BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 138 ► Kasım / Gelêrezan 2001 ► 250.000 TL

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!

ÇÖZÜM DEVRİMDE!

Devrimci tutsakların katili faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacaktır!

Kadınlara karşı şiddet parti üyeliği ile bağdaşmaz! ÖRGÜTSEL KONFERANS'IN ALDIĞI BIR KARAR ÜZERİNE

TEKKE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE...

içindekiler

En büyük teröristler, "terörizme karşı mücadele" adına halklara karşı savaş yürütüyor!

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!

Ne emperyalizm, ne dini gericilik! Tek çözüm, tek yol: Devrim!

11 Eylül bir dönüm noktası mı?

Bütün dünya 11 Eylül'de "canlı yayında" Amerikan emperyalizminin ve dünya emperyalizminin en önemli sembolleri içinde yer alan Dünya Ticaret Merkezi'ne (DTM) ve Pentagon'a karşı girişilmiş intihar eylemlerinin tanığı oldu.

Beş binin üzerinde insanın öldüğü bu eylemler ertesindeki ilk açıklamalardan başlayarak bütün emperyalist/kapitalist dünya yöneticileri bir noktanın altını çizerek vurguladılar. Artık *"Hiç bir şey 11 Eylül öncesindeki gibi olmayacak"*tı! Şimdi 11 Eylül'den bu yana bir ayı aşkın zaman

geçti. Bu bir ay içindeki gelişmeler bu söylenenin ne anlama geldiği konusunda, değişen ve değişmeyenin ne olduğu konusunda yeter ipucu sunuyor.

"Hiç bir şey 11 Eylül'den önceki gibi olmayacak"... mış[1]

Öyle mi gerçekten?

Gerçekten 11 Eylül 2001 tarihi dünyadaki gelişmeler açısından özde bir değişikliğin başlangıcını mı işaretliyor?

Bu soruya verilecek cevap kocaman bir "Hayır!"dır! Hayır, dünya 11 Eylül öncesinde ne idiyse, özünde, 11 Eylül sonrasında da o.

Emperyalizm dünya çapında egemenliğini sürdürüyor.

Emperyalizmin bütün temel çelişmeleri yerli yerinde duruyor.

Emperyalist metropollerde ve bütün kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişmeler varlığını sürdürüyor; ekonomik krizin gelişmesine, derinleşmesine bağlı olarak da bu çelişmeler sadece varlığını sürdürmekle kalmıyor, derinleşip sertleşiyor da.. Evet; bu çelişmenin üzerini örtmek için emperyalistler ellerinden gelen her şeyi yapıyor. Evet; 11 Eylül eylemi emperyalistlere, kendi işçi sınıflarını "terörizme karşı mücadele adına" kendi peşlerine takmak için yeni malzemeler, fırsatlar sundu ve onlar bunu tepe tepe kullandılar kullanıyorlar, kullanacaklar. Fakat yığınları bütün zamanlar için yalanlarla uyutmayı kimse beceremedi. Emperyalist metropollerde ve tüm kapitalist ülkelerde çözümü sınıf mücadelesinde, sonuçta sosyalist devrimde olan işçi sınıfı/burjuvazi, ya da emek sermaye çelişmesi bağlamında 11 Eylül'den sonra değişen bir şey yok!

Aynı şey emperyalist sistemin, emperyalizme bağımlı ezilen halkları emperyalist sömürü ve tahakküme karşı harekete geçiren emperyalizm ezilen halklar çelişmesi için de geçerli. Bu çelişme de yerli yerinde duruyor. 11 Eylül ertesindeki gelişmeler hatta bu çelişmenin daha da derinleşmesini beraberinde getirdi, getiriyor.

Şimdi emperyalizmin kendi doğrudan kontrolünde olmayan hiçbir örgüt ve rejime hayat hakkı tanımama hakkını nasıl kendinde gördüğü, halklara karşı nasıl saldırdığı, "insani değerler", "demokrasi", "hukukun üstünlüğü" vb. güzel lafların, şimdi Afganistan halkının başına yağdırılan bombaların üzerini örten palavradan başka bir şey olmadığı; hedefin Afganistan halkı şahsında bütün ezilen halklar olduğu daha açık görülebiliyor. Bunun sonuçları şimdilik özellikle ve öncelikle müslüman nüfusun yoğun olduğu ülkelerde antiamerikan, antisavaş, Amerika'nın işbirlikçilerine karşı gösterilerin - bütün baskı tehdit ve saldırılara rağmen– gelişmesinde görülüyor.

Emperyalizmin ve gericiliğin cephesi sağlamlaşmış gibi görünüyor. 11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin oluşturmaya soyunduğu "antiterör cephesi" içinde sanki bütün emperyalistler ve gericiler birleşmiş durumda. Sanki emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişmeler sertliğini yitirmiş, ikinci plana itilmiş gibi görünüyor. Fakat yalnızca görünüyor. Gerçekte emperyalist güçler arasındaki –kaynağı dünya hegemonyası dalaşı olan– çelişmeler varlığını koruyor. Emperyalist güçler geçici ittifaklar içinde, esasta rakibi olarak gördükleri "dostlarına" kazık atmak için fırsat kolluyorlar.

Özde değişen bir şey yok. Görünürdeki birlik, gerçekte konjonktürel ve geçici, kendi içinde çelişmeler taşıyan, çelişmelerin üzerinin örtülmeye çalışıldığı bir birlik. Bu birlik daha sonraki daha büyük çatışmaların tohumlarını içinde taşıyan sahte bir birlik.

Değişen ne?

Fakat 11 Eylül ile birlikte değişen şeyler de var. Şimdi onlara bir göz atalım...

– Yeni "baş düşman" bulundu: Terörizm! Özellikle de "islami terorizm"!

Bütün ülkelerde egemen sömürücü sınıflar açısından, iktidarlarını sürdürebilmek için bir dış "baş duşman" olağanüstü önemdedir. Böyle bir dış baş düşman, ülke içindeki emekçi sınıfların gerçek baş düşmanın her zaman ülke içinde olduğu ve bunun ülkenin egemenleri olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye yarar. Böyle bir dış baş düşman, ülke içinde sömürücü egemen sınıfların, sömürdükleri emekçileri kendi peşlerine takabilmelerinin en önemli araçlarından biridir. Kapitalist-emperyalist dünya açısından bu dış baş düşman 1980'li yılların sonları, 1990'lı yılların başına kadar "komünizm" idi. Komünizm "kötülüğün" ta kendisi idi, "şeytan" idi. O, dünyaya egemen olmak istiyordu, "demokrasiyi", "özgürlüğü" yok etmek istiyordu, "insan haklarını" ortadan kaldırmak istiyordu. Komünizm, dünyayı atom silahları ile tehdit ediyordu. Komünizme karşı mücadelede işçiler ve emekçiler de özgürlüklerini korumak istiyorlarsa vb. her türlü fedakârlığı yapmalıydılar.

Emperyalist propagandanın "komünizm"den anladığı, Sovyetler Birliği etrafında kümelenmiş "sosyalist kamp" adı verilen ülkelerdi. Bunlar gerçekte 1950'li yılların ortalarından itibaren modern revizyonist bürokratların egemen olduğu ülkelerdi. Bu ülkelerde geçmişte sosyalizmin kazanımları bu revizyonistler tarafından har vurulup harman savrulmuş, sonuçta sosyalizm adına sosyalfaşist diktatörlükler ortaya çıkmış; dışta sosyalizm adına emperyalist bir siyaset –sosyalemperyalist bir siyaset– bu kampın siyaseti haline gelmişti. Atılımdan yoksun, yalnızca askeri alanda batılı emperyalistlerle boy ölçüşecek bir devlet tekelcisi bürokrat kapitalist bir ekonomik yapı, batılı emperyalistlerin baskısına ancak 1980'li yılların sonlarına, 1990'lı yılların başına kadar dayanabildi. Ekonomik iflasa gidişi gören modern revizyonistlerin bir kesiminin sistemi reforme ederek kurtarma girişimleri de sonuçta sistemin çöküşünü hızlandırdı. Rus sosyalemperyalizmi, etrafındaki peyklerle birlikte bir iskambil kulesi gibi çöktü. Sosyalist maskeli emperyalizm terk edildi, klasik batı tipi emperyalizm Rusya ve peyklerinde de egemen kılındı.

Fakat bu aynı zamanda egemen propagandada komünizm ile Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerindeki rejimler eşitlendiğinden, aynı zamanda "komünizm"in de sonu demek oluyordu.

Nitekim emperyalizmin propagandacıları, Rus sosyalemperyalizmi ve peyklerinin çöküşünü "komünizmin çöküşü", sistemlerin mücadelesinde batının "hür demokratik rejiminin" ve kapitalizmin nihai zaferi olarak sundular. Böylece onlarca yılın "dış baş düş-

manı" ortadan kalkmış oldu

Kimileri bu gelişmeler karşısında, artık savaşların sonunun geldiği, insanlığın sürekli barış dönemine girdiği vb. safsatalarını yaydılar. Hatta kimileri "liberal demokrasinin" bütün dünyada varılması gereken hedef olarak kabul edildiği, "tarihin sonunun" geldiğini vb. ilan ettiler.

Fakat eski Rus sosyalemperyalisti blokun çökmesiyle tarihin son bulmadığı, dünyada şimdi değişen güç dengelerinin yeni paylaşım dalaşlarını gündeme getirdiği kısa sürede görüldü.

1990'lı yılların başlarında dağılan Rus imparatorluğunun periferisindeki savaşlarla; Irak'ın Kuveyt'e saldırısı sonra Irak'a ABD ve müttefiklerinin saldırısı : Yugoslavya'yı dağıtan savaşlar, Filistin savaşı ve dünyanın bir çok alanındaki savaşlarla dünyanın yeniden paylaşımı gündeme geldi. Bugün de bu yeniden paylaşım dalaşları sürüyor.

Fakat bütün bu savaşlarda emperyalist ülkelerde egemenler kendi halklarına uzun süreli / korkutucu / stratejik bir dış baş düşman gösteremediler. Yer yer Saddam, Miloseviç vb. "kötülüğün kaynağı" vb. olarak sunuldu ve fakat bunlar eski dış baş düşman olan "komünizm" kadar korkutucu değillerdi.

Emperyalizmin çanak yalayıcısı kimi teorisyenler bu dönemde iki ayrı baş düşman teorisi ürettiler. Bunlardan biri, dünyanın ezilen ülkelerindeki yoksulları ifade etmek için kullanılan "güney" in, zenginlik adalarının adı olarak kullanılan "kuzey"e saldırısı senaryosuna dayanan teoridir.

Buna göre demokrasinin hüküm sürdüğü ve zenginliğin büyük bölümünün yoğunlaştığı kuzey ülkelerini tehdit eden en büyük tehlike, "kuzey-güney çatışması"dır. Kuzey kendi zenginliğini, yoksulların açların saldırısından korumak için, kapılarını sıkı sıkıya kapamalı, bu arada ufak tefek "kalkınma yardımları" ile de vicdan azabını dindirmelidir. Tabii ki zenginliğin korunması –ki bu "demokrasinin, özgürlüğün korunmasıdır" aynı zamanda!!!– askeri tedbirleri (savaş diye okuyun) gerektirdiği yerde ona da başvurulacaktır.

Bu teori, çok açık olarak sorunu zengin-yoksul çatışması olarak koyduğu noktada, biraz fazla açık dilli olduğu için, çok fazla kullanılmadı. Daha çok, bir çoğu da sosyalizm adına konuşan liberallerin, daha fazla "kalkınma yardımı" yoluyla kendini koruma taraftarlarının teorisi olarak kaldı.

İkinci teori ise, Amerikalı siyaset bilimcisi Samuel Huntington'un "Uygarlıklar Çatışması" adlı çalışmasında ortaya koyduğu teori. Onun teorisinin çıkış noktası da şu: "*İki kutuplu dünya sona erdikten sonra, insanlar ve uluslar son derece insani bir soruyu kendilerine soruyorlar: Biz kimiz? Ve bu soruya ecdatla, tarihle, dinle, dille, değerlerle, gelenek ve kurumlarla cevap veriyorlar. Kendilerini kabile, etnik grup, dini cemaat, millet ve daha geniş bir planda medeniyetleriyle özdeşleştiriyorlar. Siyaseti sadece çıkar için değil, bu kimliklerini yüceltmek için yapıyorlar.*"

Samuel Huntington'a göre, "*Medeniyetlerin çatışması global politikaya hakim olacak. Medeniyetler arasındaki fay hatları*" da geleceğin muharebe hatlarını teşkil edecek.

"*Medeniyetler arasındaki mücadele modern dünyadaki mücadelenin evriminde nihai safha olacak.*" *(Medeniyetler Çatışması, derleyen M. Yılmaz, Vadi Yayınları, sayfa 14)*

Huntington'a göre dokuz büyük medeniyet bloku var:

Batı, Latin Amerika, Afrika, İslam, Çin, Hindu, Ortodoks, Budist, Japon... (Bu teorinin ilk ortaya konduğu makalede sekiz medeniyet sayılıyordu: "*Batı, Konfüçyüs, Japon, İslam, Hint, Slav-Ortodoks, Latin Amerika ve muhtemelen Afrika* ..." *(agk, sayfa 16)* Görüldüğü gibi ilk makalede Konfüçyüs kültür blokundan söz edilirken, makalenin açılımını yapan kitapta Çin ve Budist kültür bloklarından sözedilmektedir. Bu bile bu teorinin ne ölçüde keyfi ve bilimsellikten uzaklığı konusunda yeter bilgi verici bir işarettir.)

Bu "medeniyetler çatışması" tezinde siyasi alanda liberal demokrasiyle eşitlenen "batının" diğer medeniyetlere üstün olduğu ortaya konmakta ve önümüzdeki dönemde çatışmanın batı ile geri kalanlar arasındaki mücadele olacağı söylenmekteydi. S. Huntington şu tespitleri yapıyordu:

"*Dünya siyasetinin hakim mihveri 'Batı ile geri kalanlar' arasındaki münasebetler olacak; Batılı olmayan bazı bölünük ülkelerdeki elitler memleketlerini Batının bir parçası yapmaya uğraşacaklar fakat bunu başarma konusunda çoğu halde büyük engellerle karşılaşacaklar, orta vadeli gelecekte, merkezi bir mücadele mihraki Batı ve değişik İslami-Konfüçyen devletler arasında olacaktır.*

Bu medeniyetler arasındaki çatışmanın arzulanır bir şey olduğu anlamına gelmez. Geleceğin nasıl şekillenebileceği konusunda tasviri hipotez-

ler ileri sürmektir (yapılan / BN) *Fakat eğer bunlar kabul edilebilir hipotezler olarak ele alınırsa, bunlardan Batı politikası açısından çıkarılacak sonuçlar üzerinde de durmak gerekir. (...) Açıktır ki, kısa vadede Batının çıkarına olan şey, kendi medeniyeti içinde, bilhassa Avrupa ve Kuzey Amerikan unsurları arasında daha büyük birlik ve dayanışmayı ilerletmek, kültürleri Batınınkine yakın Doğu Avrupa ve Latin Amerika'yı Batı toplumlarına katmak, Rusya* (ki bunu Slav-Ortodoks kültürü içinde ele alıyor / BN) *ve Japonya ile* (Batı kültürü içinde erimeden batılılaşmış olarak değerlendiriyor / BN) *ile işbirliğine dayalı yakın ilişkileri geliştirmek ve sürdürmek,* (Batı medeniyeti / BN) *içindeki mahalli mücadeleleri büyük savaşlara dönüştürecek kışkırtmaları önlemek; Konfüçyen ve İslâmî devletlerin askeri kapasite biriktirmesini engellemek ve Doğu ve Güney Doğu Asya'daki askeri süperliğini devam ettirmek; Konfüçiyen ve İslâmî devletler arasındaki farklılık ve ihtilâfları kullanmak;* (diğer medeniyetlerdeki / BN) *Batılı değer ve menfaatlere yakınlık duyan grupları desteklemek; Batılı çıkar ve değerleri yansıtan ve meşrulaştıran uluslararası kurumları güçlendirmek ve Batılı olmayan devletleri bu kurumlara daha fazla bağlamaktır." (agk. sayfa 39-40) (çeviriyi biz anlaşılır hale getirdik)*

Gördüğü gibi "medeniyetler çatışması" adı altında, üstün batı medeniyetinin tüm dünyada egemenliğinin nasıl sağlanacağı tartışılmakta, bu hedefin önündeki andaki esas engeller olarak da "İslami ve Konfüçyen" medeniyetler gösterilmektedir.

Daha sonraki gelişme içinde, özellikle 1993'de DTM'ye karşı gerçekleştirilen ve "İslami teröristlere" mal edilen bombalı saldırı eylemi ertesinde İslami terör ve genelde "medeniyetler çatışması" çerçevesi içinde ele alındığında İslam, baş düşman olarak tanıtılmaya başlandı. Fakat bunun yukarıdaki çerçeve içinde ele alındığı, batı medeniyeti içinde ele alınmayan tüm medeniyetlerin de aslında birlikte yaşanmak zorunda kalınan düşmanlar olarak görüldüğü bilinmelidir. Yani önümüzdeki dönemde bir başka medeniyetin de (Huntington'un sıralamasında aslında Çin var sırada) baş düşman ilan edilmesinin yolu açıktır.

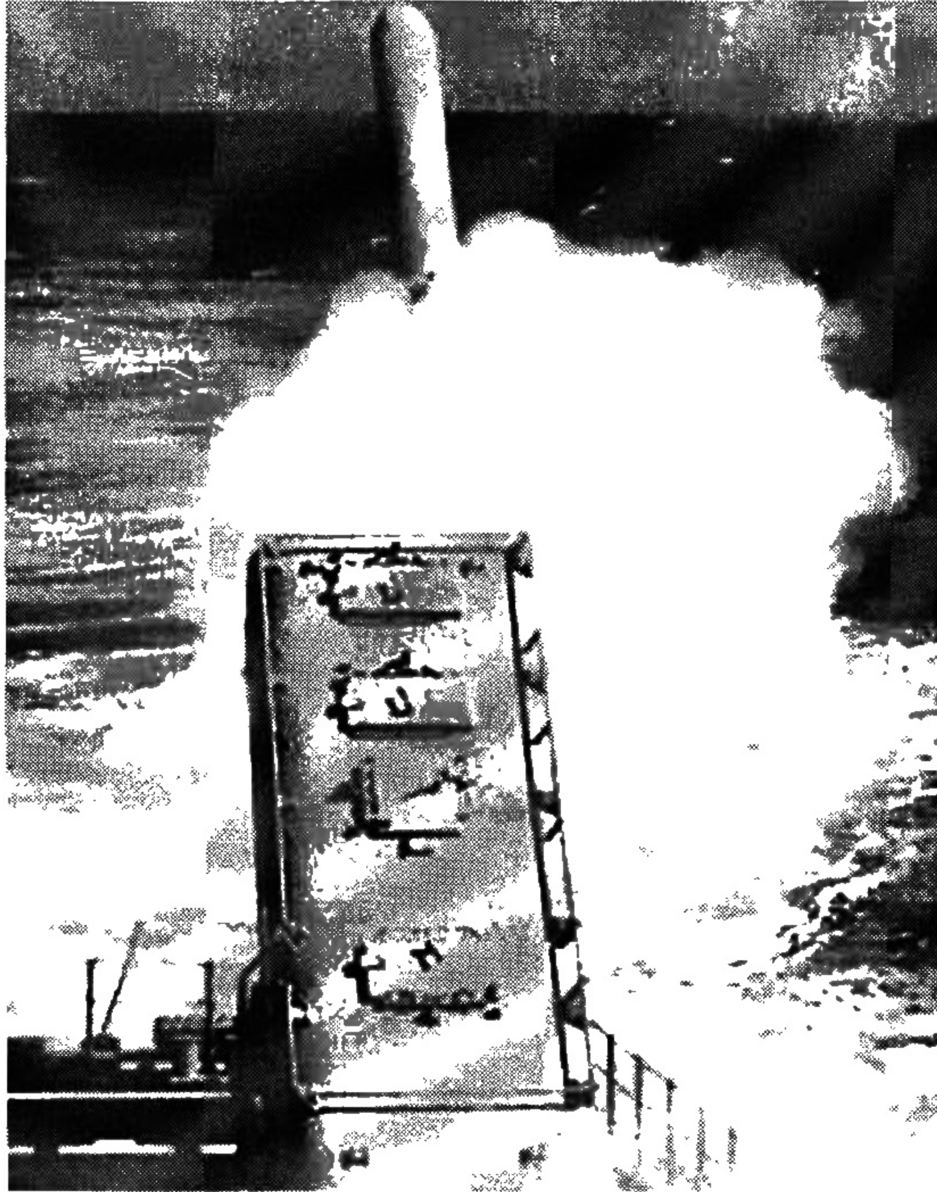
Bu her iki teorinin de emperyalizmin teorileri olduğu açıktır.

11 Eylül'ün andaki en önemli sonuçlarından biri kuşkusuz emperyalist dünya açısından aranan dış baş düşmanın artık resmen ve tescilli olarak bulunmuş olmasıdır. Genelde "terorizm" özelde de "İslami terorizm," insanlığın (emperyalizm insanlık adına konuşuyor, uluslararası topluluk, dünya topluluğu vb. adına konuşuyor!) resmi-tescilli baş düşmanıdır artık.

Gerçi henüz aralarında "terörizm"in ne olduğu konusunda kesin bir ortak tanım yoktur, BM bürokratları böyle bir ortak tanım bulmak için hummalı bir faaliyet içindedir, fakat yine de terörizmin baş düşman olduğu konusunda dünyanın bütün emperyalist güçleri, ABD'nin kuyruğunda sıraya girerek anlaşmış görünmektedir.

Pratik, emperyalizmin "terörizm" kapsamı içinde neyi ele aldığını da göstermektedir.

Emperyalizmin doğrudan kontrol ve denetimi altında olmayan, "batı"nın "değer"lerini sorgulayan her şey, herkes, her hareket önümüzdeki dönemde terorist damgasını yiyip tüm emperyalist dünyanın ortak saldırı hedefi haline gelebilir. Şimdilik "kötü" Usame bin Ladin'in ve onu ABD'ye kayıtsız koşulsuz teslim etmeyi reddeden islamcı faşist Taliban rejimi şahsında somutlaştırılmıştır; şimdi onları cezalandırmak için Afganistan halkına karşı barbar bir savaş yürütülmektedir; fakat onların gerisinde bir dizi başka düşman da sırada beklemektedir. Yukarıda da söylediğimiz gibi sorun medeniyetler çatışması çerçevesinde ele alındığında, İslam, haddi bildirilmesi gereken baş düşman olarak görülmektedir. Fakat burada batılı emperyalist ülkelerde sorunun batı/İslam çatışması

olarak konmasının zararları gözönüne alınarak, batılı siyasetçiler sorunun böyle olmadığı konusunda yeminler etmektedir. Onlar bütün müslüman nüfusun "terörist" ilan edilmesinin, sorunun gerçekten bir İslam batı çatışmasına dönüşmesinin olası kötü sonuçlarını hesaplayarak, saldırı hedefini mümkün olduğunca dar tutmayı; "ılımlı müslümanları" da, ya da TC gibi ağırlıklı müslüman olan nüfusa sahip batıcı/laik ülkeleri "terörizme" karşı savaşta yanlarına çekmeye dikkat etmektedirler. Tabii arada bir ajitasyon ateşi içinde bu taktik yaklaşımların unutulduğu anlarda Bush gibi kovboyların "Haçlı seferi"nden sözettiği, ya da Berlusconi gibi açık sözlü faşoların *"Bizim uygarlığımızın üstünlüğünün bilincinde olmalıyız. Batı nasıl geçmişte İslam dünyasının bir bölümünü fethetmeyi başardıysa, nasıl komünist imparatorluğu yıkmayı başardıysa, bundan sonra da kimi fetihler gerçekleştirecektir. Bizim fethetmediğimiz yerler 1400 yıl geri kalmıştır" (4 Ekim 2001, Die Zeit gazetesi)* gibi inciler yumurtladığı durumlar ortaya çıkabilmektedir. Onların pislediği bir çuval inciri yeniden yenir-yutulur hale getirebilmek için burjuvazinin propoganda makinesi oldukça zorlanmaktadır.

Sonuç olarak, şimdi resmen bulunmuş olan baş düşman, emperyalistlerin içine düştüğü her zorluğu açıklamak; emperyalistlerin halklara karşı giriştiği ve girişeceği her saldırıyı gerekçelendirmek için kullanılacak, her kapıyı açan sihirli bir anahtardır adeta.

Ekonomik krizden çıkışın yolu olarak savaş!

11 Eylül'ün en önemli sonuçlarından biri kuşkusuz bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde savaş düzenine geçilmiş olmasıdır.

Anda ABD emperyalistleri, en yakın müttefikleri olan İngiliz emperyalistleri ile birlikte, Afganistan halkına karşı savaş yürütüyor. Her gün binlerce ton bomba Afganistan halklarının kafasına yağdırılıyor. ABD emperyalistleri, *"bizden yana olmayan, terörizmden yanadır, insanlığın baş düşmanından yanadır ve insanlık adına onlar da cezalandırılacaktır"* yollu tehditlerle, şimdiye dek uygulanan ambargoların kaldırılması (Pakistan), borç ödeme ertelemeleri (Türkiye) gibi rüşvetlerle, dunya devletlerinin büyük çoğunluğunu kendi arkasında hizaya sokmayı başarmıştır. Başta Alman emperyalizmi olmak üzere Avrupa Birliği içindeki emperyalist devletlerin esas dertleri dünyanın yeniden paylaşılması sürecinde, şimdi Afganistan'da oynanan oyunda seyirci ve salt destekçi statüsünden çıkıp aktif oyuncu statüsüne geçebilmektir. Bu yüzden de bunlar neredeyse özlemle ABD'nin doğrudan askeri destek çağrısını beklemektedirler.

Savaş, emperyalist-kapitalist güçler açısından aslında ekonomik krizden çıkışın, çöküntüden kurtulmanın en önemli araçlarından biridir. Savaş, önce ülke içinde işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelelerini –üstün ulusal çıkarlar gerekçesiyle– bastırmanın, "ulusu" dış düşmana karşı mücadelede fedakârlığa çağırmanın en iyi yol ve yöntemlerinden biridir. Savaş emperyalist efendiler açısından işçi sınıfının ve emekçilerin kazanılmış haklarına, yaşam standartlarına vb. karşı geliştirilecek saldırılar için en iyi açıklama ve bahanelerden biridir.

Bunun böyle olduğunu 11 Eylül'den bu yana yaşıyoruz. Bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde artan işsizlik; ücret düşüşleri, arttırılan vergiler vb. hepsi 11 Eylül saldırısı ve terörizme karşı zorunlu olan savaşın giderleri ile açıklanıyor! ABD Başkanı Bush, Pentagon'da yaptığı konuşmada askerlere, "Siz ne isterseniz size verilecektir!" buyuruyor... Ne ile diye sormayın! Terörizme karşı insanlığın savaşında böyle acayip sorular yersizdir! Bush 130 milyar dolarlık bir devlet desteğiyle ekonominin canlandırılacağını ilan ediyor. "Devlet"in ekonomiden elini eteğini çekmesini vaaz edenler, yoğun bir biçimde devlet mudahalelerine girişiyor. Kaynağı nedir diye sormayın! Terörizme karşı savaş var!

AB'de başı çeken Alman emperyalistleri, "terörizme karşı savaş" için 3 milyar marklık ek butçe ayırıyorlar. Kaynak: Sigaraya ek vergi, sigorta vergisinin % 1 arttırılması. Vergi arttırımı olmayacaktı hani diye sormayın! Savaş var! Türkiye'de iflas etmiş ekonominin alınan borçlarla da (şimdi dış borçlar 200 milyar doları aşmış durumda) düze çıkarılamamasının suçlusu nihayet bulundu: 11 Eylül'deki terörist saldırı!

Ve terörizme karşı yürutülmesi zorunlu olan ve Türkiye'nin de gönüllü olarak katıldığı savaş!! Ama bunun bir bedeli de var. Ecevit savaş hali hakkında şöyle diyor: *"Tüm ekonomileri olumsuz etkileyebilir. Maalesef Türk ekonomisi de bundan olumsuz etkilenebilir. Tüm dünyada ekonomi sarsıntı geçirmektedir. Enflasyon tehlikesi ortaya çıkmaktadır. Bu ortamda Türkiye'nin de zaten var olan ekonomik zorlukları ağırlayacaktır." (9 Ekim, Milliyet)*

Aslında oyun/yalan o kadar açık ki, bunu yer yer burjuva ekonomistleri bile teslim etmek zorunda kalıyor. Örneğin, Almanca yayınlanan Der Spiegel'in online servisinde 8 Ekim'de yayınlanan bir yazı "Suçlu teroristler değil" başlığını taşıyor. Yazıda şöyle deniyor:

"Şimdi son üç ayın rakamları açıklanacak. Ve bir dizi ABD firması teröristleri kötü bilançolarının sorumlusu olarak gösterecek. Bir çok halde söylenenler kötü bahanelerden başka bir şey değildir.

New York: Bazıları için felaketler tam zamanında yetişti. Mesela bir firma şefi vardır, firmasını batırma noktasına getirmiştir ve nasıl olur da bir dizi çalışanımı kapı önüne koyabilirim hesapları yapmaktadır. Önümüzdeki dönem için kazanç olmayacağını gösteren bilonçolar masa üzerinde durmaktadır. Bunu hisse senedi sahiplerine açıklamak için uygun bir zaman kollamaktadır. Üçüncü 3 aylık dönem berbat geçmiştir. Ve o bunu bilmektedir.

Birden bir dünya krizi patlar. Artık susmasına gerek kalmamıştır. Kitlesel işten çıkarmalara vb. kimsenin ses çıkaracak durumu yoktur. Herkes gayet anlayışlı hale gelmiştir. Son on yılın en kötü üç ayı mı? Tabii! Biliyorsunuz acımasız, alçakça bir saldırıya uğradık!

Kuşkusuz terör saldırısı ABD firmalarını oldukça sarstı. Firma şeflerinin gülmesi için sebep yok. Fakat bu sü-

rüsünün şimdi yönetim hataları ve diğer içsel sorunların üzerini örtmek için terör saldırısını nasıl kullandıkları da çok açık. Kapıdaki rezesyondan (rezesyon: krizde gerileme döneminin bir başka adı / BN) *söz eden kalmadı artık, her şeyin suçlusu bu talebi sıfırlayan manyakça dış güç*

Örneğin Kodak üçüncü çeyrek için kazanç beklentisini 90 sentten 65 sente düşürdü Gerekçe 'teror saldırısı nedeniyle'. Peki terör saldırısıyla Kodak'ın ilişkisi ne? Her halükarda etkinin bu kadar olması mümkün değil.

1990'lı yılların boom'u (hızlı kalkınma) 11 Eylül'den çok önce son bulmuştu. Hatta uçak sanayii bile derin bir bunalım içindeydi. Rezesyon sonucu iş seyahatlerinde düşüş vardı, pilot grevleriyle personel ödemelerinde artışlar vardı ABD Midway uçak şirketi iflasını ilan etmişti. Swissair ve Sabena bir tekerlekleriyle mezardaydılar, American Airlines 7 Eylül'deki açıklamasıyla 3 çeyrek için beklentileri geri çekmişti. İşten çıkarmalar kapıdaydı.

Terör saldırısı bütün bunların üzerine sis perdesi çekti. Şimdi online kitapçısı Amazon'un elinde 2001 üçüncü çeyreği için beklenilen kazancın gerçekleşmemesini açıklama bahanesi var Henüz bu işletme bir açıklama yapmadı Fakat yapsa kimsenin şaşıracağını beklemeyin Daimler'in ortağı Chrysler, açıklama yapmayı erteledi."

Her şey oldukça açık!

Fakat savaş yalnızca daha yoğun sömürüyu gerekçelendirmek, varolan krizin gerçek nedenlerinin üzerini örtmek vb. için kullanılan bir bahane olmak işlevine sahip değil; o aynı zamanda, –öncelikle bu savaştan galip çıkan ve yenilenlere şartlarını dikte ettirebilecek durumda olan emperyalist güçler açısından, krizden çıkmak, ekonomiye yeni bir atılım, canlılık kazandırabilmek için de en önemli araçlardan biri.

Bu bağlamda dunya ekonomisinin 11 Eylül saldırısıyla birlikte sarsıntı geçirdiği vb. modern masallarının yerine gerçekleri koyduğumuzda şunu görüyoruz:

ABD ekonomisi 2000 yılının son çeyreğinden itibaren gerilemeye başlamıştı. 2001 yılının ilk iki çeyreğinin (yanı Haziran sonuna dek olan dönem) rakamları çok net olarak ABD ekonomisinin bir gerileme (bu gerileme % 5'lik bir kalkınma hızından, hızla geriye gidiş biçiminde –kalkınma hızı % 2,5, %2'lere düşme durumunda– bir gerileme, fakat gerileme) ve daralma eğilimi içine girdiğini, bu gerilemede gidişin depresyona doğru olduğunu (kalkınma hızının sıfırın altına düşmesi) gösteriyordu. Bu, borsalara panik satışları ve borsada değerlerin düşmesi, borsa krizleri biçiminde yansıyordu. Özellikle geçen dönemde borsadaki olağanüstü artışların motoru durumunda olan "Yeni Ekonomi"nin (bunlar son on yıllık dönem içinde çok kısa sürede büyüyen, yeni teknoloji kullanan, borsaya yeni girdikleri ve klasik alanlarda –sanayi, bankacılık, sigorta– değil, yeni alanlarda iş yaptıkları için "yeni ekonomi" diye adlandırıldılar) en önemli yıldızlarının değer kayıpları muazzam oldu. 12 Mart 2001 tarihinde, seçilmiş kimi yeni firmaların tahvillerinin borsadaki değer düşüş oranı bir yıl önceki değeriyle karşılaştırıldığında şöyleydi: Yahoo: % 90; Lucent: % 82; Cisco: % 71; AT&T: % 54; INTEL: % 54; Microsoft: % 46; AOL / Time Warner: % 36!

Gerilemenin işçilere yansıması işsizliğin artması, ücretlerin düşmesi, devlet sosyal yardımlarının düşürülmesi vb. biçimindeydi. 2001 yılının ilk altı ayında işten çıkarılan işçi sayısı 1,4 milyondu. Bu sayı 2000'de 12 ayda işini kaybedenlerin sayısından daha fazlaydı.

Temmuz-Ağustos-Eylül üç ayı için işletme kârları konusunda beklenen son on yılların en düşük kâr miktarı ve oranı idi.

Bu durumda liberal ekonominin –devletin ekonomiye karışmamasının– lafta en hararetli savunucuları bile merkez bankası üzerinden faiz hadlerini düşürme yoluyla, iç borçlanmayı arttırma pahasına verilen vergi hediyeleri (vergi hadlerini düşürme) yoluyla ekonomiyi canlandırmaya çalışıyor ve fakat düşüş eğilimini bir türlü engelleyemiyorlardı.

Avrupa'da da durum ABD'den çok değişik değildi. Avrupa'da lokomotif durumunda olan Alman ekonomisinde çok açık bir gerileme gündemdeydi. Daha önceki açıklamalarda hükümet tarafından 2001 için ilan edilen % 3'lük kalkınma hızı hedefi, ilk üç ay sonrasında % 2'ye geri çekilmişti; ondan sonraki ikinci 3 aylık dönemin rakamları % 2'lik kalkınma hızının da erişilemez bir hedef olduğunu gösterdi. Ekonomi araştırma kurumları, % 1'lik bir artışın 2001 açısından gerçekçi olacağını söylemeye başladılar

Seçim yılı olan 2002'de işsiz sayısını 3,5 milyonun altına çekme sözünü veren hükümet bu sözü, –bütün istatistik numaralarına rağmen– yerine getiremeyeceğini görüyor ve ne yapacağını kara kara düşünüyordu

Japonya'da kalkınma hızı zaten 2000'de % 1'e düşmüş durumdaydı; düşme eğilimi 2001'de sürüyordu

Yani ortada dunya ekonomisinin en büyük devlerinin devrevi krizde gerileme/daralma sürecini yaşadığı ve depresyona doğru bir eğilim içinde oldukları; ve 1974'den bu yana ilk kez en buyük emperyalist güçlerin birlikte depresyona girmeleri olasılığının ortaya çıktığı, eğilimin bu yönde olduğu bir durum vardı.

Bu durum son yirmi yıl içinde iyice yerleştirilen neoliberal politikalardan vazgeçilmesini; devletlerin yoğun olarak yine ekonomiye müdahalelerini vb. –bir çeşit yeni keynesianist bir ekonomik politikayı– gündeme getirip dayatıyordu. Nitekim yukarıda da belirttiğimiz gibi, ABD gibi neoliberalizmin lafta en ateşli savunucularının iktidarda olduğu bir ülkede bile devlet çeşitli biçimlerde ekonomiye müdahalelerde bulunuyordu. Fakat "normal" gelişme şartlarında bunun yeterli olmayacağı açıktı. Çok daha açık ve yoğun müdahaleler gerekliydi Savaş durumu böyle müdahaleler için en iyi bahanedir. 11 Eylül ertesinde değişen şeylerden biri budur. Emperyalist ekonomiler şimdi barış durumundan savaş durumuna geçmiştir.

Bu, işçilerin, emekçilerin daha fazla, daha yoğun sömürülmesi; savaş sanayiinin ve onun yan sanayilerinin olağanüstü ölçüde gelişmesi; ürün fazlalarının yok edilmesi; yeni tekniklerin denenmesi ve geliştirilmesi yollarının açılması, savaş yıkımı ertesi gerekli alanlarda (örneğin inşaat sanayii) atılımın yolunun açılması anlamına gelir.

Tabii bunun için şart, savaştan galip

çıkmak, istediklerini dikte edecek bir biçimde çıkmaktır. Emperyalistler –en başta da ABD emperyalistleri– bu savaştan yenik olarak çıkabileceklerini -ki böyle bir durum, ekonomik açıdan depresyonun çok daha derinleşmesi sonucunu doğurur– hiç hesaplamıyorlar. Onun için de 11 Eylül'ü döktükleri tüm timsah gözyaşlarına rağmen arayıp da bulamadıkları fırsat olarak kavradılar. Bu bağlamda New York Yatırım Bankası Morgan Stanley'in şef ekonomisti olan Stephen Rocah'ın geleceğe yönelik tahminleri açık dil konuşuyor. Stephen Rocah 11 Eylül öncesi, ABD ekonomisinin önümüzdeki dönemde "bir kaç yıl sürecek bir zayıflık dönemi" yaşayacağını öngörüyordu. 11 Eylül sonrası ve özellikle de ABD'nin Afganistan'a askeri saldırısının ertesinde bu öngörüyü düzeltti Rocah. Şimdi o ABD ekonomisinin yakın zamanda yeniden yükselişe geçeceğini öngörüyor.

Merill Lynch Yatırım Bankası'ndan Bruce Steinberg tarih de veriyor: Ona göre gelecek ilkbahardan itibaren ABD ekonomisi % 4,7'den daha aşağı olmayan bir oranda büyüyecek!!! Onu böyle konuşturan kuşkusuz herşeyden önce Amerikan silah sanayine ve 11 Eylül'den bu yana azdırılan "Amerikan yurtseverliğine" (siz şovenizmi / ırkçılığı vb. okuyun!) duyduğu güvendir. Borsa bu güveni silah sanayi tahvillerinin borsa açılır açılmaz neredeyse 11 Eylül'deki değerinin 3 katına fırlamasıyla göstermiştir. Bu, son dönemde, borsadaki en kısa süredeki en yüksek değer artışıdır! Bu aynı zamanda mali oligarşinin savaşa güven açıklamasıdır!

Savaş durumuna uygun iç güvenlik sistemi: İçte faşistleşme...

11 Eylül'ün en önemli sonuçlarından biri de emperyalist ve emperyalizme bağımlı ülkelerde içe dönük olarak geliştirilen demokratik hakların kısıtlanması, çeşitli biçimlerde ırkçılığın ve saldırgan milliyetçiliğin azdırılması, en kısa deyişle içte faşistleşmenin geliştirilmesidir.

Aslında dışta saldırganlık ile içte faşistleşme de içiçe yürümek durumunda ve zorundadır. İçte, "terörizme karşı mücadele" adına alınan "iç güvenliği" arttırıcı –faşist– tedbirler, gerçekte dışta saldırının veya saldırı hazırlığının bir parçası olarak, cephe gerisini sağlama almanın aracıdır aynı zamanda...

Bütün dünyada yeni iç faşistleşme dalgasının çıkış noktasında yine 11 Eylül eylemi, yani ölüme hazır az sayıda örgütlü kişinin, oldukça basit silahlarla emperyalist metropollerin merkezlerinde ağır zarar verebilecekleri eylemler yapabileceğini gösteren sembol eylem var.

Bütün emperyalist ve emperyalizme bağımlı ülkelerde bu durum egemen sınıf sözcüleri tarafından, bu eylemin liberal demokrasinin özgürlükçü ilkelerinin uygulamada teröristlere fırsat verdiği ve iç güvenliği zayıflatıp "suçsuz insanların" katledilmesine imkân yarattığı, iç güvenlik için, terörizme karşı mücadelede, kimi liberal demokrasi ilkelerinin feda edilebileceği ve edilmesi gerektiğinin açıkça görüldüğü vb. şekilde yorumlandı.

Türkiye gibi "terörizme karşı mücadelede tecrübeli" olmakla övünen faşist ülke yöneticileri, "çifte satandartçı batının" nihayet "bizim dediğimiz yere" geldiği yorumlarını yapıp sevindi.

Düne dek dışlanmaya çalışılan seçilmiş bir hükümeti askeri darbeyle deviren faşist general Müşerref ve onun rejimi birdenbire "anlaşılır" ve istenilir hale geldi. Öyle ya, emperyalistlere

Pakistan Devlet Başkanı Müşerref

"sokağın baskısına dayanacak" bir rejim gerekliydi. Seçmen oyuna dayanan bir rejimin Pakistan gibi bir ülkede ABD'nin Afganistan'a saldırısı için üs haline getirilmesine onay vermesi ve buna rağmen ayakta kalması neredeyse imkânsız bir işti! Batının çok demokrat medya yorumcuları Müşerref'e övgüler dizdiler!

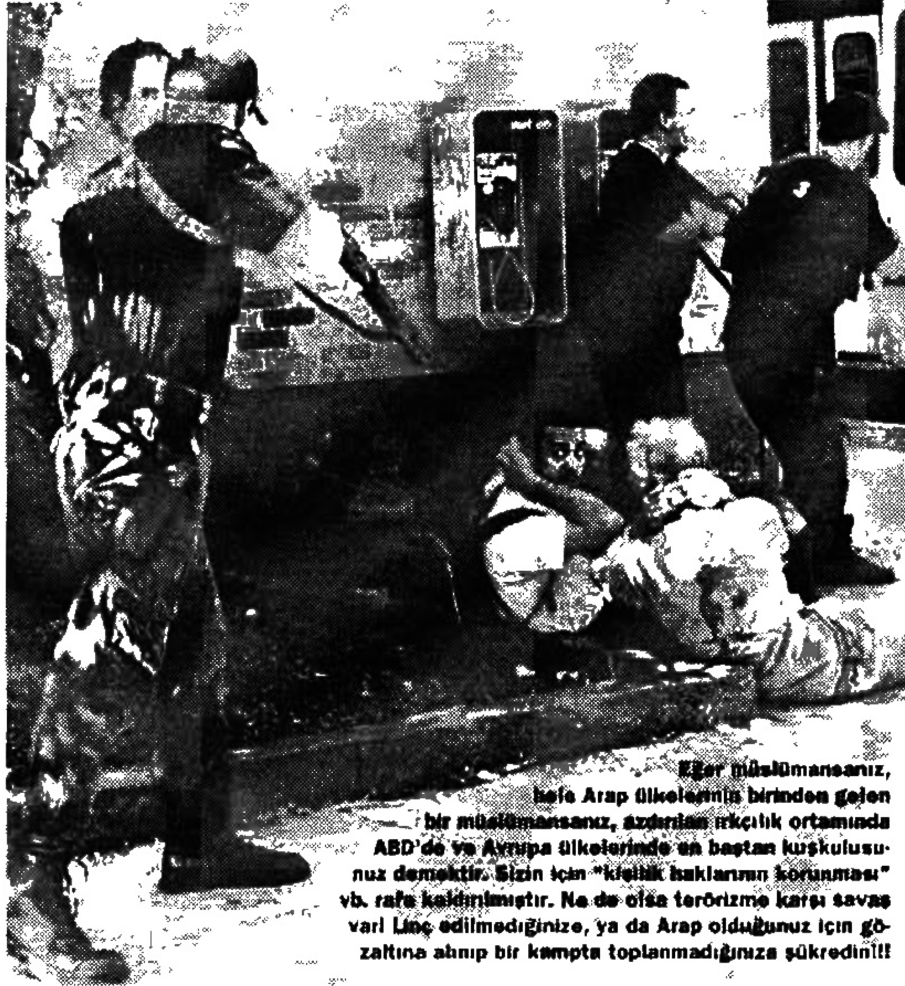
Faşist olsun, bizden olsun! Şimdi demokrasi, insan hakları vb. ile uğraşma lüksümüz yok! Şimdi terörizme karşı savaş var! Söylenen adeta buydu. Kimi bunu açık da söylüyordu.

Emperyalizmin demokrasi savunuculuğunun gerçek yüzü 11 Eylül sonrasındaki gelişmelerdeki tavırlarda açıkça ortaya çıktı.

ABD'de bugün sıkıyönetimin bütün özelliklerini üzerinde taşıyan bir ortam var. ABD yönetiminin siyasetini sorgulamak adeta yasak. Bu konuda çatlak seslerin susturulması için her türlü araç kullanılıyor. Genel açısından en önemli araç şimdilik askeri/polisiye bastırma değil, medya üzerinden yaratılan kamuoyu baskısıyla tam bir linç ortamının oluşturulması. Medya tam bir "tek ses" haline getirilmiş durumda. ABD Başkanı Bush medya patronlarıyla yaptığı toplantıda, şimdi savaş olduğunu ve medyanın görevinin her Amerikan yurtseverinin görevi ne ise o olduğunu anlatıyor: ABD'nin çıkarlarını savunmak. Buna halel getirecek işler yapmamak. Ne gibi haber ve yorumların istenmediğini de açıklıyor. Medya patronları başkanlarının isteğini yerine getirme sözü veriyor ve hakkıyla yerine getiriyor. ABD medyası şimdi tam bir savaş tarafı propaganda medyası konumunda! O kadar ki, savaşın karşı tarafının haber değeri olan açıklamaları bile –içinde belki gizli mesajlar vardır gerekçesiyle!– yayınlanmıyor. ABD kamuoyunun beyni "Afganistan halkına çorba bile götüren" iyi yürekli kahraman, demokrasi ve ABD savunucusu ABD askerlerinin "istediği hedefi cerrahi bir kesinlikle bulup vuran" hava operasyonları resimleriyle yıkanıyor. Resimlerde ABD kamuoyu bir video oyunundan farksız şeyler görüyor. "Yanlışlıkla" vurulup ölen çocuk resimleri, karşı tarafın savaş propagandası olduğu gerekçesiyle gösterilmiyor. İşte de-

mokrası hayranlarının kâbesi olan ülkede düşünce, düşüncesini ifade etme, haber alma vb. özgürlüklerinin andaki bir görüntüsü böyledir.

ABD sadece ülke içinde değil, kolunun uzandığı her yerde haber ve yorumlarda "tek ses" talep ediyor. Taliban'ın ve Usame bin Ladin'in açıklamalarını yayınlayan Katar'dan yayın yapan El Cezire adlı TV kanalının susturulmasını istiyor! Bunun olmadığı yerde, kendi ülkesinde televizyonların El Cezire yayınlarını servise sokmamasını talep ediyor ve yaptırıyor.

Eğer müslümansanız, hele Arap ülkelerinin birinden gelen bir müslümansanız, azdırılan ırkçılık ortamında ABD'de ve Avrupa ülkelerinde en baştan kuşkulusunuz demektir. Sizin için "kişilik haklarının korunması" vb. rafa kaldırılmıştır. Ne de olsa terörizme karşı savaş var! Linç edilmediğinize, ya da Arap olduğunuz için gözaltına alınıp bir kampta toplanmadığınıza şükredin!!!

Eğer müslümansanız, hele Arap ülkelerinin birinden gelen bir müslümansanız, azdırılan ırkçılık ortamında –ne kadar Amerika'yı sevseniz, üzerine yeminler etseniz bile– en baştan kuşkulusunuz demektir. Sizin için "kişilik haklarının korunması" vb. rafa kaldırılmıştır. Sizin için "banka gizi", sizin için haberleşmenin gizliliği ilkesi vb. kaldırılmıştır. Ne de olsa terörizme karşı savaş var! Linç edilmediğinize, ya da Arap olduğunuz için gözaltına alınıp bir kampta toplanmadığınıza şükredin!!!

ABD'de yaşananlar, hemen hemen bütün emperyalist ülkelerde de yaşanıyor. Örneğin Almanya'da, kendisi bir zamanlar "terörist avukatı" diye adlandırılan İçişleri Bakanı Schily "iç güvenlik paketleri" hazırlayıp duruyor. Parlamentoya sunulan –ve kabul edileceği kesin olan– bu paketlerde yabancıların zaten kısıtlı olan demokratik hakları iyice törpüleniyor; genel toplum düzleminde de terörizme karşı mücadele adına "haberleşme gizliliği", "seyahat özgürlüğü", "kişi haklarının dokunulmazlığı" vb. ilkeleri rafa kaldırılıyor. Almanya'da yaşayan tüm insanların parmak izlerinin alınması ve bunların kimliklere yerleştirilmesi yanında, genetik özellikler hakkında bilgi veren arşivlemelerin yapılması vb. de planlanıyor.

Bu arada belli özelliklere sahip tüm Arap-müslüman ve tüm müslüman "yabancı"lar hakkında bir merkezde toplanmış bilgiler taranıyor! Tarama-araması adı verilen aramada belli özellikler gösteren herkesin (örneğin: 25-40 yaş arası, müslüman, erkek, tek başına yaşıyor, sık seyahat ediyor vb.) baştan kuşkulu, zanlı addedilip hakkında araştırma yapılıyor!

Medyada yansıyan fikir özgürlüğü vb. konusunda da, Alman televizyonlarının ünlü sunucularından birinin başına gelenler, gelişmenin yönünü göstermesi bakımından ilginçtir. Alman televizyon kanallarından ARD'nin haber bültenlerinde başhaber sunucusu olan U. Wickert, bir dergiyle yaptığı bir söyleşide, "*Usame bin Ladin ile Bush'un düşünce sistemlerinin birbirine benzediğini*" söylüyor. Onu söylediğine, söyleyeceğine pişman ediyorlar. ARD program şeflerinden biri açıkça, "U. Wickert özür dilemezse gider!" diyor. U. Wickert haber bülteninde çıkıp özür diliyor! Buna rağmen, kendisine bir daha hatırlatma yapılıyor! Bir daha böyle bir şey olursa özür yetmez!!!

İşte "demokratik" ülkelerde 11 Eylül ertesi yaşanan gelişmeler böyle. Bunlar, faşist yönetimlere sahip ülkelerde mislıyle zaten yaşanıyor.

Emperyalistlerarası paylaşım dalaşında mevzi kazanma aracı...

11 Eylül, emperyalistlerarası yeniden paylaşım dalaşında da andaki durumun tespiti ve ileriye dönük perspektifler açısından önemli bir fırsat oldu.

11 Eylül her şeyden önce ABD emperyalizminin işine yaradı. ABD emperyalizmi 11 Eylül eyleminin yarattığı ortamı, dünya hegemonyası dalaşında kendisinin hâlâ en büyük güç olduğunu göstermek ve gücünü pekiştirmek için kullandı, kullanıyor.

11 Eylül eylemi, ABD emperyalizmine, dış politikada büyük bir inisiyatif fırsatı sundu. Dünyanın andaki en büyük haydutu, en büyük saldırgan gücü, yalnızca kendi kamuoyu önünde değil, bütün dünyada "saldırıya uğrayan mazlum" görüntüsüyle, "terörizme karşı mücadele" adına, beğenmediği, işine gelmeyen her kişi ve rejime saldırma fırsatına kavuştu.

Bütün emperyalist güçler –tabii kendi hesaplarıyla da– terörizme karşı savaşın herkesin görevi olduğu tezini kabul edip ABD'nin kurduğu "antite-

rör cephesi"nde yerlerini aldılar. ABD'nin bu savaşta "lider ülke" konumunu resmen kabul ettiler. Bununla birlikte ortak bir terörist tanımının olmadığı şartlarda, teröristin kim olduğunun tanımlanması hakkının pratikte ABD'ye ait olduğunu da kabul etmiş oldular.

ABD'nin talebi üzerine, NATO kurulduğundan bu yana ilk kez NATO anlaşmasının 5. maddesi yürürlüğe sokuldu. Bu 5. madde "saldırıya karşı ortak savunma"yı öngören bir madde. Buna göre, saldırıya uğrayan bir NATO ülkesi, kendini savunma hakkına sahiptir. Diğer NATO ülkeleri de bir NATO ülkesine karşı girişilen saldırıyı kendilerine karşı yapılan bir saldırı olarak kabul ederler. Saldırana karşı savunma konumunda olan ülkenin taleplerini yerine getirirler! Bu madde aslında "saldırıyı" bir devletin bir başka devletin askeri güçlerinin saldırısına uğraması biçiminde yorumlayan bir maddedir. Bu açık olmasına ve ABD'nin bir devletin saldırısına uğramadığı açık olmasına rağmen, ilk kez bu madde işletilmiştir. Bu maddenin işletilmesinin pratik anlamı şudur: ABD şimdi istediği kişiye, ülkeye rejimine "bu teröristtir" diye saldırabilir. ABD'nin bu "savunma" saldırısına, onun istediği desteği vermek, bütün NATO üyesi ülkelerin yükümlülüğüdür.

Sadece NATO anlaşmasının 5. maddesinin işletilmesi ile kalınmadı. BM Güvenlik Konseyi de, terörizme karşı mücadelenin bütün üye ülkelerin yükümlülüğü olduğu kararını aldı.

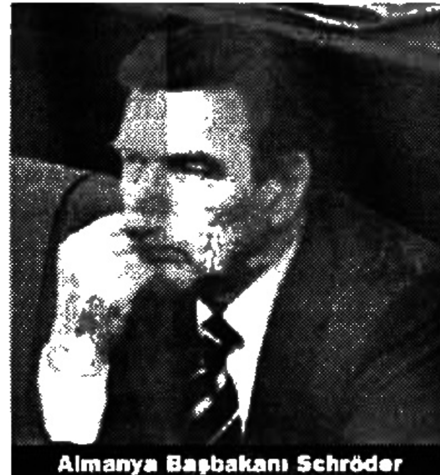
Buna bağlı olarak BM de, ABD'nin Afganistan'a karşı giriştiği saldırı harekâtını destekler duruma geldi. (Hem de BM Genel Sekreteri Kofi Annan'a "Barış Ödülü" verilmesi eşliğinde!) ABD'nin Afganistan halkına karşı barbarca savaşı böylece "terörizme karşı uluslararası savaş" olarak meşrulaştırıldı.

Yani 11 Eylül, ABD'nin uluslararası alanda daha da güçlenmesinin çıkış noktası ve fırsatı oldu.

ABD 11 Eylül saldırısı ertesinde, yıllardan beri kendi kesin kontrolü altında olmayan bir bölgede, Afganistan ve Orta Asya'nın müslüman nüfus ağırlıklı cumhuriyetlerinde gücünü artırma ve bu alana yerleşme planlarını gerçekleştirmek için somut girişimde bulunma, savaş yürütme, bu savaşı da "terörizme karşı mücadele" adına ve diğer emperyalist güçlerin de görünürdeki desteğiyle yürütme fırsatı buldu. Aslında yürüyen "terörizme karşı savaş" vb. değil, bu maske altında ABD'nin Orta Asya'ya yerleşme savaşıdır! Alandaki enerji hatlarının kontrolünü ele geçirme savaşıdır. Bu savaşta, bu savaşın ne kadar genişletileceğinde vb. anda inisiyatif her bakımdan ABD emperyalizminin elindedir.

Rusya bu savaşta, hala Birleşik Devletler Topluluğu'na (BDT) dahil olan Orta Asya devletlerinin ABD'nin denetimine girmemesi için, alanda askeri gücünü yoğunlaştırıyor, savaşa doğrudan olmasa da, Kuzey İttifakı içinde silahlandırdığı güçler aracılığıyla katılmaya çalışıyor. Bu arada ilan edilen "terörizme karşı uluslararası savaşta", Kafkasya'daki "kendi teröristleriyle"(!) hesaplaşmasını bitirmek istiyor. Bu arada, sonraki dönem açısından Avrupa –en başta da Almanya– ile, ABD'ye karşı blok oluşturma önerileri vb. getirip buna hazırlanıyor. Diğer yandan Çin'le yakınlaşarak da ABD'nin çok güçlenmesi olasılığı karşısında kendi çıkarlarını en iyi şekilde savunabilecek ittifak opsiyonları geliştiriyor.

Almanya, şimdilik ABD ile askeri olarak boy ölçüşecek güçte olmadığının bilincinde, ileriki döneme hazırlık olarak, askeri gücünü savaş içinde denemek istiyor. Bu yüzden de ABD'nin askeri destek istemesini dört gözle bekliyor. Bu arada Makedonya'da Almanya, askeriyle ilk kez bir NATO eyleminde "lider ülke" konumuna yükseliyor. 11 Eylül'ün sonuçlarından bir de bu anlamda Almanya'nın da askeri alanda dünya siyaset sahnesinde yerini açıkça almasının yolunun açılması oluyor. Almanya Başbakanı Schröder 11 Ekim'de Alman parlamentosunda yaptığı konuşmada, Almanya'nın artık yepyeni bir döneme girdiğini göğsünü gere gere açıklıyor. Almanya dünya hegemonyası dalaşında ekonomik gücüne uygun bir pay istiyor. Yarın bu pay istemede askeri gücünü de devreye sokmanın hazırlıklarını yapıyor!

Almanya Başbakanı Schröder

Yani emperyalistlerarası dünya hegemonyası dalaşında ABD 11 Eylül'ü iyi kullanarak anda birinci güç olduğunu bir kez daha göstermiş ve dünyayı kendi istediği biçimde şekillendirme noktasında belirli avantajlar sağlamıştır. O, saldırısında görünürde bütün emperyalist dünyanın desteğini de almıştır. Fakat bu ittifak geçici bir ittifaktır. Bu ittifak içinde her müttefik andaki durumuna göre en büyük avantajı sağlamaya çalışmakta, aslında aynı zamanda bir rakip olarak gördüğü müttefiklerinin fazla avantaj sağlamaması için onu kollamakta, ilerisi için belirli dayanaklar yaratmaya çalışmaktadır. Uzun vadede bu birliğin parçalanması kaçınılmazdır.

Andaki savaşın karakteri... Savaşan tarafların savaş hedefleri...

Anda yürüyen savaşın bir tarafında başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist ve emperyalizme bağımlı gerici güçler var.

Savaş öncelikli olarak ABD emperyalizminin savaşı olarak yürüyor. Fakat savaşın bu cephesinde çok geniş bir ittifak var. Ve bu ittifakın içinde yer alanların her birinin kendi özel hesapları, savaş hedefleri vb. var.

ABD'nin ilan ettiği –ve bu ittifakın bütün güçlerinin de kerhen de olsa kabul etmek zorunda kaldığı- savaş hedefleri şöyle:

► ABD önce savaş hedefini "dünyanın baş belası", "baş düşman" vb. olarak ilan ettiği "terörizmi" ortadan kaldırmak olarak koyuyor.

Bu yüzden de aslında cephesi / düşmanı kesin belli olmayan bu savaşın birçok cephede birden yürütülecek çok uzun sürecek bir savaş olduğunu ilan ediyor.

► Buna bağlı olarak, anda Afganistan'a karşı yürütülen savaşın terorizme karşı genel savaşın küçük bir parçası olduğunu, sıranın her halde bütün teröristlere "teröre destek veren" bütün güçlere geleceğini açıkça söyleyerek Afganistan ertesinde saldırılacak alanlar olduğunu da ilan ediyor.

► Daha şimdiden ABD'de estirilen şarbon paniğine bağlı olarak, "bu biyolojik savaşın" gerisinde bir devletin durduğu söylenerek Irak'ın adresi verilmeye başlandı bile.

Kuşkusuz ABD'nin, Afganistan'da savaş yürütürken, aynı anda Irak'a da saldırması beklenmemelidir. ABD, şu anda zaten Arap yığınlar arasında fazla sempatiye sahip değildir. Irak'a saldırısı fakat Arap hükumetlerini de en azından lafta ABD saldırısına karşı tavır takınmak zorunda bırakabilir. Bu, terörizme karşı savaşta geniş cephe yaratmak isteyen ABD açısından istenilen bir durum değildir. Hal böyle olduğu içindir ki, ABD bugün İsrail'deki dostlarını rahatsız etme pahasına, Filistin devleti kurulmasından yana tavır koymakta; Filistin sorununu bir mini Filistin devleti kurdurarak çözme konusunda İsrailli dostlarına baskı yapmaktadır. Bu, Filistin sorununda kendini hedef olmaktan çıkarmak için yapılan bir manevradır. İlerisi için de, herhangi bir Arap ülkesine (örneğin Irak'a) bir saldırıda Arap ülke ve halklarını bir blok olarak karşısına almamak için bir yatırımdır. Ayrıca bu girişimle ABD, Ortadoğu'da son dönemde çok aktif bir rol oynamaya başlayan Alman emperyalizminin de inisiyatifi ele geçirmesini engellemeye çalışmakta, onun girişimlerini de kendi siyasetinin uzantısı haline getirmeye çalışmaktadır. ABD'nin bugün Afganistan savaşı sırasında Ortadoğu'da "barış"tan yana tavır takınması, Irak'a saldırı niyetinin olmadığını vb. açıklaması kimseyi şaşırtmamalı, kandırmamalıdır. ABD'nin saldırı listesinde Irak'ın da ve ABD'nin istemediği tüm rejimlerin de olduğu –uzun vade açısından– bilinmelidir.

► ABD şu an Afganistan'da yürüttüğü savaşın hedefini, New York ve Washington saldırılarının arkasında olduğunu iddia ettiği ve terörist olarak nitelendirdiği El Kaide örgütünün çökertilmesi, örgütün başı Usame bin Ladin'in ölü veya diri yakalanması olarak açıklamıştır.

Afganistan'daki Taliban rejimi, Usame bin Ladin konusunda ABD talebini (Usame ve El Kaide savaşçılarını ABD'ye kayıtsız, koşulsuz teslim etme) yerine getirmediği gerekçesiyle,

Usame bin Ladin

teröristleri desteklemekle suçlanmakta ve bu "suçları" dolayı savaş hedefi haline gelmektedir. Yani andaki Taliban rejiminin yıkılması, yerine başka bir rejimin kurulması da açıklanan savaş hedefleri arasındadır.

Son olarak Pakistan'ın talebi üzerine, savaş ertesinde kurulacak yeni Afganistan rejimi içinde ılımlı Talibanların da yer alabileceği açıklamasını ABD Dışişleri Bakanı Müşerref'le birlikte yaptı.

Bunlar ilan edilmiş savaş hedefleri; ABD'nin ilan edilmemiş gerçek savaş hedefleri ise başkadır. Bu savaş hedeflerinin tümü bir tek kavram içinde ifade edilebilir: Dünya hegemonyası!

ABD bu yüzden bir yandan emperyalist rakiplerinin olası askeri saldırıları karşısında kendini "yaralanmaz" hale getirmek, diğer yandan uzaydan istediği anda istediği noktayı vurabilmek için geliştirilen "yıldız savaşları" projesini hayata geçirme yönünde adımlar attı ve atıyor.

Diğer yandan dünya hegemonyası mücadelesinde içte, "cephe gerisinde" tam bir güvenlik sağlamak istiyor. Bunun yolu bir yandan kitleler içinde Amerikan yurtseverliği adı altında şovenist duyguları geliştirmek, değişik etnisiteden insanları "Amerikalılık" bayrağı altında toplamak, bunun için Amerika'nın ve tüm Amerikalıların ciddi tehdit altında olduğu düşüncesini yaygınlaştırmak; diğer yandan Amerikan hakim sınıflarının emperyalist siyasetlerini sorgulayan her sesi "terörizme karşı mücadele" yaftası altında susturmaktır. Terörizme karşı mücadele adına "demokrasiden" fedakârlık istenecek ve alınacaktır. 11 Eylül ertesi yapılanlar, söylenenler gelişmenin bu yönde olduğunu açıkça göstermektedir. Savaş, içte işçi ve emekçilere karşı demokratik hakların kısıtlanması, saldırı, faşistleşme anlamına gelmektedir.

ABD dünya hegemonyasına oynadığından, dünya üzerinde ABD hegemonyasına karşı her gerçek ve potansiyel direnişi de bastırmayı, kendi asli görevlerinden biri olarak görüyor. Bu bağlamda kendini "batı" uygarlığının en ileri değerlerinin temsilcisi olarak gören ABD'nin, şimdi bu değerleri sorgulayan ve kendi değerlerinin daha üstün olduğunu savunan ve ABD'nin kontrolünde olmayan (daha doğrusu onun kontrolünden çıkmış olan, bir zamanlar Usame bin Ladin de, Taliban da ABD'nin sevgili ve yararlı çocuklarıydılar!) silahlı, örgütlü, siyasi İslamcılara saldırması, bir yandan kendine anda kafa tutma cüretini gösteren bir gücü yok ederek cezalandırma; diğer yandan ise kendine karşı çıkma cesareti gösterebilecek başkalarına da gözdağı verme işlevlerine sahiptir. Savaşta savaş hedefi "teröristler" olarak gösterilmesine rağmen, saldırılan bir bütün olarak Afganistan halklarıdır. Savaşta öldürülen, sürülen, açlıktan ölenlerin büyük çoğunluğu sivil halktır. Eğer terörizm "sivil halkı hedefleyen eylemler" ise –ki yer yer emperyalistler terörizmi böyle tanımlıyor– o zaman bu savaş teröristtir. ABD Afganistan halklarına karşı terörist bir savaş yürütmektedir. Anda Afganistan halkını cezalandıran savaş emperyalizme karşı mücadele cüretini gösteren ve gösterecek olan tüm ezilen halklara karşı bir saldırı ve gözdağı niteliğinde bir savaştır.

Dünya hegemonyası mücadelesinde

andaki savaşta ABD emperyalizmi, şu anda kendi kontrolünde olmayan Afganistan'ı kontrol altına almak, orada ABD'ye açık düşmanlık yapmayacak bir dost rejim oluşturmak. Afganistan'ı kontrol ederek, özellikle Orta Asya'daki müslüman ağırlıklı nüfusa sahip ülkeler üzerinden gelen enerji hatlarının kontrolünü eline geçirmek istemektedir. Afganistan'da Taliban rejiminin yıkılması ile, aynı zamanda Taliban'ın temsil ettiği tipte İslamın Pakistan'da ve komşu Orta Asya ülkelerinde gelişmesinin de önü kesilmek istenmektedir. Bu hedeflere varıldıktan sonra, daha önce de belirttiğimiz gibi sırada vurulacak başka hedefler vardır.

ABD'nin ilan edilmiş savaş hedefleri bağlamında bile ittifakta tam bir birlik sözkonusu değildir. Usame bin Ladin'in yakalanması konusunda ittifakın tüm güçleri hemfikirdir. Fakat bunun için hava harekâtının ne ölçüde, ne kadar süre yapılacağı, kara harekâtının olup olmayacağı, buna kimlerin katılacağı vb. konularında, her şeyden önce de Taliban rejiminin devrilmesi halinde kurulacak rejimin nasıl bir şekil alması gerektiği konusunda ittifak içinde bir birlik yoktur. Aslında ABD'nin kendi içinde de bu konuda tam bir anlayış birliği yoktur, gerçek anlamda kimsenin ne olacağı, olması gerektiği konusunda da açık fikirleri yoktur.

Ama ittifakın ABD dışındaki güçlerinin hepsinin ortak bir noktası vardır: Afganistan'ı ABD'ye yalnız yedirmemek! Pastada bir türlü pay sahibi olmak! Anda görünen birlik, çözüm yaklaştıkça çelişmelerini kısacaktır!

Neresinden bakılırsa bakılsın, savaşın bu yanında haklı en küçük bir yan yoktur. Savaş bu yanından bakıldığında emperyalist bir saldırı savaşıdır.

Savaşın diğer yanında anda savaşan güç olarak Usame bin Ladin'in El Kaide örgütü, Afganistan'daki Taliban rejimi vardır. Usame bin Ladin saldırı başladığı anda tüm müslümanları ABD'ye karşı "cihada" çağırmış, ABD Afganistan'a saldırısını durdurana, Filistin'de Filistin halkı özgürlüğüne kavuşana ve Irak'a karşı ambargo kaldırılana dek her yanda Amerikalılara ve İngilizlere karşı eylemler geliştirilmesini istemiştir. Bu cihat çağrısında ilk kez New York ve Washington eylemlerine açıktan sahip çıkar bir tavır da takınılmış; benzer eylemlerin gerçekleştirileceği tehdidi daha sonra bir El Kaide sözcüsü tarafından getirilmiştir. Savaşın bu yanı bağlamında söylenecek olan şudur:

Savaşın bu yanının dünya hegemonyası dalaşında ABD emperyalizminin anda ilk yok etmek, teslim almak istediği güç olduğundan yola çıkılarak, onun antiemperyalist olduğu, bu yüzden saldırı hedefi olduğu veya antiemperyalist savaşında bir müttefik olabileceği, anda ABD emperyalizmine karşı mücadelede desteklenmesi gerektiği vb. sonuçları çıkarılabilir. Bu sonuçlar, "düşmanımın düşmanı dostumdur" biçimindeki yanlış yaklaşımın işaretidir. Yeni bir dünya için savaşan komünistler açısından, "düşmanımın düşmanı" ancak belli şartlar altında, eğer o içinde bulunulan anda ve geçici de olsa, esasta doğru ve haklı bir davanın savunucusu ise, dosttur.

Evet ABD anda El Kaide örgütünü yoketmek, Usame bin Ladin'i cezalandırmak, Taliban rejimini yıkmak istemektedir. O bunları emperyalist amaçları için yapmak istemektedir. Onun Taliban'a, El Kaide'ye saldırma hakkı yoktur. Onun saldırısı emperyalist bir saldırıdır, bu saldırıya karşı çıkmak, saldırının derhal durdurulmasını talep etmek, bunun için mücadele etmek gereklidir. Fakat ABD'nin emperyalist saldırısına karşı çıkarken, hiçbir şekilde Usame bin Ladin, Taliban ve benzerinden yana, onların davasının ve savaşının haklılığını savunan bir pozisyona düşülmemelidir.

Sonuçta Usame bin Ladin'in savunduğu ve yaymayı görev gördüğü, Taliban'ın Afganistan'da uyguladığı İslami rejimin kendisi saldırgandır, emperyalist yayılmacıdır, ırkçı/antisemittir; içte hiçbir muhalefete izin vermeyen açık terörcü faşist bir rejimdir. Emperyalizme karşı bir alternatif değildir. Esasında emperyalizmle karşılaştırma içinde bile gericiliğin en koyusunu temsil eden bir sistemdir. Ve bir çok halde de bu akımın temsilcileri bizzat emperyalizmin elinde oyuncak durumundadırlar.

Böyle ele alındığında savaş iki taraflı haksız bir savaştır. Anda saldırganın ABD emperyalizmi olması, savaşta ulusal haklı bir momentin de bulunması (Afganistan'ın işgaline karşı) savaşın iki taraflı gerici savaş niteliğini değiştirmiyor.

Biz Afganistan halkına büyük felaketler getiren bu savaşın derhal durdurulmasından yanayız. Afganistan halkının yanındayız. Bu, Taliban'ın veya Usame bin Ladin'in yanında olduğumuz anlamına gelmiyor. Bizim desteğimiz ancak Afganistan'daki gerçek antiemperyalist güçlere olur. Biz onların yanındayız!

Biz ne emperyalizm, ne dinci gericilik; tek yol, tek çözüm devrim ve sosyalizm diyoruz.

Bu çözümü "gerçekçi", "pratik" vb. bulmayanlar için diyeceğimiz şu: Biz bu gerici savaşta, Taliban'ın devrilmesi, herhalde Afganistan halkları için andaki durumdan iyidir deyip emperyalistlerin siyasetinin kuyruğuna takılma; ya da antiemperyalist savaşa, işgale karşı savaşı destekleme adına dinci faşist bir rejimin siyasetinin uzantısı olma gerçekçiliğini bir onursuzluk olarak sizlere bırakıyoruz.

Söylediklerimiz bugün uyutulmuş, egemen sınıfların propaganda bombardımanı ile kışkırtılmış geniş kitleler içinde fazla yankı bulmasa bile, doğrulardır. Barbarlığın tek panzehiridir. Söylediklerimizin doğruluğu şimdiye dek hep çıkmıştır. Ve doğrular er geç kitlelerle buluşup maddi güce dönüşecektir.

Faşist TC'nin konumu

Faşist TC devleti, gelişmeleri bir yandan kaygı ile, diğer yandan da avantaj elde edilecek büyük fırsatlar yakalama hesabıyla izliyor.

Önce, faşist TC New York ve Washington eylemlerini döktüğü timsah gözyaşlarına rağmen– bir fırsat olarak kavrayıp derinden ve içten içe bir sevinç duydu. Öyle ya, nihayet TC'nin yıllardır "terörizm" konusunda söyledikleri doğrulanıyor, emperyalist dünyanın patronu ABD terörü en uç biçimlerinde kendi ülkesinde yaşıyor ve nihayet o ve onunla birlikte bütün dünya topluluğu da, terörizmin baş

düşman olduğunu kabul ediyordu. Yapılan birçok açıklamada belirtilen "üzüntülere" ilaveten "nihayet dediğimiz noktaya geldiler" düşünceleri de açıkça ifade ediliyordu.

Faşist Türk devleti, bu gelişmeyi önce Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de halklara karşı uygulanan faşist-terörist savaşın dünya kamuoyu nezdinde –en başta da şimdiye dek yeterince destek almadıklarını düşündükleri emperyalist patronlar nezdinde– aklanması için kullandılar, kullanıyorlar, kullanacaklar. Artık emperyalist patronların bir bölümünün TC'yi baskı altına almak için ileri sürdükleri "insan hakları" vb. ile kaygılar, şimdiye kadarki kadar gürültülü bir biçimde getirilmeyecek. TC faşistleri şimdi çok daha rahatlıkla, TC'deki bütün faşist uygulamaları "siz kendinize bakın" diyerek savunabilecekler.

Faşist TC açısından 11 Eylül, emekçi yığınların dikkatini iç sorunlardan kaydırmak için kullanılan bulunmaz bir fırsat oldu. Aşılacağı söylenen ekonomik kriz, ekonominin bütünüyle çökme noktasına gelip dayandığı bir durumdaydı. Egemen sınıfların en yetkin kuruluşları artık bir hükümet değişikliğini açıkça talep eder noktadaydılar. İşçiler, köylüler, memurlar, işsizler, emekçiler açısından bıçak kemiğe gelip dayanmıştı. İşte 11 Eylül bu ortamda hükümetin –genelde egemen sınıfların– imdadına yetişti. 11 Eylül'den bu yana, artık her rezilliğin ve üstünün örtülmesi için ve her sıkıntının açıklanması için yeni bir bahane var: Terörizme karşı uluslararası savaş var ve TC bu konuda üzerine düşeni yapma görevine sahip. TC'nin çok çektiği bu belaya karşı savaş tabii ki halkımızdan fedakârlık ister!!!

Faşist TC devleti, şu anda Afganistan'a karşı yürüyen savaşta, NATO üyesi olarak açıkça savaş tarafı; fakat savaşa şimdilik doğrudan asker vererek katılma durumunda değil. Adana'daki İncirlik üssü, ABD'nin Afganistan'a saldırısının merkezi üslerinden biri olarak kullanılıyor. Türkiye hava sahası ABD uçaklarının serbest kullanımına açılmış durumda. Hükümet meclisten gerektiği zaman gerekli gördüğü görevler için, zaman sınırı olmaksızın, sayı sınırı olmaksızın asker gönderme yetkisini aldı. Yani TC kendi çıkarları için doğrudan asker vererek de savaşa girmeye niyetli ve hazır. Bu noktada bir sürü "bir koyup üç almacı" uyanık geç bile kalındığı görüşünde.

Bilinmesi gereken ilk şey şu: NATO'nun 5. maddesi gereği, Türkiye'nin savaşa asker gönderip göndermeyeceğini belirleyecek olan TC hakim sınıfları değil, ABD'dir. ABD eğer gerekli ve doğru, çıkarlarına uygun görüyorsa, uygun gördüğü ölçüde askeri destek talep edecektir ve bütün NATO üyesi devletler gibi TC de isteneni vermek yükümlülüğüne sahiptir. Aslında burada hükümranlık hakkı bu somutta açıkça ABD'ye devredilmiş durumdadır. TC hakim sınıfları anda yürüyen savaştan öncelikle Kürt halkına karşı yürüttükleri savaşta ne kadar haklı olduklarının ispatlandığı tezini yayarak ve uluslararası alanda terörizm konusunda kendi tezlerini kabul ettirmek için diplomatik çabalarını hızlandırarak; ikinci olarak içinde bulundukları, aşamadıkları, giderek derinleşen ekonomik çöküş durumundan kurtulmak için borç erteleme, yeni krediler vb. almak için yararlanmak istiyorlar. Onların konumu, kendilerinin müslüman bir ülke olarak Afganistan'daki savaşta açıkça yer almaları halinde, bunun karşılığında Ecevit'in deyimiyle "külliyatlı bir miktarda yardım" almak için pazarlık konumu. TC kendini mümkün olduğunca pahalı satmaya çalışıyor. Bu bağlamda 11 Eylül sonrasında üç alanda sıkı pazarlıklar yürütülüyor. Alanlardan biri IMF ile pazarlık alanı. Bu pazarlıklarda IMF Türkiye'ye kurtarıcı olarak sunulan Derviş'e uyarılarda bulunuyor. Programın iyi yürümediğini, hükümetin içerde ve dışarda güvene sahip olmadığını, bu yüzden de alınan teknik önlemlerin fazla sonuç vermediğini, bankacılık ve özelleştirme alanlarında

Faşist TC açısından 11 Eylül bulunmaz fırsat oldu. "Terörizme karşı uluslararası savaşta" TC "üzerine düşeni yapmak" için kolları sıvamış durumda... TC'nin çok çektiği bu belaya karşı savaş tabii ki halkımızdan fedakârlık da ister!!!

iyileştirmelerin yeterli olmadığını ve bu krizin üstesinden gelebilmek için taze paraya ihtiyaç olduğunu tespit ediyorlar. Çözüm: Borçların dondurulması ya da ödeme vadelerinin uzatılması!

İkinci alanda IMF ile birlikte Dünya Bankası devreye giriyor. IMF gelecek yıl ödenmesi gereken 5,5 milyar doların ertelenmesi konusunda pazarlıklarda yeşil ışık yakıyor. Bunun ötesinde 10 milyar dolar tutarında yeni bir kredinin de 2002 yılı içinde aktarılması pazarlıkları yürüyor. Ancak bunun bir bedeli var. Bu bedel yalnızca savaşta istenilenlerin yapılması değil –aynı zamanda yeni bir ekonomik program; daha doğrusu daha önce kararlaştırılmış ve "niyet mektubu" ile açıklanmış programın harfiyen uygulanması! Dünya Bankası IMF'nin yanında 3 milyar dolar civarında taze para gönderme konusunda pazarlık yürütüyor. Bütün bu pazarlıklar TC'nin istediği gibi sonuçlanırsa, 2002 yılı içinde yalnızca IMF ve Dünya Bankası'ndan 13 milyar dolar taze para bekleniyor, bunun yanında 5,5 milyar dolarlık borç ertelenmesi beklentisi var.

Bu arada ABD ile devletten devlete pazarlıklarda Türkiye FMS kredilerinin (bunlar devletten devlete askeri krediler ve Türkiye'nin borcu 4 milyar dolar civarında) hibe edilmesini talep ediyor. Böylece Ecevit'in Türkiye'nin savaşta yer alması karşılığı dostlardan beklediği "külliyatlı yardımın" mali portresi çıkıyor: 13 milyar dolar yeni kredi + 5,5 milyar dolar borç ertelemesi + 4 milyar dolar hibe = 22,5 milyar dolar. Bu beklenen ek kaynak! Ve iyice batan TC ekonomisinin biraz olsun nefes alabilmesi için bu ek kaynak hayati önemde. Bu yüzden bu savaş TC egemen sınıflarına bir hayat öpücüğü gibi geldi.

Onlar bu ortamda bir yandan fiyatı yükseltmek, bir yandan da savaş sonrası Afganistan'daki paylaşmada bütünüyle devre dışı kalmamak için, savaşa asker göndererek de katılmak istiyorlar. Fakat diğer yandan, bunun özellikle Kuzey Kurdistan-Türkiye'de siyasi islam taraftarlarınca ve diğer müslüman ülkelerce hoş karşılanmayacağını, belirli zorlukları da beraberinde getireceğini, küçümsenmeyecek riskler taşıdığını da biliyorlar. Bu yüzden, Türk askerinin Afganistan'da, Taliban rejimine karşı doğrudan savaşa katılması yerine, savaş sonrası kurulacak rejim için yürütülecek çalışmalarda "barış gücü" içinde görev alması andaki tercihleridir. Bunun dışında, andaki resmi siyaset, savaşın Irak'a karşı yönelmesini istemiyor. Çünkü Irak'ta Saddam rejiminin yıkılmasının Irak'ın devlet olarak sonu olacağı, Irak'ın parçalanacağı, bunun Irak'ta bir Kurdistan devletinin kurulması sonucunu verebileceği ihtimali onları korkutuyor. Bunu Ecevit CNN'ye 17 Ekim'de verdiği bir demeçte *"Saddam'ı hedef almak Irak'ın bölünmesine yol açacaktır ve bu da Türkiye'nin bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü açısından problemler yaratacaktır"* diyerek dile getiriyor. Tabii egemen sınıflar içinde Irak'ın parçalanması halinde Güney Kurdistan'ın bu arada Musul ve Kerkük'ün de Türkiye'ye dahil edilmesi için ya da TC kontrolünde bir bölgenin kurulması için fırsattan yararlanmak isteyenler de var. Fakat çoğunlukla emperyalistlerin böyle büyük bir lokmayı kendilerine yedirmeyeceğini biliyor Türk burjuvazisi. Bu yüzden de Irak'a saldırı olmaması için tavırlar takınıyor. Yine hem Afganistan savaşına askerle katılıp katılınmayacağı, katılınacaksa ne ölçüde katılınacağı, hem de Irak konusunda alınacak kararlar Ankara'da değil, Washington'da alınacaktır. TC kendinden her isteneni yerine getirecektir. Burada fiyatını yükseltmek için pazarlık dışında yapacağı fazla birşey yoktur. Irak bağlamında da, kuşkusuz ABD için Irak'ın terorizme destek verdiği ispatlı ise, TC için de ispatlı olacaktır. TC o zaman Irak'ta da savaşa girecektir. Kürt devletinin kurulmasını engellemek bu savaşta onların esas hedeflerinden biri olacaktır. Fakat burada da belirleyici olan TC'nin istekleri değil, ABD'nin amaçlarıdır. TC bu savaşta öncelikle ABD'nin paralı askeri olarak yer alacaktır.

Böyle bir savaş konusunda işçi sınıfının ve emekçilerin tavrı, bu haksız emperyalist saldırı savaşının parçası olmayı reddetmek, savaşa hayır demek olmalıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, egemen sınıfların savaşına destek vermeyi reddetmeli, kendi savaşlarını, egemen sınıflara karşı sınıf savaşımını, devrim mücadelesini yükseltmelidir.

Evdeki hesap ve çarşı...

Emperyalistlerin, en başta da savaşı yürüten ABD'nin hesaplarının ne olduğunu yukarıda ortaya koyduk. Fakat bu hesaplar çarşıya uymama rizikosunu içinde taşıyan hesaplar. Zaten neredeyse otuz yıldır savaş içinde bulunan ve iyice harabe haline gelen Afganistan'ın havadan bombalanması ve Afganistan içindeki kimi güçlerin –en başta da Kuzey İttifakı'nın bombalama desteğinde saldırılarıyla Taliban rejiminin çökertilmesi veya Usame bin Ladin'in teslime zorlanması olacak iş olarak görünmüyor.

ABD'nin her an –sınırlı da olsa– bir kara harekâtına girişmesi beklenen gelişme. Ancak bugüne dek Afganistan'da emperyalistlerin yürüttükleri kara savaşlarının, Afganistan'ı teslim alma girişimlerinin sonuçları ortadadır. Kuşkusuz şimdi, emperyalistlerarası tam bir ittifak var. Taliban'ı destekleyen bir emperyalist güç yok. Bu anlamda durum biraz değişik. Buna rağmen Taliban'ın hiç de küçümsenmeyecek bir direnme gücü var. Bunun yanında, böyle bir kara harekâtı fakat hem Afganistan'da hem de müslüman nüfus yoğunluklu ülkelerde Taliban rejimi ile dayanışmayı güçlendirme, antiamerikan ve onlarla işbirliği içinde olan egemen sınıflara karşı gösterilerin yoğunlaşması, zaten sarsıntıda olan Pakistan'daki rejimler gibi rejimlerin sarsılması sonuçlarını da doğurabilir.

ABD'nin şimdi "barış" sağlamaya çalıştığı Filistin'de ve genelde Arap ülkelerinde de yığınların ABD'ye nefretini arttırabilir.

Savaşın uzaması ve ABD'nin batılı müttefiklerinden destek istemesi, Batı Avrupa devletlerinin bir bölümünün askerlerinin de Afganistan'da savaşa katılması ve bu savaşta kayıpların da verilmeye başlaması, savaşın başlaması ile birlikte zaten gelişmekte olan barış hareketinin daha da fazla geliş-

mesinin zeminini yaratabilir.

ABD dışındaki batılı emperyalistlerin ve bu savaştan yana tavır takınan diğer güçlerin beklentisi, ABD'nin Afganistan'daki savaşı mümkün olan en kısa sürede Taliban rejimini devirip Usame bin Ladin'i ölü veya diri ele geçirmesi ile bitirmesidir.

Savaşın uzaması halinde ittifakta çatlak seslerin çıkmaya başlaması kaçınılmazdır.

Ancak bu beklentinin yerine getirilmesi oldukça zor görünmektedir.

Bunun yanında, savaşın uzun sürmesi halinde, emperyalist metropollerde intihar saldırısı eylemlerinin artması, bunun da yığınlar içinde bu savaş durdurulsun baskısını arttırma olasılıkları da vardır. Daha şimdiden Batının metropollerinde hiç de küçümsenmeyecek bir panikleme yaşanmaktadır. Savaşın uzun sürmesi ve bu süreçte kimi intihar eylemlerinin olması, bu paniği daha da güçlendirebilir.

Yani emperyalistlerin evdeki hesaplarının çarşıya uymaması olasılıkları hiç de küçük değildir.

Savaş karşıtı harekette kimi yanlışlar ve biz...

11 Eylul'ün hemen ertesinde burjuvazi hep bir ağızdan savaş-intikam çığlıkları atarken, az sayıda ve cılız da olsa kimi "şiddete karşı şiddet" çözüm değildir; "eğer kimi insanlar ABD'den böyle bir eylemi gerçekleştirecek kadar nefret edebiliyorlarsa, bunun nedenlerini sorgulamamız gereklidir" (Noam Chomsky) sesleri de duyuldu.

ABD'nin açıkça ilan ettiği savaşın çözüm olmadığını savunan sesler batılı emperyalist ülkelerde 11 Eylül'ün ilk şoku geçtikten, eylemin kime yaradığı, nasıl kullanıldığı sorgulanmaya başladıktan sonra artmaya başladı.

ABD Afganistan'ı bombalamaya başladıktan sonra, dünyanın hemen her yerinde savaşın, Afganistan halkının bombalanmasının derhal durdurulması taleplerini yükselten gösteriler oldu. Dunya çapında anda fazla güçlü olmayan ve fakat giderek gelişen bir

savaş karşıtı cephe oluşmaya başladı. Bu cephenin savaş uzadıkça gelişip büyümesi kaçınılmazdır.

Afganistan'a saldırının başlaması ile bu likte, özellikle batı ülkelerinde gelişen savaş karşıtı harekete paralel olarak, özellikle müslüman nüfusun yoğun olduğu ülkelerde de bir başka hareket gelişiyor. Bu hareketin temel özelliği, ABD'nin savaşına karşı çıkarken, aynı zamanda Taliban'a açıkça destek vermesi; cihat çağrıları yapması. Bu hareket de belli ülkelerde (Pakistan, Endonezya) hatta ABD işbirlikçisi rejimleri zorlayacak seviyede gelişme eğilimi gösteriyor. Ülkemizde de şeriat yanlısı güçler, şimdi militan "antiemperyalist" görünümlü eylemlere, Afganistan'daki din kardeşlerine karşı caniyane savaşı protesto etme eylemlerini kattılar. Onlar bu biçimde kitle içinde ABD'ye karşı duyulan, emperyalizme karşı duyulan haklı nefreti, kendi şeriat emellerinin kaldıracı olarak kullanmak istiyorlar. "Cihat" çağrıları temelinde böyle bir "savaş karşıtlığı", bu iki taraflı haksız savaşta gerçekte savaş tarafı olmak, savaş taraflarından biri yanında yer almak demektir. Bu yüzden böyle bir "savaş karşıtlığı" ile her türlü ortaklık reddedilmelidir. Bu tip savaş karşıtlarının gerçek yüzleri teşhir edilmelidir.

Kimi devrimci grupların "müslümanlığı" referans alarak, antiemperyalist mücadele çağrıları yapma taktikleri(!) gerçekte din propagandası ve kitle kuyrukçuluğundan başka bir şey değildir.

Biz tabii ki emperyalist saldırı savaşının derhal durdurulmasından yanayız. Bu pratik olarak anda, Afganistan'da evet islamcı faşist Taliban rejiminin işbaşında kalması anlamına da gelir. Objektif olarak onun ömrünü uzatan bir tavırdır. Fakat biz savaşın durdurulmasını Afganistan'daki dinci faşist rejimin ayakta kalması için istemiyoruz. Evet onun yıkılmasından yanayız. Fakat emperyalist bir saldırı savaşıyla değil. Afganistan halklarının devrim savaşıyla! Bizim savaşın durdurulmasını isterken esas amaçladığımız, Afganistan halklarının şimdi savaş sonucu da iyice ağırlaştırılan acılarının hafifletilmesidir. Milyonlarca insanın göç yollarına düşmesinin, açlıktan ölmesinin vb. engellenmesidir. Ulus mücadelesinin, din mücadelesinin, kültürlerarası savaşın vb. sınıf mücadelesinin önüne geçtiği şartların ortadan kaldırılmasıdır. Bu cihat çağrısı temelinde yapılan savaşı durdurun çağrıları ile ortak yanı olmayan bir yaklaşımın ürünü olan bir çağrıdır. Ve bu bütün devrimci, demokrat güçler tarafından bilince çıkarılmalı, şeriat / cihat yandaşları ile ortaklık olmadığı, olmayacağı net olarak ortaya konmalıdır. Sadece bu değil, hangi din olursa olsun dini referans gösteren tavırlar kökten red edilmelidir.

Bunun yanında andaki antisavaş hareketi içinde başka yanlış tavırlar da var:

Özellikle batıda emperyalist metropollerde gelişen barış hareketine damgasını vuran duşünce pasifizmdır. Sal, bırçok halde iyi nıyetli olarak, "savaş çözum değildır", "şiddet çözüm değildir" dıyerek, yalnızca andaki savaşa –bu savaş karşıdevrimci, gerıcı, emperyalist, halklara, ezilenlere karşı bır savaş olduğu için– değil, genelde her türlü savaşa karşı tavır, eylemlere damgasını vuruyor.

Emperyalist sömürucülerin dişine tırnağına kadar silahlı olduğu, sömürulerini gerektiğinde şiddete dayanarak ayakta tuttuğu, her gözeneğine kadar şiddet dolu bir toplumda, "şiddet olmasın" demek kuşkusuz iyi niyetlı bir taleptir ve fakat sonuçta bu yaklaşım, ezilenlerin ezenlerden kurtulmak ıçın başvurmak zorunda olduğu şiddetin özgürleştirici rolunü reddettiği noktada, somürücü egemenlerin sömürü sistemlerinin ayakta kalmasından yana tavır takınmaktadır.

Bu pasifist akımın taraftarları, kendileri siyasi sorumluluk aldıklarında, siyaseti belirleyici noktalara geldiklerinde, kaçınılmaz olarak pasifist görüşlerinden uzaklaşmak ve şiddet konusunda "uygar şiddeti", "kanunlar / kurallar çerçevesinde uygulanan hukuki kurallara bağlanmış şiddeti", "devletin şiddet tekelini" savunma noktasında konaklıyor. Örneğin bu, Almanya'da şimdi iktidar ortağı olan Yeşiller Partisi'nin somutunda yaşanıyor. Bu partı şimdi uluslararası alanda "terörizme karşı savaşın" en önde giden müttefik güçlerinden birinin iktidar partilerinden biri!

Antisavaş hareketi içinde pasifizmin egemenliğini yıkmak, bu hareketi devrim mücadelesinin, bu anlamda devrimci savaşın bir aracı haline donuştürmek için mücadele, antisavaş hareketi içindeki en önemli gorevlerden biridir.

Antisavaş hareketi içindeki en önemli yanlışlardan biri de, hareketin bir bölumune damgasını vuran antiamerikanizm illetidir. Andaki antisavaş hareketinde genel olarak antiemperyalizm değil, antiamerikancılık egemen durumdadır. Evet anda savaşın başını çeken güç ABD emperyalizmidir. Onun teşhirine özel bir ağırlık verilmesi doğrudur. Fakat bu yapılırken aynı zamanda, diğer emperyalist ve emperyalizme bağımlı gerici-faşist güçlerin de savaş konusundaki konumları ortaya konmalı, tümu karşıya alınmalı, düşmanın yalnızca ABD emperyalızmi değil, bir butün olarak emperyalızm ve gericilik olduğu ortaya konulmalıdır. Her ülkede baş düşmanın ülke içinde olduğu kavranmalı, açıklanmalı, vurgulanmalı, buna uygun olarak ülke içinde iktidarı elinde bulunduran güçlerin savaş konusundaki tavırları savaş karşıtı hareketin hedef tahtasının merkezine konmalıdır. Örneğin ulkemizdeki savaş karşıtı hareketin esas saldırı hedefi faşist Türk hakim sınıflarının bu savaşa girme hazırlıkları olmak zorundadır. Almanya'da savaş karşıtı hareketin saldırısının merkezinde Alman emperyalizmi durmak zorundadır.

Bir başka illet de milliyetçiliktir. Andaki savaş karşıtı hareket içinde yer alan guçlerin bir bolumu, "ulusal çıkarları" andaki savaşa karşı çıkmada çıkış noktası olarak alan bir konumdadır. Bu bağlamda anda yurüyen savaşta "ülkenin çıkarı olmadığı için" vb. gerekçelerle savaşa karşı çıkılması sözkonusudur. Boyle bir karşı çıkış milliyetçi kaygılarla bir karşı çıkıştır, burjuvazinin çıkarları olan ulusal çıkarların savaşı gerektirdiği yerde, bu yaklaşımın sahipleri savaş çığırtkanlığı yaparlar! Bugün ne yazık ki bu milliyetçi yaklaşımlar yer yer devrimci grupların bır kesiminin ajitasyon ve propagandasında da yansımasını buluyor. "Ulusal çıkar" denilen şeyin, gerçekte burjuvazının çıkarları olduğu, işçi sınıfı ile sömürücü sınıfların ortak çıkarlarının olmadığı teşhır edilecek yerde, ulusal çıkarlara atıfta bulunularak savaşa girilmemesi gerektiği vb. açıklanmaya çalışılıyor.

Bugun mesela ülkemizde çokça burjuvazının çeşitli kesimlerinden de "Türk askeri ABD'nin çıkarları için savaşa sürülüyor", "Kore'de olduğu gibi burada da Türk askeri on cepheye surulecek" gerekçeleriyle savaşa girilmesine karşı çıkanlar var. Türk egemen sınıflarının resmi siyaseti yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, sınırlı vuruşlardan ve savaşın Irak'a sıçramamasından yana! Yani ABD'ye göre görünürde çok daha "barışçı"(!) bir siyaset! Görev burada, burjuvaziyle birlikte "ulusal çıkarların" nerede olduğu konusunda tartışmak değil, öncelikle bu siyasetlerin ardında yatan gerçek çıkarların ne olduğunu ortaya koyup savaş karşıtı hareketin saldırısının merkezine Türk egemen sınıflarının gerçekte saldırgan ve savaşçı olan siyasetini koymaktır. Görev milliyetçilik konusunda, burjuvaziyi milliyetçi olmamakla suçlayıp onların milli çıkarları iyi savunmadığı noktasında eleştirip esas milliyeçilerin devrimciler olduğunu vb. anlatmak, milliyetçilik konusunda burjuvaziyle yarışmak değil; proleter enternasyonalist bir tavır takınmaktır.

Kısaca...

Savaşa karşı hareket içinde pasifizme, antiamerikanizmle antiemperyalizmi eşitleme yanlışına ve milliyetçiliğe karşı sistemli ve kararlı bir mücadele yurütülmeli, bu hareket içinde doğru görüşler yaygınlaştırılmalı, egemen hale getirilmeye çalışılmalıdır.

Sonuç...

Yurüyen savaş emperyalızmin halklara, tüm ezilenlere karşı yurüttüğü haksız, emperyalist saldırı savaşıdır. Bu savaş derhal durdurulmalıdır!

Faşist TC'nin bu savaştan pay kapmak için savaşa girme hazırlıklarına dur denmelidir!

Emperyalizm ve şeriat arasında tercih, veba ile kolera arasında tercihe benzer!

Emperyalizmin saldırısına karşıyız!

Taliban'ın şeriat rejimine de karşıyız!

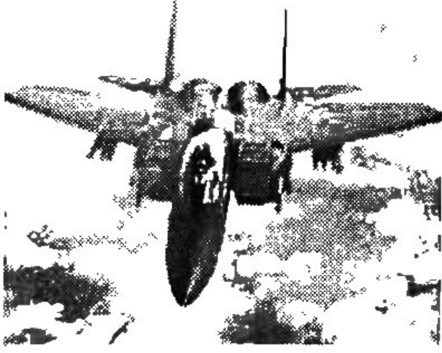
Desteğimiz ezilen Afganistan halklarına, Afganistan'da gerçek antiemperyalist güçleredir!

Emperyalist savaşları ve emperyalizmin barbarlığını tarihe gömmenin tek yolu işçi sınıfı önderliğinde devrimlerdir!

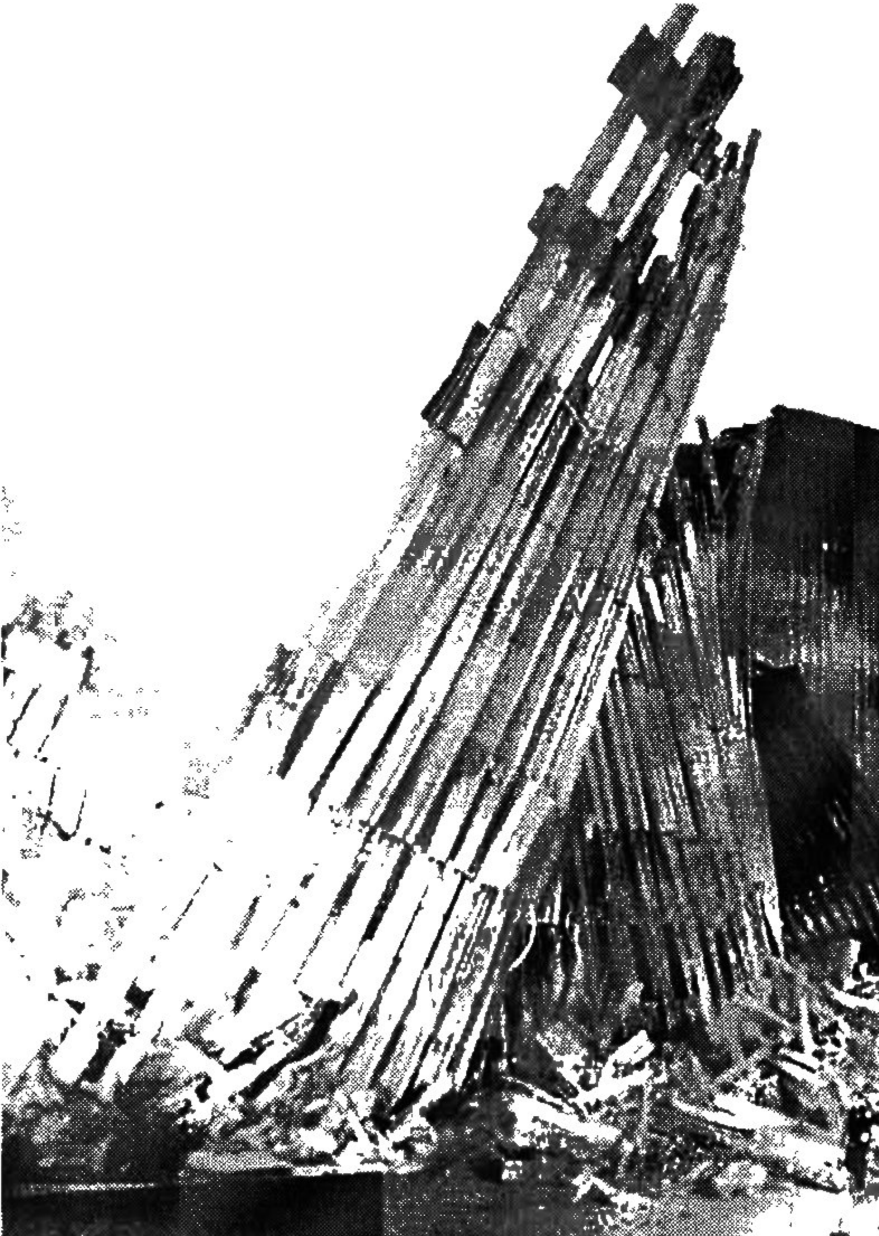
Ya barbarlık içinde çokuş! Ya sosyalizm!

17 Ekim 2001 ▲

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!

"Terörizme Karşı Mücadele" adına halklara karşı emperyalist saldırılar gündemde! Emperyalist saldırılara karşı çıkalım!

11 Eylül'de dünya ABD'nin New York ve Washington kentlerinde, ABD emperyalizminin gücünün sembolü olan Dünya Ticaret Merkezi (DTM) ve dünyada yürüyen bir dizi gerici-karşıdevrimci, emperyalist savaşın planlama ve yönetim merkezi durumunda olan ABD 'Savunma' Bakanlığı (Pentagon) binalarına yönelen, kaçırılmış uçaklarla gerçekleştirilen intihar eylemleri ile sarsıldı. Saldırılar sonucu DTM'nin ikiz kuleleri yanarak çöktü, Pentagon'un bir bölümü yanarak çöktü, bunlarla birlikte ABD emperyalizminin yenilmezlik, güçlülük mitosu çöktü. Binlerce insan bu eylemler sonucu hayatını kaybetti. Bugün dünyanın birçok bölgesinde yaşanan gerici-karşıdevrimci savaşlar, bu savaşların insanlar için getirdiği felaketler medyatik bir tarzda ABD emperyalizminin iki büyük metropolüne, New York ve Washington sokaklarına, medya üzerinden bütün dünyaya taşındı.

Emperyalist efendiler açısından bu eylemler ezilen halklara ve tüm emekçilere karşı yönelecek yeni saldırıların bahanesi yapıldı, yapılıyor, yapılacak.

11 Eylül'den bu yana bütün emperyalist ve gerici medya üzerinden bir temel düşünce insanların beynine kazınıyor

Terörizm bütün insanlığın yeni belası ve baş düşmanıdır! Teröristler özgür ve demokratik sistemin düşmanıdırlar ve özgürlüğün ve demokrasinin nimetlerinden, açıklığından hoşgörüsünden yararlanarak onu ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Terörizm insanlık dışıdır. Yalnızca terör eylemlerini gerçekleştirenler değil, onları haklı gören ve gösterenler; teröristlere yardım edenler, onları barındıranlar vb. de suçludur. Bundan böyle terörizme karşı topyekün saldırılacaktır! Sorun burda artık insanlığın ve uygarlığın ortak değerlerinin, uygarlık ve insanlık düşmanlarına karşı ortaklaşa savunulmasıdır! Terörizm insanlığa karşı savaş açmıştır! Şimdi savaş hali sözkonusudur! Bu savaşta tarafsızlık vb. olamaz!

Medya bütün gücüyle savaş kışkırtıcılığı yapıyor.

NATO Konseyi, NATO kurulduktan bu yana ilk kez NATO anlaşmasının 5. maddesinde öngörülen "Savunma Hali"nin ortaya çıktığı kararını alıyor. Bunun anlamı şu: 11 Eylül'de ABD'deki eylemlerin, NATO üyesi bir ülkeye (ABD'ye) karşı savaş ilanı olduğu kabul ediliyor. Bir NATO üyesi ülkeye karşı yönelen bir saldırı, bütün üyelere yapılmış saldırı olarak kabul ediliyor. Bütün üye ülkeler, bu maddeye göre, saldırıya uğrayan ülkenin "savunma eylemlerine" istenen her desteği vermekle yükümlendiriliyor. Yani şimdi ABD emperyalizmi dünyanın herhangi bir yerinde, terörizme karşı mücadele adına herhangi bir saldırıya giriştiğinde, bütün NATO üyeleri ona istediği desteği vermekle yükümlü.

TC Başbakanı Ecevit, Dışişleri Bakanı Cem, kraldan fazla kralcı "Üzerimize düşeni yapmaya hazırız" açıklamaları yapıyorlar. Türkiye'deki egemen sınıflar ve medya, "Nihayet terörizmin ne olduğunu anladınız, biz demedik mi" havasında savaş kışkırtıcılığında da şampiyonluk yapıyorlar. Terörist-faşist MHP'nin başı Bahçeli, 11 Eylül'ün "Dünya terörizme karşı mücadele ve terör kurbanlarıyla dayanışma günü ilan edilmesi" önerisi getiriyor!

ABD emperyalistleri intikam, sarsılan prestijlerini düzeltme ve son dönemde dünya hegemonyası dalaşında AB'ye karşı yitirdikleri kimi mevzileri yeniden ele geçirme peşinde. Onlar şimdi bütün dünyanın gözü önünde açıkça "bir vuruş değil, koordineli ve uzun süreli bir askeri operasyon" olacağını açıkladıkları emperyalist bir saldırı savaşını ilan ederek hazırlıyor. Pakistan somutunda olduğu gibi, kendisine açık destek sunma konusunda ıkırcıklı davranmaya kalkan tüm ülkeleri de "terörizme yardım ve yataklık etmek"le suçlayıp saldırı hedefleri arasına koyacağını ilan ediyor! Bütün ülkeleri kendi savaşına destek vermeye zorluyor. ABD'nin ilan ettiği, NATO ülkelerinin kendilerini destekleme yükümlülüğü altına soktukları savaş, gerçekte ABD emperyalizminin dünya hegemonyası dalaşında sarsılan prestijini düzeltme, patronun kim olduğunu herkese bir kere daha gösterme savaşı olacaktır! Önümüzdeki kısa dönem içinde başlatılması için hazırlıkları hummalı bir biçimde yürüyen bu savaş, halkların başına bombaların yağdırılması biçiminde, halkların cezalandırılması biçiminde yürüyecektir. Savaşın ilk hedefi olarak, 11 Eylül eylemlerinden daha ilk anda, elde hiçbir delil yokken bile sorumlu tutulan Usame bin Ladin'in örgütü ve onu barındırdığı söylenen Afganistan'daki Taliban yönetimi seçilmiştir. CIA'nın, revizyonist kampın varlığı şartlarında 'komünizme karşı mücadele adına, 'İslamcı özgürlük savaşçıları' olarak yetiştirip desteklediği bu örgütler sosyalemperyalist Rusya çöktükten sonra işlevlerini yitirmiş ve kontrolden çıkmıştır. Şimdi bunlar artık emperyalizm açısından rahatsız edici düşman örgütler haline gelmiştir. Emperyalizm kendi yarattığı canavarları yok etmeye yönelmektedir şimdi. Bu yok etme operasyonunda Afganistan halkları saldırıların merkezinde olacak, en büyük zararı görecektir.

Bununla kalınmayacaktır. Bugünkü ortamda ABD emperyalizmi, Orta Doğu'yu kendi çıkarlarına göre yeniden dizayn etme konusunda her türlü avantaja sahiptir. Yapacağı tek şey vardır:

Askeri olarak saldıracağı ülkenin Usame bin Ladin'e yardımcı olduğunu, terörizme karşı yeterince mücadele etmediğini, hatta destek verdiğini vb. iddia etmek! İsrail gizli servisi Mossad, daha şimdiden Saddam rejiminin Usame bin Ladin'e destek verdiği konusunda belgeler olduğunu açıklıyor!

Filistin'de Hamas, İslami Cihad, Hizbullah gibi örgütlerin Usame bin Ladin'le ilişkileri üzerine her gün haberler yayılıyor! Uzmanlara(!) bu konularda açıklamalar yaptırılıyor. Zaten genelde "İslamcı terör" adı altında, gene'de İslam'ı "kültürler arası savaş"ta Batının insani değerlerinin düşmanı olarak gösterilip, emperyalist ülke halkları ırkçı temelde kışkırtılıyor. Anda sırada nüfusu İslam ağırlıklı kimi ülkelere, yani bu ülkelerin halklarına karşı açık emperyalist saldırılar var. Bu saldırılar, diğer ülkelerde emperyalizme şu veya bu ölçüde karşı çıkan tüm muhalifere, anda en başta gelişen "globalizasyon karşıtı" hareketlere karşı saldırılarla, ırkçılığın gelişmesi, yasaların sertleştirilmesi, iç faşistleşmenin ilerletilmesiyle paralel olarak gelişecektir. Türkiye/Kuzey Kürdistan'da biz "terörizme karşı mücadele" adına nelerin yapıldığını çok iyi biliyoruz. 12 Eylül'ün 21. yıldönümünü yaşıyoruz bugün. "Terörizme karşı mücadele" ülkelerimizde halklara karşı saldırıların yoğunlaştırılmasının, demokratik hakların kısıtlanmasının, yargısız infazların, kitapların toplanıp yakılmasının, düşünen beyinlerin, konuşan dillerin susturulması girişimlerinin, kısaca en yoğun faşist terörün kod adıdır. "Terörizme karşı mücadele" şimdi uluslararası alanda, öncelikle seçilmiş kimi İslam ülke halklarına yönelecek emperyalist saldırı savaşlarının, emperyalist metropollerde iç faşistleşmenin, ırkçılığın azdırılmasının kod adı konumundadır.

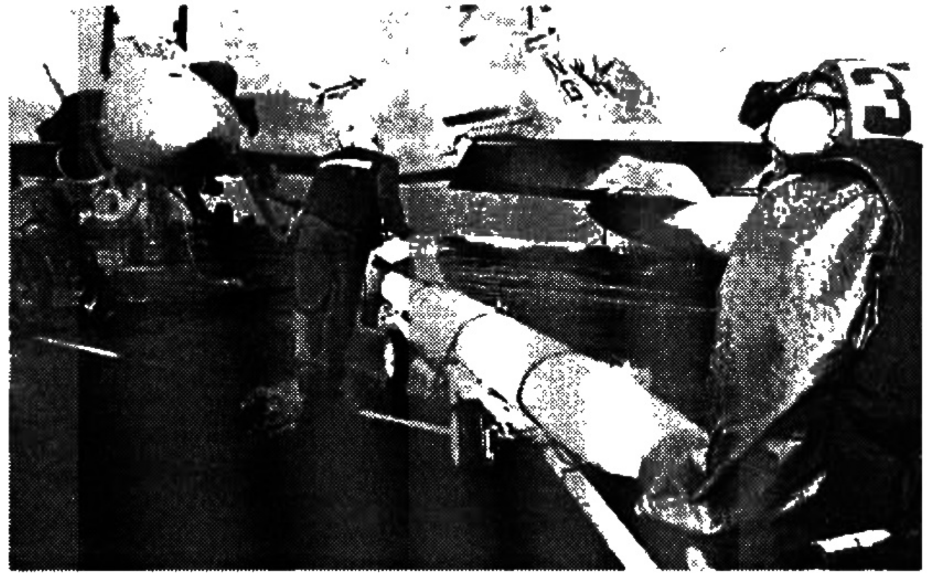
Emperyalistler açısından "terör" ve "terörizm" gerçekte, kendi doğrudan kontrolleri altında olmayan herkes, her hareket, herşeydir. Örneğin Filistin'de kendi işgal altındaki ülkesinde elli yıldır mülteci kamplarında sürünen Arap halkının işgale karşı ayaklanması, işgalcilerin tankına-topuna karşı elinde taşlarla sopalarla yürümesi 'terör'dür, terörizmdir.

Ya da Göteborg'da, Cenova'da emperyalist efendilerin kendi aralarında dünyayı paylaşma görüşmeleri yürütenlere karşı protestolarını dile getiren, ve saldıran polise karşı militanca direnenler teröristir, yaptıkları terördür, terörizmdir vb.

Bunun bilincinde olarak, terörizm adına emperyalistlerin girişecekleri herhangi bir saldırının, o anda kime yönelirse yönelsin sonuçta gerçekte tüm halklara ve ezilenlere yöneldiğinin bilincinde olarak, hazırlanan emperyalist savaşa ve tüm saldırılara karşı çıkmak tüm emekçilerin, demokrasi, özgürlük, barış taleplerini ciddiye alan tüm insanların görevidir.

Terörizme karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadele olarak yürütülmek zorundadır.

Emperyalist savaşa hayır! Savaş hazırlıklarına hayır!

Biz komünistler, hangi niyetle yapılırsa yapılsın, ayrım yapmadan geniş kitleleri de hedefleri içine alan askeri eylemleri, yanlış amaca hizmet etmeyen eylem biçimleri olarak reddediyoruz. Emperyalizme, faşizme, her türlü gericiliğe karşı mücadelede belirleyici olan, devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfının ve emekçi yığınların devrim davasına sahip çıkmasıdır. Emperyalizmi gerçekten yıkacak olan budur. Yoksa ne kadar iyi planlanırsa planlansın, ne kadar iyi gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, küçük örgütlü grupların kitlelerden kopuk, hatta onları da hedefler içine alan eylemleri, sonuçta emperyalistler tarafından kullanılır, onlara yarar, en iyi halde devrimci enerjinin yanlış alanlarda kullanılması anlamına gelir. 11 Eylülde Washington ve New York'ta gerçekleştirilen eylemler de, ayrım yapmadan adeta tüm Amerikalıları düşman gören bir anlayışın ürünü olarak gerçekleştirilen, sonuçta emperyalizmin yeni saldırılarına bahane yapılan yanlış eylemlerdir. (Bunları yapanların ABD emperyalizmine darbe vurmak niyetinden yola çıkıyoruz.)

Bu eylemlerde hayatını kaybeden binlerce insan, şimdi emperyalistler tarafından yeni emperyalist saldırıların dolgu malzemesi olarak kullanılıyor.

Bütün emperyalist metropollerde ve bir dizi ülkede yas ilan ediliyor! Terörizme karşı gösteriler düzenleniyor vb.

Evet New York ve Washington eylemleri, kitleleri de hedefleri içine alan, insan hayatına değer vermeyen yanlış eylemlerdir. Ve bir dizi insanın samimiyetle bu eylemleri kınaması anlaşılır bir şeydir. Fakat emperyalistlerin bunu yapması sahtekârlıktır. Her gün onbinlerce çocuğun açlıktan ölmesinden sorumlu olanlar, bugün 1,5 milyar insanın göç yollarında olmasından sorumlu olanlar, dünyadaki tüm savaşlarda onmilyonlarca insanın ölmesinden, sakat kalmasından sorumlu olup, bunlardan kâr edenler, dünyada yaşama temellerinin tahrip edilmesinin sorumlusu olanlar dünyanın bu en büyük teröristleri, eğer çıkıp da "terör kurbanları" için göz yaşları dökerse, onların döktükleri timsah gözyaşlarıdır!

New York ve Washington eylemleri emperyalist dünyada, ezilenlerin bir bölümünün çaresizlik içinde, seslerini duyurabilmek için yanlış eylem biçimlerini seçmesinin de bir ifadesidir. Bu barbarca eylemi doğuran, sonuçta evet emperyalizmin barbarlığıdır!

Eğer insanlar sesini duyurabilmek, protestosunu dile getirebilmek için intihar eylemleri düzenleme durumunda kalıyorsa bu durumu ortaya çıkaran düzen sorgulanmalıdır.

Eğer Filistin halkının küçümsenmeyecek bir bölümü, New York'ta binlerce insanın cayır cayır yanmasını sevinçle karşılama durumundaysa ve bu bir noktada gayet anlaşılır bir şeyse, o zaman bu durumu üreten sistem sorgulanmak zorundadır.

Bu sistemin adı emperyalizmdir. Bu sistem terörcü ve barbar bir sistemdir. Bu sistem dünyayı adım adım barbarlığa sürüklemektedir. Bu barbar sistem, kendi muhalifler arasında da kendini üreten barbarlık biçimlerinin temel sebebidir. O sürekli olarak barbarlık üretmektedir.

Çare bu sistemi bütün barbarlığı ile tarihin çöplüğüne gömmektedir, çare sosyalizmdedir.

Rusya'da ve onun peyklerinde 50'li yıllar sonrasında sosyalizm adına yaşanan yoz, sosyalemperyalist sosyalfaşist düzen değil, Çin'de, Kore'de, Küba'da bugün yaşandığı söylenen şey değil, gerçek sosyalizm!

İnsanın insana kulluğunun yok edildiği, sömürünün yok edildiği, işçilerin emekçilerin gerçekte ve doğrudan iktidarda olduğu, her türlü milli baskının ve eşitsizliğin ortadan kaldırılmış olduğu, biyolojik ve ideolojik farklılıkların imtiyaz ve baskı nedeni olmadığı bir düzen!

Emperyalizmin gerçek alternatifi budur.

Bu alternatif er geç işçilerin, emekçilerin elleriyle kurulacak, kazanılacaktır!

Gelecek ya işçi sınıfının ellerinde yoğrulacak, ya da gelecek olmayacaktır!

Ya sosyalizm, ya barbarlık içinde çöküş!

14 Eylül 2001 ▲

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan–Türkiye) Merkez Komitesi a.

Kadınlara karşı şiddet parti üyeliği ile bağdaşmaz!

Kısa bir dönem önce partimiz 7. Kongresini gerçekleştirdi. Partimizin Merkezi Kadın Komisyonu'nun 7. Kongre'ye sunduğu raporda kaba erkek şovenizminin bir göstergesi olarak kabul ettiğimiz "kadınlara yönelik şiddet" sorununun partimizde ve partimizin yakın çevresinde esasta aşılmış olduğu bir kere daha tespit edildi. Parti çizgimizin kadın sorunundaki önemli bir parçası olan "kadınlara karşı şiddet parti üyeliğiyle bağdaşmaz" ilkesi bu kararın alındığı 1988 Örgütsel Konferans'tan bu yana yürüttüğümüz tutarlı mücadeleyle iyice yerleşmiştir. Bu kararın alındığı günden itibaren partimiz kendisine yansıyan, bilgi sahibi olduğu her kadınlara yönelik şiddet olayında, olayın üzerine gitmiş ve her durumda örgütsel tedbire başvurmuştur. Buna bağlı olarak parti üyeliğinden ihraç, aday üyeliğe düşürme, aday üyelikten sempatizanlığa düşürme, uyarı şeklinde kararlar alınmış ve şiddet uygulayan erkek yoldaşımızın bir daha tekrarlamamak üzere özeleştiri yapması talep edilmiştir. Bu konuda tavizsiz yaklaşımımız, aldığımız kararı pratiğimizde uygulama kararlılığımız kaba erkek şovenizmine karşı mücadelemizde bizi başarılı kılmıştır. Biz ama, bununla yetinmedik, yetinmiyoruz... Erkek şovenizmin her biçimine karşı mücadelemizi kararlılıkla sürdürüyoruz.

"Kadınlara yönelik şiddet parti üyeliğiyle bağdaşmaz!" kararının alındığı Örgütsel Konferans'ın üzerinden 13 yıl geçmiş durumda... 13 yıl önce, bu karar alınırken, bazı yoldaşlarımız bu kararın Kuzey Kürdistan-Türkiye şartlarında uygulanabilirliğine kuşkuyla bakıyor, partimizin zarar görebileceği endişesini taşıyorlardı. Geldiğimiz yerde, bir kere daha bu kararın Kuzey Kürdistan-Türkiye şartlarında da uygulanmasının olanaklı ve doğru olduğunu bütün netlikle tespit ediyoruz. Bu konudaki tutarlı tavrımız partimize zarar vermemiş, bilakis onu kadın sorununda öncü konumuna taşımıştır.

Ama bizler hayalcı değiliz. Kadınlara yönelik şiddet sorunu bugün artık partimiz açısından esasta sorun olmaktan çıkmış olmasına karşın biz uyanıklığımızdan vazgeçmiyoruz. Kadınlara yönelik şiddetin hergün her saat gündemde olduğu bir toplumda mücadele ediyoruz. Toplumda bu sorun bir bütün olarak çözülmedikçe, her zaman Partiye taşınması da söz konusudur. Partinin görevi kendi içinden başlayarak bu kötülüğe karşı mücadele etmektir. Partili yoldaşlarımız bu görevlerin bilinciyle hareket ediyor; her yeni sempatizanla, üyeliğe kazanılmak istenen her yeni yoldaşla bu sorunu da tartışıyor; ideolojik siyasi eğitim ve aydınlatma görevlerini yerine getiriyorlar. Buna devam etmeli ve partimizde yerleştirdiğimiz ilkemizi ilişkide bulunduğumuz tüm işçi örgütleri ve demokratik kitle kuruluşlarına taşımalıyız! Şimdi görevimiz budur!

Kitlelerle bağımız geliştiği ölçüde bu sorunla daha fazla yüzyüze geldiğimiz/geleceğimiz açıktır. Eşlerine veya kadın arkadaşlarına şiddet uygulayan erkeklere karşı kadın arkadaşların yanında olduğumuzu ortaya koymalı, onları kendilerine şiddet uygulanmasına izin vermeme konusunda güçlendirmeliyiz. Bilgimiz dahilindeki her şiddet olayının üzerine gitmek, uygun yöntemlerle buna karşı mücadele etmek hepimizin görevidir. Tutarlı mücadelemiz nasıl ki, bugün saflarımızdaki ve çevremizdeki kadın yoldaşlarımızı güçlenmesine, onların güvenini kazanmamıza ve ortak mücadelemizde yerlerini almaya yolaçmış durumdaysa, aynı pratik işçi örgütleri ve demokratik kitle kuruluşlarında da Bolşeviklerin sevgi ve sempati kazanmasına yolaçacaktır. Burası kesindir.

Partimizin 7. Kongresi'nde Tüzük'te yeralan "Konferansımız, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının partimiz üyeliğiyle bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların partimize alınmayacağını ve partimizde barındırılmayacağını açıklar" maddesinin bir bölümünün, "partiye alınmayacağını ve partimizde barındırılmayacağı" cümlesinin silinmesi talebi gelmiştir. Bu talebi getiren yoldaşlar, burada söylenenleri kelimesi kelimesine aldığımızda bizim pratiğimizle çelişki yarattığını ve yeni kazandığımız yoldaşlara açıklama zorluğu yaşadığımızı dile getirdiler. Yapılan oylama sonucu bu öneri oyçokluğuyla reddedildi. Bizim bu kararı nasıl kavradığımız ve nasıl uygulanacağımız geçmişte uzun uzun tartışılmış ve Bolşevik Partizan sayfalarında kararın yorumu yapılmıştır.

Örgütsel Konferansın aldığı kararın açıklaması ilk olarak 1 Kasım 1988'de, Bolşevik Partizan sayı 46'da yayınlanmıştı. İdeolojik-siyasi yaklaşım açısından önemli ölçüde güncelliğini koruyan ve kararın yorumu olarak Tüzük Açıklaması'nda atıfta bulunulması onaylanan bu makalenin büyük bir bölümünü aşağıda yeniden yayınlıyoruz. Aramıza yeni katılan yoldaşlarımızın ve yeni kazandığımız okuyucu çevremizin ilgiyle okuyacağı ve çevresiyle tartışacağı ümidiyle ..

2001

Örgütsel Konferans'ın aldığı bir karar üzerine...

Biz kadın ve erkeğin gerçekten eşit olduğu bir toplum için mücadele ediyoruz. Bu topluma varmak için "geçmişten beri varolan özel mülkiyet ilişkilerinden radikal kopmanın" yanısıra, "geçmişten devralınan düşüncelerden de radikal kopma"nın gerekli olduğunu biliyoruz. Kafalarımızda varlığını koruyan hakim düşünceleri yıkma mücadelesini bugünden başlatmalıyız. Emekçi kitlelere örnek olmak, onlara uğruna savaştığımız toplumdaki ilişkilerin nasıl olması gerektiğini göstermek için kendimizi daha bugünden gerçekten yeni bir insan, bir komünist olarak eğitmek zorundayız. ... Kadınların aşağılanmasının, dövülmesinin ve onlara işkence edilmesinin günlük pratik olduğu ülkemizde, biz komünistlerin yaşantısı ilkesel olarak hakim sınıfların ezilenleri bölmek için propagandasını yaptıkları bu insanlığı aşağılayan pratikten ayrılmaz zorundadır. Komünist Partisi ancak çalışmasının en başından itibaren bu sorunda taviz olamayacağını açığa çıkararak kadın kitlelerinin güvenini kazanabilir, onları burjuvazinin yedeğinden çıkarıp devrim için bir güç haline getirebilir.

TKP/ML(B)'nin "Örgütsel Konferansında bir bölüm kadın yoldaş Tüzüğe ek olarak şu karar önerisini oylamaya sundular:

"Konferansımız, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının Partimizin üyeliği ile bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların Partimize alınmayacağını ve Partimizde barındırılmayacağını açıklar." (Bolşevik, Sayı 23, sayfa 52)

Bu ek önerisi büyük çoğunlukla onaylandı. Karşı oy kullanan olmadı. Çekimser oy kullanan az sayıda delege, bu çekimserliklerini böyle bir kararın özellikle Türkiye/Kuzey Kürdistan şartlarında derhal ve radikal biçimde uygulanması halinde, örgüte zarar getirebileceği vb. biçiminde gerekçelendirdiler.

Böyle bir kararın önemi, gerekliliği ve içeriğinin ne olduğunu tartışmaya geçmeden önce, bu bölümde özel olarak kararın **kadınlarla** ilgili bölümü üzerinde duracağımızı; çocuklarla ilgili bölümünü ise ikinci bölümde ayrıca ele alacağımızı belirtmek istiyoruz. Alınan kararda sözü edilen "kadınlara şiddet uygulanması", devrimci erkeklerin birlikte yaşadıkları kadınlara karşı kullandıkları şiddettir. Sınıf mücadelesi içinde burjuvazinin safında açıkça yer tutan ve burjuvazinin diktatörlüğünün parçası olan insanlara karşı, bu arada tabii ki kadınlara karşı da şiddet sorunu değildir, burada tartışılan. Bunu da en başından açıklamak istiyoruz.

Böyle bir karar bugün için neden gerekli ve doğrudur?

A) Bununla ilgili olarak geçmişteki tavrımız:

Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet sorunu, devrimci çevreler açısından, ilk defa bu konferansta gündeme gelmedi. Bu sorun bizim açımızdan ilk olarak 1980'de ATİF'in yayın organı "Mücadele"de devrimci kamuoyu önünde tartışmaya açıldı. ATİF içinde örgütlü çalışan bir devrimcinin, karısını uyarılara, yapılan özeleştirilere vb. rağmen hep yeniden dövmesi olayından yola çıkılarak, kadınların ve çocukların dövülmesinin feodal despotizm olduğu, karılarını döven devrimci erkeklerin pratiklerinin, kadınların ezilmesine karşı mücadele edilmesine dair teorileri ile çeliştiği, pratiklerinin sosyal-faşist bir pratik olduğu ve bununla hiçbir şekilde uzlaşılamayacağı, tersine bu ideolojiye karşı tutarlı mücadele edilmesi gerektiği, sözkonusu erkeklerin derneklerden dışlanacağı şeklinde doğru bir tavır takınılmıştır. "Kadınlar Kocalarının Kölesi Değildir." başlıklı makalede aşağıdaki doğru şiarlar atılmıştır:

"Kadınlara ve çocuklara uygulanan zulme karşı çıkalım! Kocalarından dayak yiyen kadın arkadaşlarımızı koruyalım! Onlara destek olalım! Ve çocuklarını, karılarını döven

erkek arkadaşlarla uzlaşmayalım! Bu konuda iflah olmazları içimizden atalım!" (Mücadele, sayı 46, s. 6-7 veya "Kadının kurtuluşu sorununda bugünkü görevlerimiz –Geçmişimizin değerlendirilmesi", BP Yayınları, s. 38-44)

Bu makaleyle, devrimci çevre içerisindeki feodal düşünce tarzına ve pratiğine karşı doğru bir mücadele kamuoyu önüne taşınmıştı. Ne yazık ki ama bu mücadele birkaç somut olayla sınırlı kaldı; çünkü pratikte erkek devrimcilerin karılarını dövmesi şeklindeki sosyal-faşist tavırlarının savunulmaya çalışılması tavrı devam ediyordu. Bu tavır, devrimci erkeklerin –çoğunlukla devrimci faaliyet göstermeyen– karılarını dövmesinin mutlaka bir sebebi vardır, erkeklerin yanlış tavırlarına karşı mücadelede ideolojik mücadele birincildir ve örgütsel tedbirler almak sekterliktir gibi görüşlerle gerekçelendiriliyordu. Böylesi erkek şövenisti tavra bir örnek, Mücadele sayı 48'de yer alan "Bir Tartışmaya Katkı" başlıklı mektuptur. Bu mektup haklı olarak şiddetle eleştirildi. Fakat burada, o dönem özellikle kadın devrimcilerin baskısıyla başlamış olan bu sorundaki erkek şovenisti tavra karşı mücadelenin sonuna kadar götürülmemiş olduğunu, özellikle Partizan'dan ayrılma döneminden sonra bu sorunun bilinçli ele alınmamış olduğunu özeleştirel olarak tespit etmek zorundayız. Böylelikle, örgütlü devrimci erkeklerin karılarını dövmesi olayı –bizim çevremizde– hep yeniden gündeme gelebiliyordu.

8 Mart toplantılarında kadınlara karşı şiddet sorunu hemen her zaman gündeme geliyor; özellikle kadınlar tarafından ortaya atılmasına, şiddetli tepkilere, tartışmalara yolaçmasına rağmen, bu sorun sürekli "eğitim", "ideolojik mücadele" sorunu olarak görülüyor/gösteriliyor ve ama geçmişte kitle teşkilatları açısından atılmış olan ileri adımın –yani mücadeleyi örgütsel tedbirlerle desteklemek– düzeyine bir turlu gelinemiyordu. Tersine bu sorun hep kitleler açısından ele alınıyor ve Parti örgütü açısından sorun olarak bile görülmüyordu.

Örgutsel Konferansın bu kararı alması bu yuzden gerekli ve doğrudur ve bugün kadınlar sorununda pratikte bulunduğumuz noktayı gösterdiği ölçüde de ibret vericidir.

B) Komünist olmanın en önemli kıstaslarından biri söz ile eylemin birliğidir!

Bir komünist, kendini isimlendirmesine göre, sadece sözlerine göre değerlendirilemez. Bilakis onun gerçekten komünist olup olmadığının en önemli ölçütü, doğru teorisinin/sözlerinin pratiğiyle uyum içinde olup olmadığıdır. Söz ile eylem arasında bir uçurum oluşuyorsa, büyük sözlerin –istediği kadar doğru olsun– hiçbir değeri yoktur. Biz, eski geleneklerden, geçmişten devralınan inyargı ve alışkanlıklardan kurtulmanın en zor işlerden biri olduğunun bilincindeyiz. Bunun uzun, yorulmak bilmez tutarlı ideolojik mücadele yoluyla her bir insanın eğitilmesi gerektiğini biliyoruz. Yani, Örgütsel Konferans bu kararı aldıktan sonra herşey tamamdır, gibi hayallere kapılmıyoruz. Buna rağmen, biz baskı ve sömürüden arınmış bir toplum için mücadele ediyoruz, yani kadın ve erkeğin gerçekten eşit olduğu bir toplum için mücadele ediyoruz. Bu demektir ki, biz gelecekte sadece komünistlerden değil, toplumun her bir bireyinden teoride ve pratikte kadın ile erkeğin gerçek eşitliği için çalışmasını bekliyoruz. Bu topluma varmak için "geçmişten beri varolan özel mülkiyet ilişkilerinden radikal kopmanın" yanısıra, "geçmişten devralınan düşüncelerden de radikal kopma"nın gerekli olduğunu biliyoruz. Ve bu kopuş, hele öncü unsurlar olan Komünistler açısından devrim gününe ertelenirse, devrim imkansızlaşır. komünizme ulaşılamaz. Kafalarımızda varlığını koruyan hakim düşünceleri yıkma mücadelesini bugünden başlatmalıyız. Emekçi kitlelere örnek olmak, onlara uğruna savaştığımız toplumdaki ilişkilerin nasıl olması gerektiğini göstermek için kendimizi daha bugunden gerçekten yeni bir insan, bir komünist olarak eğitmek zorundayız. Bizzat kendi yaşamımızda baskı yöntemlerine başvuruyorsak, baskıdan kurtulma için nasıl mücadele yürütebiliriz ki? ... Kadınların aşağılanmasının, dövulmesinin ve onlara işkence edilmesinin gunluk pratik olduğu ülkemizde, biz komünistlerin yaşantısı ilkesel olarak hakim sınıfların ezilenleri bölmek için propagandasını yaptıkları bu insanlığı aşağılayan pratikten ayrılmaz zorundadır. Komünist Partisi ancak çalışmasının en başından itibaren bu sorunda taviz olamayacağını açığa çıkararak **kadın kitlelerinin güvenini** kazanabilir, onları burjuvazinin yedeğinden çıkarıp devrim için bir güç haline getirebilir.

Okuyucu burada belki, yine eğitim sorunu, ideolojik mücadele vurgulanıyor, peki neden orgütsel tedbirler? itirazını getirebilir.

Biz tabii ki komünistler için yoldaşlarının hatalarını aşmada ilk planda gelen şeyin ideolojik mücadele olduğunu düşunüyoruz. Fakat ideolojik aydınlatmaya rağmen problemlerin çözumünde tekrar tekrar kadının dövülmesi yolu seçildiği hallerde, böyle bir kararla, düzelmenin olmadığı yerde Parti üyeliğinin de savunulamayacağı örgütsel olarak belgelenmek zorundadır. Komünist Partisinin eleştiri-özeleştiri, hata ve sapma karşısındaki genel tavrı bu sorun için de geçerlidir. Bir erkek yoldaşın karısını dövdüğü, ona karşı şiddek uyguladığı ilk durumda (burada şiddetin sadece dayak olmadığını, tersine erkeğin aile içindeki konumunu kullanarak iradesini zorla kabul ettirdiği fiziki ve psikolojik şiddeti de kapsadığını tespit etmek istiyoruz. Ve bunun içerisine kadının isteği dışındaki cinsel ilişki de girer) onun derhal ve otomatikman Partiden dıştalanması anlamına gelmez. Hayır. Nasıl ki, örneğin gizlilik ilkelerinin her zedelenişi otomatikman Parti üyeliğinden atılmayı beraberinde getirmiyorsa, kadınlara karşı şiddet uygulanan her durum da otomatikman Parti üyeliğinden atılmayı beraberinde getirmez. Ama nasıl ki, gizlilik ilkeleri sorununda derhal dıştalanmayı gerektiren **ağır** hatalar olabilirse, kadınlara karşı şiddet sorununda da, üyeliğin devam edip etmeyeceği tartışmasının olamayacağı, tek doğru yolun derhal üyelikten atmak olduğu durumlar, şiddet uygulamasının özellikle vahşi biçimle-

rı de olabilir. Doğru olan şey, şiddet uygulamasının ortaya çıktığı durumda, bunun yoldaşların özel sorunu olarak kalmaması, tersine Partinin buna müdahale etmesi ve yoldaşları uyarması ve onlara, düzelmenin olmadığı durumda bunun Partiden dıştalanma sonucunu doğuracağını kavratmasıdır.

İşçi sınıfı içerisindeki faaliyetimizde ve yeni yoldaşlar kazanmak için yürüttüğümuz faaliyette önemli olan, propaganda ve ajitasyon yoluyla **en başından** bu sorunda üyelerden beklentimizin ne olduğunun açıkça ve berrak bir biçimde kavratılmasıdır. Bu, somut olarak, örneğin çevremizdeki bir sempatizanın karısına şiddet uyguladığını biliyorsak, onu Partiye almamak, karısına karşı tavrını düzeltmesi için onu aydınlatmak, ona yardımcı olmak anlamına gelir.

Belki şimdi, özellikle erkek yoldaşlarımızdan şiyle bir itiraz gelebilir: Teoride tamam, herşey iyi güzel de, pratikte ama o kadar da basit değil! Feodal bir temelde evlenmiş bir yoldaşımız, eğer karısı onun siyasi çalışmasına karşıysa, siyasi çalışmayı bırakması için elinden geleni yapıyor, küfrediyor, ona yaşamı zindan ediyorsa, bu yoldaş ne yapsın peki? Ya da, karısını hala seven bir erkek yoldaş, kadın onu terketmek istediğinde, başka bir erkeği tercih ettiğinde ne yapsın? Bunlar da erkeğin aşağılanması değil mi? Erkeğin bundan dolayı yaralanması ve bu yüzden kendine hakim olamayıp karısını dövmesi normal değil mi?

Sondan başlayalım:

Özellikle feodal düşüncelerle eğitilmiş bir erkek için, karısının kendisini terketmesinin çok yaralayıcı olacağını ve bunu kabul etmesinin zor olacağını düşünebiliyoruz. **Ama komünistler için kadın ile erkeğin birlikte yaşamasının temeli karşılıklı kişisel sevgidir.** Ve bu sevgi bir taraf açısından bittiğinde, o birlikte yaşamanın temeli de ortadan kalkmıştır. Bu durumda eşler ayrılmalıdır. Karşılıklı kişisel sevgi ile değil de baskı ve şiddet ile ayakta tutulan bir ilişki, komünist tarzda birlikte yaşamak değildir.

Aynı şey, kadının, erkeğin devrimci mücadele yürüttüğü bilinciyle evlenmediği ve sakin bir küçük-burjuva aile yaşamı sürdürmek için kocasını engellemeye çalıştığı birlikteliker açısındanda geçerlidir. Burada da çözüm yolu engellenmek istemeyen erkek yoldaşların karılarını dövmeleri değil, karılarından ayrılmalarıdır.

Bu karar, kadın sorunundaki çizgimizin önemli bir parçasıdır, ama tek parçası değil!

Bu noktayla ilgili olarak önce şunu tespit etmek istiyoruz: Kadınlara şiddet uygulanmasının Parti üyeliği ile bağdaşmayacağını açıklamamız, kesinlikle –tersine çevrilip– kadınlara şiddet uygulamayan yoldaşların kadın sorununda yeterli oldukları, iyi bir komünist oldukları anlamına gelmez. Hayır! Şiddet uygulaması, erkek şovenizminin sadece en açık ve en vahşi biçimidir. Bunun ötesinde çok daha yaygın olanınce biçimleri de vardır. Örneğin, birlikte yaşadıkları kadınların siyasi olarak gelişmelerinin ileri veya geriliğinde de erkek yoldaşların sorumluluk payı taşımaktadırlar. Ve gözlerini olgulara kapamayan bir kişi, kadın yoldaşların Parti ve sempatizan örgütlenmesi içinde halen yeterince teşvik edilmediğini; kadın yoldaşların, bir dizi erkek yoldaş tarafından ortak davamız için, komunizm için eşit hak ve yükümlülüklere sahip savaşçılar olarak kavranmadığını; bir dizi cesaretli ve fedakar kadın yoldaşın çevremizde bulunduğunu, fakat bunların henüz çok yetersiz siyasi gelişme düzeylerinden dolayı kesinlikle kendilerine düşen yeri alamadıklarını görür! Tabii ki, erkek şovenizminin bu biçimine karşı da çetin bir mücadele yürütmek zorundayız, fakat bu karar bugün erkek yoldaşlardan beklediğimiz asgari taleptir. Bu asgari talebi bile yerine getiremeyen, bu konuda düzelmeye eğilimi olmayan yoldaşlarla Parti içinde birlikte çalışmak mumkün değildir.

Kadın yoldaşların görevleri

Makalemizde şimdiye kadar erkek yoldaşların rolleriyle uğraştık, onlara yöneltttiğimiz talepleri, hangi noktalarda kendilerini değiştirmek zorunda olduklarını ortaya koyduk. Fakat tabii ki, kadın yoldaşlara da yöneltceğimiz talepler var. Onlar da kendi kandilerine talepler yöneltmeli, bu kararın gerçekten uygulanması için mucadele yürütmeli ve bunun da ötesinde gerçekten eşit hak ve yükümlülüklere sahip komünist savaşçılar durumuna gelmek için çalışmalıdırlar. Bunun için şunun altını çiziyoruz: **Kadın yoldaşlar, çevremizdeki kadın arkadaşlar! Kurban durumunda olmaktan kurtulun, dövüldüğünüzde susmayın. Bundan utanması gereken siz değilsiniz, sizi döven erkeklerdir! Kamuoyu yaratın, güvendiğiniz bir kadın veya erkek yoldaşa gidin veya yazılı olarak Partinin kadın sorumlusuna başvurun.**

Bu karar Parti tarafından, kağıtta kalması için alınmadı, bilakis biz, bunu pratiğe geçirmekte kararlıyız. Bize bildireceğiniz her durumun peşini izleyeceğiz! Kocalarınızı/birlikte yaşağıdınız erkekleri sevseniz de, şunu bilin ki, bu onları değiştirmenin tek yoludur. Ancak böyle kendilerini düzeltebilirler.

Ama kadın yoldaşlardan beklentimiz yalnızca bu değildir. Onlardan, bunun ötesinde, devrimci çalışma içerisindeki konumlarıyla yetinmemelerini, hata ve eksikliklerine gözlerini kapamamalarını, "ben kadın olarak böyle eğitildim, daha fazlasını yapamam" şeklinde düşünmemelerini talep ediyoruz. Hayır yoldaşlar. Sizin için örnek Rosa Luxemburglar, Clara Zetkin'ler olmalıdır. Kendi sınırlarınıza gelip dayadığınızda, kendi kendinize daha yüksek talepler yöneltmeli, bu sınırları aşmayı hedeflemeli ve kendinizi geliştirmelisiniz. Uzun dönem sempatizan olarak kalmakla yetinmemeli, kendinize Parti için ve Parti içinde aktif Parti savaşçısı olma hedefini koymalısınız. Bunun için, kendi hata ve zaaflarınıza karşı mücadele yürütün; kendinizden daha fazla şey talep edin ve başkalarının size daha yüksek talepler yöneltmesini isteyin. Çekinmeyin ve partiye üyelik için muracaat edin!

(...)

1 Kasım 1988 ▲

(1) Metinde geçen TKP/ML(B) partimizin gerçekleştirdiği isim değişikliği nedeniyle bugün Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak okunmalıdır.

tekke

örgütlenmesi üzerine...

"Tekkecilik" (ya da sekterlik / sekterizm) devrimci çevrelerde yer yer getirilen ve getirilenler tarafından da genelde şiddetle reddedilen bir eleştiridir.

Böyle bir eleştirinin doğruluğunu, yanlışlığını belirleyebilmek için önce tekkeciliğin ne olduğu konusunu açıklığa kavuşturmak gerekir. Bu bağlamda tekkecilik eleştirisi getirenler açısından da, haklarında tekkecilik eleştirisi getirilenler açısından da birçok halde bu kavrama değişik anlamlar yüklenmektedir.

Modern revizyonistlerden ve reformistlerden marksist-leninist devrimci güçlere yönelen tekkecilik suçlaması...

Geçmiş dönemde özellikle reformistler ve revizyonistler tarafından marksist-leninist ilkelerin savunulması, marksist-leninist ilkelere bağlılık, şiddete dayalı devrim düşüncesinde ısrar vb. devrimci ve marksist-leninist güçlere yönelik sekterlik suçlamasının dayanağı olmuştur. Bu bağlamda birçok halde sekterlik suçlaması dogmatiklik/dogmatizm suçlaması ile içiçe geçiyordu.

Bu suçlamanın gerekçelendirilmesi şöyle oluyordu. Marksizm (daha sonra Marksizm-Leninizm) belli bir ortamda oluşmuş ve o ortamın somut şartlarına uygun bir öğreti idi. Somut şartların değişmesiyle bu öğretinin eskimesi, geçerliliğini yitirmesi kaçınılmazdı. Marksistler (marksist-leninistler) öğretiyi, aynı dinlerdeki "kutsal kitapların" öğretisi gibi değiştirilemez, dokunulmaz "ilkeler" haline getiriyor ve kör inanç savunur gibi marksist-leninist ilkeleri savunuyorlardı, "sekterlik yapıyorlardı!" Bu suçlamayı getirenler gürültülü sekterlik suçlamaları ardına gizlenip ortamdaki değişmelerle değişen "ilkelerin" ne olduğunu ve bunların hangi gelişmeler temelinde değiştiği sorularının somut tartışmasından kaçıyorlardı.

Onların somut gelişmeler karşısında eskidiğini, artık terk edilmesi gerektiğini ve savunulmasının sekterlik olduğunu ilan ettikleri bir kaç ilkeyi sayarsak, o zaman bu çeşit sekterlik suçlamasının gerçek hedefinin ne olduğu ortaya çıkar.

Reformist ve revizyonistlere göre örneğin;

► Kapitalist toplumdan sosyalist topluma gidişte, proletarya önderliğinde şiddete dayalı bir devrimin ve proletarya diktatörlüğünün kaçınılmaz olduğu öğretisi artık eskimişti. Artık kapitalizmden sosyalizme şiddete dayalı bir devrim olmaksızın, barışçıl bir geçiş mümkündü. Parlamento seçimlerinde proletaryanın temsilcileri seçimlerle çoğunluğu ele geçirerek parlamentoyu ve devletin diğer aygıtlarını proletaryanın ve halkın çıkarlarının savunulduğu aygıtlara barış içinde dönüştürebilirlerdi. Tersini savunmak sekterizmdi!

Reformistler ve revizyonistlerin bu barış içinde geçiş tezi gerçeklerle fazla ilgisi olmayan bir tezdi. Bu tezin sonuçları, bu tezi ciddiye alanların pratiğinde, örneğin Şili'de Allende hükümetinin pratiğinde trajik bir biçimde yaşandı.

► Emperyalizm artık Lenin döneminin emperyalizmi değildi, değişmişti; sosyalizm de çok güçlüydü, bu yüzden artık bir dünya savaşı tehlikesi yoktu; ya da artık bu dünya savaşı tehlikesi emperyalizmin dünyayı yeniden paylaşma dürtü ve mücadelesinin sonucu olarak ortaya çıkan ciddi bir tehdit olmaktan çıkmıştı; emperyalist burjuvazinin ancak çok küçük bir bölümü –savaş manyakları– savaştan

yanaydılar; uluslararası alanda emperyalizmle sosyalizm barış içinde uzun süre bir arada yaşayabilirdi; sosyalizm barış içinde yarışla emperyalizme yetişip onu geçtiğinde, sosyalizmin üstünlüğünü gören emekçi kitleler, emperyalist metropollerde de seçimlerde sosyalist partileri iktidara getirir, böylece uluslararası alanda barış içinde sosyalizme geçiş mümkün olurdu. Bunun tersini savunmak, gerici karşıdevrimci, emperyalist savaşların emperyalizmin kaçınılmaz yol arkadaşı olduğunu ortaya koymak ve evet emperyalistlerarası bir dünya savaşının da mümkün olduğunu savunmak sekterizmdi!

Modern revizyonizm, onun ilk temel manifestosu olan SBKP'nin 20. Parti Kongresi'ne Kruşçef'in sunduğu raporda, Leninizmin: "Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır" tespitini de değiştiriyor ve şu tespiti yapıyordu:

"Olayların gelişmesi açıkça göstermektedir ki, uluslararası gelişmelerde sosyalizmin konumunu güçlendiren temel değişiklikler olmuştur. Çağımızın temel özelliği, sosyalizmin bir ülkenin çerçevesini aşarak bir dünya sistemi haline gelmesi, kapitalizmin ise bu tarihsel gelişmeyi durduracak güce sahip olmadığının görülmesidir." (Kara Eğitim Malzemesi, sayfa 144)

"Barış içinde birlikte yaşama, barış içinde yarış ve barış içinde geçişin" temellendirildiği güya yeni "gerçek durum" böyle idi.

Bunun gerçeklikle ne kadar ilgisinin olduğunu 1980'li yılların sonlarında, 1990'lı yılların başlarında yaşadık!

"Kapitalizmin durduracak güce sahip olmadığının görüldüğü sosyalist dünya sistemi" tezi, gerçekte işçi sınıfı ve ezilen halkları uyutmaya, onların devrim mücadelelerini sosyalemperyalizm yönünde gelişen Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına tabi kılmaya yönelik bir safsataydı. Bugün bu tezin sonuçlarının yaşanmış olarak önümüzde durduğu bir durumda, bu teze dayanarak, "Hayır, çağ değişmedi, çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır", "Emperyalizmin temel gelişmelerinde özde bir değişiklik yoktur" diyen marksist-leninistlere yöneltilen sekterizm suçlamasının da gerçek niteliğini tespit etmek kolaylaşmıştır. Fakat bu tezin savunulduğu dönemde bu -özellikle sosyalizme sempati duyan ve revizyonizmin gerçek yüzünü görmeyen emekçi kitleler açısından- hiç de o kadar kolay değildi.

Kitleden kopukluk = sekterlik!

Sekterizm suçlaması birçok halde de, kitleye tepeden bakma ve kitleden kopukluk anlamında kullanılagelmiştir. Kuşkusuz kitleden kopukluk, kitleye tepeden bakmanın sonucu ise, bu sekterizmin belirtilerinden biridir. Fakat tek başına kitleden kopukluk sekterizmin belirleyici özelliği değildir. Öyle tekkeler vardır ki, bunlar, oldukça sıkı kitle bağlarına sahip olabilirler, verili bir an ve ortamda birçok devrimci, komünist örgütten daha kitlesel olabilirler. Aslında tekke tipi örgütlenme, tarikat örgütlenmesi –tekke şefinin/şeyhinin karizmatik bir kişi olması ve içinde bulunulan ortama uygun bir din yaratılması şartlarında– kitleselleşme açısından oldukça avantajlı olan bir yapılanmadır.

Biz bu gibi yanlış sekterizm tanımlamalarını reddederken, sekterizm kavramının içeriğini nasıl doldurduğumuzu ortaya koymak istiyoruz.

Kavram açıklamaları...

Türkçede sekterizm sözcüğü ile eşanlamlı kullandığımız tekkecilik kavramı, "tekke" kavramına dayanmaktadır. Tekke, *"**tarikatlarda** şeyh ve müritlerin içinde yaşadıkları, ibadet ettikleri ve tarikat törenlerini düzenledikleri yer"*e (Büyük Larousse, cilt 22, sayfa 11362) verilen addır.

Tarikat ise, Arapça "ar" kökünden gelen bir sözcüktür. Ar'ın Türkçe karşılığı yoldur. *"Aynı dinin içinde tasavvufa dayanan ve bazı ilkelerle birbirinden ayrılan, Tanrıya ulaşma arzusuyla tutulan yollardan her biri."*ne (TDK, Türkçe Sözlük, cilt 2, sayfa 1419) **tarikat** denir.

Tarikatların (müslümanlıkta –ki tarikat yalnızca müslümanlıkta değil, tüm dinlerde vardır.) ortaya çıkışı ve gelişmesiyle ilgili kısa ansiklopedik bilgiler şöyledir:

"Müslümanlıkta VIII. yüzyılın sonuna kadar tarikat ve tasavvuf adlı herhangi bir kurum yoktu. Dinin gelişip yaygınlaşmasıyla birlikte çeşitli iç ve dış etkenlere bağlı olarak bazı sahabe (Muhammed'in meclislerinde veya konuşmalarında bulunan kimselere verilen ad; "sahib"in çoğulu / BN) *ve tabiilerin* (Muhammed'in yakınlarını görmüş, onlarla konuşmuş olanlar / BN) *önderliğinde Tanrıya bağlılık, ahret korkusu, ibadete düşkünlük, mal ve makam tutkusunu yenme, dünya ve dünya nimetlerine sırt çevirme gibi dinsel ve ahlaksal ilkelere dayanan özel bir yaşam biçimi belirdi ve buna VIII. yüzyılın sonu ya da IX. yüzyılın başlarında tasavvuf denildi. Ancak, ilk dönemlerde tarikat düzenli bir tasavvuf birliğinin adı olmayıp, ahreti kazanmak için dünyadan yüz çevirme, ruhsal güçleri tanrı buyruklarına göre eğitme, nefsi dizginleme gibi kişisel çabalar için ve çok seyrek olarak kullanıldı.*

X. yüzyıldan sonra tasavvufta giderek yerleşmiş islam hükümlerine ek olarak bir dizi özel kurallar gelişti; önceleri sufinin (tasavvuf felsefesine inanan / BN) *isteğine, dinsel tasavvuf alanındaki erdemine göre değişen gönüllü ibadet, evrad* (müslümanlarca belli zamanlarda okunması adet olan dini dualar ve kuran ayetleri / BN) *ve zikirler* (Tanrının adını ardarda söyleme / BN) *artık biçimsel ve sayısal bakımdan belirlenip kurallara bağlan*

"Marksist-leninist bir örgüt, üyelerinden "ilkelerine iman" değil, bu ilkelerin bilimsel inceleme temelinde sorgulanması, kavranmasını talep eder.

maya, bunun sonucu olarak tasavvufta ***şeyh, mürşit, rehber*** *gibi adlarla anılan manevi makamlar ve işlevleri yüce sayılan gruplar oluşmaya başladı ve böylece tarikatlar doğdu. Önceleri kendi başlarına zahitlik* (dinin yasakladığı şeylerden sakınıp buyurduklarını harfiyen yerine getiren kimse / BN) *ve sufilik yaşamı sürdürenler* ***salik*** (sözcük anlamı = bir yola giren; bir tarikata bağlanarak tanrı katına doğru ilerlediğine inanan kişi / BN) *ve* ***mürit*** (bir tarikat şeyhine bağlanarak ondan tasavvufun yollarını öğrenen, onun gösterdiği doğrultuda hareket eden kimse / BN) *olmak için bir şeyhe bağlanmak gereğini duydular*

XI. yüzyıldan sonra veli (ermiş, tanrı katına ulaşmış / BN) *sayılan tasavvuf uluların türbelerinin yakınlarında zaviye, ribat, hankah, tekke, dergah adlarıyla anılan tarikat merkezleri kuruldu. Buralarda belli zamanlarda "uzlet"e çekilen mürit, şeyhinin manevi gücüne ve kendi kişisel yeteneklerine göre değişen ibadet, zikir, evrad* (nefsin isteklerini kırma / BN) *ve mücahede* (din ülküleri uğruna savaşım / BN) *ile velilik düzeyine kadar varabilen yetkinleşme becerisi gösterebilirdi.*

XII yüzyıldan sonra tarikat ve bir tekkeye bağlı müritlere ihvan (ahiler, kardeşler / BN) *denilmeye başlandı. Bunların ortak yaşamı geceleri uyumamak, namaz kılmak, oruç tutmak, virdler okumak* (örneğin yüz, ya da bin kez "Ya Latif" demek), *özellikle kandillerde zikir törenleri düzenlemek gibi dinsel ve tasavvufi uğraşlar oldu. Tarikatların seyru süluk denilen tasavvufi uğraş ve eylemleri ibadet, zikir, dua, ayin ve törenleri hem sayısal hem de biçimsel yönden birbirinden az çok farklı olmakla birlikte hepsinin amacı insanı tanrıya yakınlaştırmak, dinsel ve ahlaksal erdemlerle bezemek, onun yaratan ve yaratılanlarla barışık olmasını sağlamak biçiminde belirlendi.*

Yine XII yüzyılın başlarından sonra bu tarikatta bütün gerekli uğraşları tarikatın ilke ve törelerine uygun olarak tamamlayan ve irşat etme (yol gösterme / BN) *yetkisine ulaşmış olanlara şeyh tarafından icazetname ya da hilafetname denilen mühürlü bir belge verilmeye başlandı. Böylesi bir belgeyi alan sufilerden bazıları çeşitli yerlerde şeyhlerinin ardılı* (halifesi) *olarak bağlandıkları tarikatları yayarken, bazıları da kendi adlarına yeni tarikatlar kurdular." (Meydan Larousse, cilt 22, sayfa 11265)*

Tarikat merkezleri daha cumhuriyetin ilk yıllarında - dinci muhalefetle, kemalist iktidar arasındaki mücadelede, bunlar dinci muhalefetin örgütlenme merkezleri olduğu için– kapatılmış olmasına rağmen, tarikatlar Türkiye toplumunda önemli roller oynamaya devam ettiler; bugün de Süleymancılar, Nakşibendiler, Nurcular vb. tarikatlar siyasette, ekonomide önemli roller oynamaya devam ediyorlar.

(Gerçekte sekterizm sözcüğünün türetildiği "sekte"nin Türkçede tam karşılığı tekke değil, tarikat, sekterizmin karşılığı da tarikatçılıktır. Fakat siyaset diline tekke / tekkecilik olarak yerleşmiş olduğu için, biz de sekterizmin karşılığını tekkecilik olarak kullandık, kullanıyoruz.)

Bizde genelde tekke olarak kullanılan, gerçek karşılığı tarikat olan sekte sözcüğü, Latince secare / sectum sözcüklerinden türer. Karşılığı "ayırmak, bölmek, kesmek"tir. (Seksiyon, sektör sözcükleri de aynı köktendir.)

Sekte şöyle tanımlanmaktadır:

"Büyük bir dini topluluktan kendini özel bir öğreti, ibadet ve gelenekle ayıran özel bir dini grup. Bir sektenin ortaya çıkmasının nedenleri egemen inançların ya da büyük kiliselerin egemen inanç pratiğinin yetersiz bulunması veya reddedilmesi, tek kişinin veya küçük bir grubun doğruya sahip olduğu ve bunu taşıma görevine sahip olduğu inancıdır. Belirgin özellikleri sıkça dualist bir dünya görüşü ve bununla birleşmiş bir asketizmdir; çok sıkı kurallara bağlanmış bir yaşam tarzı; misyonerlik ateşi; mutlak doğruya sahip olma kesin iddiası belirgin özellikler içindedir. Tarikat kendi üyelerine tanrı katında azizlik ve çok sıkı örgütlenmiş bir topluluk içinde koruyuculuk sunar." (Der Neue Brockhaus, Alm. cilt 4, sayfa 675)

Tekke, tarikat, sekte örgütlenmesinin kimi belirleyici özellikleri:

Bunlardan ve somut kimi tarikat örgütlenmelerinden yola çıkarak tekke (tarikat) örgütlenmesinin (sekte) kimi belirleyici özelliklerini şöyle sayabiliriz:

► Her tekke örgütlenmesinin çıkış noktası, egemen öğretilerden belli noktalarda kendini ayıran ve **adına konuşulan hedefe varmada tek yolun kendi yolu olduğunu ilan eden, mutlak doğruya sahip olunduğu iddiasını ileri süren özel bir öğretidir.** Tarikatın kendini egemen görüşten ve diğer tarikatlardan ayıran özel öğretisi mutlak doğru olduğu için **hiç bir şekilde sorgulanamaz.** Bunu yapmaya kalkan, tarikatın özel öğretisinin doğruluk, gerçeklere uygunluk derecesini vb. sorgulamaya kalkan, zaten "yoldan sapmıştır", "kafirdir". Böyle bir durumda, inancı sarsılan ve yoldan sapan kişi ya kendini tarikatın özel kuralları çerçevesinde daha fazla ibadet, kendi kendini, nefsini cezalandırma, zikir vb. yollarla "arındırır", yeniden yola girer; ya da kendini tarikat dışında bulur (Tabii başına daha başka işler gelmez, tarikatın inancı sağlam müritleri tarafından cezalandırılmaz, ortadan kaldırılmazsa!)

► Tarikatın özel öğretisi, bu özel öğretiye (mutlak doğruya-hedefe götüren tek yolun bilgisine) sahip olan tarikat üyelerine toplum içinde **özel-seçkin-üstün bir konum** verir. Tarikat hiyerarşisinin en alt basamaklarındaki bir tarikatçı bile kendini tarikata üye olmayanlardan ayrı ve üstün görür. Tarikatçı, kendini henüz kurtarılmamış ruhların kurtarıcılığı **misyonu** ile yükümlü görür. Tarikat dışındaki geniş kitle, tarikatçılar tarafından kurtarılacak zavallılardır adeta. Tarikat üyeleri mutlak doğruya sahip olduklarından (bu iddiaya inandıklarından) tarikat üyesi olmayan büyük çoğunluğun da selametini sağlamayı kendi görevleri olarak kavrarlar. Herşeyi "kendileri" için değil, allah rızası için, şimdilik doğru yolu bulamayanlar için de yaparlar (yaptıklarına inanırlar).

Tabii ki, bu mutlak doğruyu kabul etmek istemeyenler ve tarikata düşmanlık edenler sonuçta kafirdir; kafirlere karşı da her türlü mücadele yöntemi cihadda öngörülür.

► Tarikatın özel öğretisi, tarikatın kendini diğer tarikatlardan ayırmak için de geliştirdiği özel ibadet, zikir vb. yol ve yöntemleriyle tamamlanır. Hatta her tarikatı bir diğerinden ayıran özel giysiler bile vardır. Bunlar da tarikatçının kendisini özel-seçkin-üstün

görmesinin, kendini diğerlerinden şeklen de ayırmasının aracı ve ifadesidirler.

► Tarikatçının temel özelliklerinden biri **kesin inançtır.** Hiç bir kuşkuya açık kapı bırakmayacak mutlaklıkta inanç! Tarikat, kendi üyelerinden tarikatın özel öğretisine mutlak inançıman talep eder. İyi tarikat üyesi en kesin inançlı, tarikatın öğretisini hiç bir noktada sorgulamayan, sadece bu öğretiye uygun yaşayan, davranan ve bu öğretiyi dışarıya taşıyan kişidir. Düşünmek, sormak, hele hele tarikatın tespit edilmiş görüş ve kurallarını sorgulamak, iyi bir tarikat üyesinin yapacağı iş değildir. Bu kesin inanç, aslında her dinde vardır. Tarikatlar, tarihi olarak dini örgütler olarak ortaya çıkmıştır. Tarikat örgütlenmesi gerçekte, bilgiye-öğrenmeye-sorgulamaya değil, "ezelden ebede" değişmezliği vaaz edilen mutlak "manevi doğrulara" iman etmeye dayanan dini örgütlenmedir.

(Doğrudan din adına, allaha ulaşma-allahla buluşma vb. adına değil de, daha başka amaçlarla ortaya çıkan tekke/tarikat örgütlenmeleri de aslında dini örgütlenmeleri taklit eden örgütlenmelerdir. Dinin amaçları yerine bu tip örgütlenmelerde başka amaçlar geçirilir ve fakat tarihte başarılı olduğu görülen dini örgütlenme yöntemleri, bir çok halde dini söylemler de korunur. Aslında bu tip örgütlenmeler din adına konuşmasalar bile gerçekte var olan dinler yerine yeni din yaratma durumundadırlar.)

► Tarikatçı için mutlak doğru tarikatın doğru dediği olduğundan; tarikatın kendi gerçekliğiyle, gerçeğin çatıştığı noktada, tarikatçı için belirleyici olan, tarikatın gerçek ilan ettiğidir. Tarikatçı için bir tek gerçek vardır: Tarikatın gerçek dediği! Bir tek doğru vardır: Tarikatın doğru dediği! Gerçek, tarikatın gerçek dediğine uymadığında, o gerçek ya yok sayılır ya da tarikatın gerçek dediğine uydurulmaya çalışılır; tarikatın öğretisi doğrultusunda yorumlanıp açıklanır. Uysa da, uymasa da! Zaten uymuyorsa, gerçeklik yanlış olduğu için uymuyordur! Birileri, hele hele daha önce tarikat içinde yer almış birileri çıkıp tarikatın yanlış yolda olduğunu vb. söylerse, o en tehlikeli kafirdir! Ve cezalandırılır!

Tekke kendi içine kapalı bir örgütlenmedir. O tarikatın üyeleri açısından dünyanın-gerçeğin-doğrunun merkezidir. Tarikatın –bir çok halde tarikat şeyhinin– kendi yarattığı dünya, tarikatın gerçekliği, tarikat üyesi için gerçekliğin ta kendisidir. Onun dışındaki her şey sahtedir, yanlıştır. Bu böyle olduğu için de hangi şart altında olursa olsun tarikatın savunulması, tarikat üyeleri açısından hayati bir görev, bir yükümlülüktür. İmanlı bir tarikat üyesi için aslında tarikatın her şart altında bağnazca savunulması kendisinin de varlığı ya da yokluğu; herşeyliği ya da hiçliği anlamına gelen bir sorundur.

► Tarikat-tekke örgütlenmesinin bir başka özelliği tarikat içindeki **kesin hiyerarşidir.**

Bu hiyerarşinin en tepesinde, kerameti kendinden tekke-tarikat **şeyhi** bulunur. Şeyh herşeyi bilen, her dediğinde –bu dediği daha önce dedikleriyle ve tarikatın özel öğretişi ile çelişse bile, ki aslında çelişmez, yalnızca çelişir görünür, doğru anlaşılmamıştır vb.– keramet olan, her dediği doğru olan, katiyen yanlış yapması mümkün olmayan, ermiş kişidir! Eğer birileri onun yanlış yaptığını düşünüyorsa, bu böyle düşünenin yanlışıdır. Şeyhin sorgulanması, tarikatın özel öğretisinin, dolayısıyla tarikatın kendisinin sorgulanmasıyla eş anlamlıdır. Bunu yapan zındıklık yapmakta, yeterince imanlı olmadığını göstermektedir yalnızca!

Şeyh ölene dek şeyh olarak kalır. Daha sonra onun en sevgili müridi (ki bu genelde kendi çocuklarından veya çok yakın akrabalarından biridir) şeyh olur.

► Tarikat-tekke örgütlenmelerinin bir başka ortak özelliği, birey olarak insanı kelimenin gerçek anlamında öldürmesi, bireyin bütün bireysel tutku, istek gibi şeylerden "arındırılarak", tekke-tarikat toplumunun bireysel özelliklerinden arındırılmış, kendini tarikatla, şeyhiyle, tarikatın "yoluyla" özdeşleştirmiş, tarikatın/şeyhin öl dediği yerde, tereddütsüz ölüme hazır bir üyesi haline getirmesidir. Bu tip bir tarikat üyeliği, tarikat üyesi kişiye kuşkusuz bu dünyada çok özel bir kişi olma bilinci; en ince detayına kadar hiyerarşik örgütlenmiş bir örgütün koruyuculuğunu ve en önemlisi de oldu ğunde esas amaç olan tanrıyla birleşme, onun katında sevgili kul olma, cennete varma vb. noktalarda adeta garanti verir. Tarikat yolunda, onun verdiği bir görev sırasında ölürseniz, en yüce görülen "şehadet" mertebesine yükselmiş olursunuz, cennette yeriniz otomatikman hazırdır. Fakat bir tarikat üyesi, yalnızca şehit olarak varmaz cennete, o eğer şeyhin dediği doğrultuda hiç sapmadan ve şeyhin dediğini sorgulamadan, kesin inançlı yaşarsa –ki bu çok önemli ölçüde "bu dünya nimetlerinden vazgeçmek", "nefsini öldürmek" anlamına da gelir– öldüğünde yine tanrının sevgili kulu olarak cennete varır. Böylece, bu biricik gerçek dünyada bilinçli olarak seçilen nefsi körelten asket yaşam, gerçek denilen –gerçekte olmayan– "öbür dünyada" yerini ödüllendirilmiş bir hayata bırakacaktır. Tarikatçının ödülü gerçek denilen ölüm sonrası hayata bırakılmıştır. Ve o bu yalana iman etmiştir. O yüzden ölüm korkutucu bir şey, bir son vb. değil, istenen bir şey, gerçek hayatın başlangıcı vb.dir. Bu yüzden "şehit ideolojisi", tarikatların gücünü de açıklayan önemli bir ortak noktadır. Bir tarikata bağlılığın, bu anlamda bir tarikatın gücünün en önemli ölçütlerinden biri, onun öğretileri uğruna ne kadar insanın kendini "feda etmeye", "şehit" olmaya hazır olduğudur. En güçlü tarikatlar en fazla şehide veya şehit olmaya hazır insana sahip olan tarikatlardır.

Marksist-leninist partinin dayanağı madde, maddi hayatın bilgisi olduğu, maddi hayat sürekli bir hareket ve değişme içinde olduğu için, o her türlü bağnaz inancı reddeder.

Çağdaş dünyada tarikat örgütlenmeleri...

21. yüzyılın ilk yıllarını yaşadığımız bugünkü dünyada da, yukarıda ortaya koyduğumuz özelliklere sahip yüzlerce, binlerce tarikat örgütlenmesi; bu tarikatlar içinde örgütlenen milyonlarca insan vardır. Kural olarak tarikat örgütlenmeleri açısından şunu söyleyebiliriz. Ülke ne kadar geri, kitle ne kadar bilinçsizse, dini tarikat örgütlenmeleri, en klasik biçimleriyle o kadar yaygındır. Din / "öteki dünya" söylemleri o kadar ağır basmaktadır. Ülkede kitleler açısından aydınlanma (burada burjuva anlamda aydınlanmadan sözediyoruz) ne kadar ilerlemişse, tarikat örgütlenmeleri o ölçüde söylemlerini değiştirmekte, bireyi birey olarak da ciddiye alır görünümlere bürünmektedir. Bu farkı anlatmak için bir örnek verelim:

Afganistan'da Taliban örgütlenmesi; ülkemizde ve bir dizi Ortadoğu ülkesinde Hizbullah örgütlenmesi tarikat örgütlenmesi olduğu gibi; batıda gelişmiş ülkelerde orta tabaka içinde epeyce yaygın olan "Scientology" örgütlenmesi de tarikat örgütlenmesidir. Fakat bunların vaat ettikleri "cennetler" arasında dağlar kadar fark vardır. Birinciler hâlâ bilinen klasik cenneti vaat ederken; ikinciler seçilmiş kişilerin bilinç açılmasıyla varacakları, bilinçte yaşanacak bir cenneti vaat etmektedirler. Bu kuşkusuz birey insan olma yönünde büyük mesafeler kaydetmiş kişiler için Müslümanlığın, ya da Hıristiyanlığın cennetinden daha çekicidir. İlginçtir. Fakat bizi öncelikle ilgilendiren bu klasik dini tarikat örgütlenmeleri değil; tarikat örgütlenmesinin çeşitli yönlerini sosyalizm; ulusal kurtuluş vb. siyasi amaçlarla birleştirmeye yönelen örgütlenmeler; öncelikle de tarikat örgütlenmesinin sosyalist / komünist / devrimci hareketler içindeki yansımalarıdır.

Tarikat örgütlenmesi ve Marksizm-Leninizm

Yukarıda kimi temel özelliklerini saydığımız ve gerçekte dinsel bir örgütlenme modeli olan tarikat örgütlenmesinin, Marksizm-Leninizm'le, devrimcilikle vb. bir ilgisi olmadığı, olamayacağı açıktır.

► Marksizm-Leninizm yalnızca marksist-leninist partiye ait olan ve mutlak doğru ve değişmez olan özel bir öğreti olma iddiasında değildir.

► Marksizm-Leninizm'in "ilkeleri" tarikat ilkeleri gibi bir şeyhin kafasından çıkan, dinin yorumuna dayanan "ezelden ebede" değişmez "ilkeler" değil, maddi hayatın incelenmesine dayanan, toplumun gelişme yasalarının kavranması temelinde içinde yaşanılan toplumun içinde yaşanılan dönem için diyalektik maddeci çözümlemesinden çıkarılan ilkelerdir. Bunlar toplumdaki değişmelerle birlikte değişmeye uğrarlar.

► Marksist-leninist bir kişi, örgüt için doğrunun gerçek kıstası pratiktir. Eğer bir teori / ilke vb. gerçek durumun doğru tahlili sonucu ortaya çıkmamışsa, gerçekle çelişme içindeyse; marksist-leninist bu teoriyi gözden geçirmekten kaçınmaz!

► Marksist-leninist bir örgüt, üyelerinden "ilkelerine iman" değil, bu ilkelerin bilimsel inceleme temelinde sorgulanması, kavranmasını talep eder.

► Marksist-leninist bir örgütlenmede her lafında keramet aranan bir şeyh ve onun müritleri yoktur!

► Marksist-leninist bir örgütün üyeleri kendilerine toplumun üzerinde güç, "ilahi misyon" vb. vehmetmez, kendini örgüt üyelerinden çok ayrı, çok özel insan olarak vb. görmez.

► Marksist-leninist partide hiyerarşi, parti içinde demokratik seçimler temelinde oluşur. Ve değişkendir

► Marksist-leninist parti üyelerinden "iman" değil, bilgi, öğrenme, sorgulama talep eder. Marksist-leninist partinin dayanağı madde, maddi hayatın bilgisi olduğu, maddi hayat sürekli bir hareket ve değişme içinde olduğu, bilgi sınırsız olduğu için, o her türlü bağnaz inancı reddeder.

► Marksist-leninist parti, parti önderlerinin de, parti içinde andaki çoğunluğun da yanılmasının mümkün olduğunu kabul eder. Erdem hata yapmamak değil, –bu pratik içinde mücadele yürüten bir parti açısından olmaz bir iştir– hata görüldüğünde onda ısrar etmemek, hatadan öğrenip onu aşmaktır.

► Marksist-leninist bir örgüt, tarikat örgütlenmesinin tersine temsiliyetçi değildir. Kitleler örgüt tarafından kurtarılması gereken zavallı "ruhlar", "koyunlar" değil, doğru düşünceler etrafında örgütlenmesine önderlik edilecek devrimin gerçek öznelerdir. Devrim, kitleler adına örgüt tarafından değil bizzat kitleler tarafından gerçekleştirilecektir ya da olmayacaktır!

► Marksist-leninist bir örgüt açısından amaç emekçiler için bu biricik maddi dünyadaki yaşamı daha iyi, daha güzel hale getirmeye hizmet etmektir. Marksist-leninist bir örgütün üyeleri için yaşamın gerçek anlamı (ki biz yaşamın kendiliğinden bir anlamı olmadığını, her insanın kendi somut yaşamına kendisinin bir anlam yüklediğini biliyoruz) komünizm davasına mümkün olan en fazla katkıyı yapabilmektir.

► Marksist-leninist partilerin üyelerinden, sempatizanlarından talep ettiği ideolojik sağlamlığın, tekkenin talep ettiği kör inançla hiçbir ilgisi yoktur. İdeolojik sağlamlık, davaya bağlılık, gerçeğin doğru kavranmasının, gerçeğin doğru çözümlenmesinin doğal sonucudur. Pratikten çıkan bilgi pratiği değiştirmek için mücadelenin aracı olarak anlamlıdır. İdeolojik sağlamlık talebi, öncelikle bunun kavranılması, ona uygun davranılması talebidir.

► Marksist-leninist bir partinin üyeleri komünizmde kendi dışlarındaki "kurtarılacak" zavallı kitlenin değil, kendi geleceklerini de görürler. Onlar bu dava uğruna mücadele ettiklerinde, olmayan dünyaların / cennetlerin uğruna değil, olan biricik gerçek dünyada hayatın –kendileri için de– daha yaşanabilir hale gelmesi için mücadele ederler

► Onlar, ölümden sonra hayat vb.nin safsata olduğunu bildiklerinden, hiç bir şekilde ölümü yüceltmezler. Yaşamı uğrunda gerekli ve zorunlu olduğunda ölmeyi göze alabilecek kadar severler.

Yani kısacası bir tarikat anlayışı ve örgütlenmesi ile marksist-leninist bir örgütlenme taban tabana zıttır. Bu açık bir olgudur.

Sosyalizmi din haline getirenler...

Bu açık olduğu kadar, daha ilk ortaya çıkışından itibaren sosyalizmi bir bilim olarak değil de, adeta bir din olarak kavrayan ve

din örgütlenmesinin ve yaygınlaşmasının başarılarına öykünen "sosyalistlerin" olduğu ve tekke örgütlenmesinin kimi özelliklerinin kimi sosyalizm adına konuşan devrimci örgütlerde de şu veya bu biçimde yansıdığı da olgudur.

Marx ve Engels yaşadıkları dönemde sosyalizmi bir din gibi gören "sekt(l)ere", bunların adeta "şeyhleri" durumunda olan önderlere karşı mücadele etmişler; sosyalizm bu mücadele içinde bir ütopya olmaktan çıkarak bilim seviyesine yükseltilmiştir. Bu mücadelelerin çeşitli yazınsal belgeleri vardır.

Örneğin; komünizmin ilk bildirgesi konumunda olan Komünist Partisi Manifestosu'nda o dönemin çeşitli sosyalist akımları eleştirilirken gerici sosyalizm akımı içinde örneğin "kilise sosyalizminden" sözedilir; eleştirel ütopik sosyalizm akımından sözedilirken bunların da adeta din yaratmaya çalıştıklarına vurgu yapılır. (Bkz. Komünist Partisi Manifestosu, Dönüşüm Yayınları, Nisan 1994 İstanbul, sayfa 132-145 arası)

Örneğin; New York'ta Hermann Kriege'nin redaktörlüğünü yaptığı ve Almanca olarak yayınlanan "Der Volks-Tribun" adlı dergide yayınlanan bir dizi yazıyla ilgili olarak Marx ve Engels tarafından kaleme alınan "Kriege'ye Karşı Genelge" başlıklı yazıda Kriege'nin sosyalizmi nasıl dinle birleştirmeye ve evet din haline getirmeye çalıştığı örnekleriyle sergilenir. Yazının 4. bölümü "Dinsel Oyunlar" başlığını taşır. Burada Marx ve Engels şu tespitleri yapmaktadırlar:

"*Krieger'in sevgi zırıltıları* (kadınlara yaptığı bir çağrıda Krieger kadınları "sevginin vaizları" olarak "sevginin peygamberleri" vb. olarak adlandırıyor, tam bir papaz edası ile vaız tonunda "bizi yaratıp gönderen sevgidir", "bizi dinleyin, eğer bizim dediğimizi dinlemezseniz, sevgiye ihanet etmiş olursunuz" gibi laflar ediyor. Marx ve Engels'in "sevgi zırıltıları" diye anlandırdığı budur. / BN) *ve egoizm karşıtlığı gerçekte derinlemesine din içine dalıp, orda kaybolmuş bir kişinin seslendirdiği süslü tanrı buyruklarıdır. Biz Avrupa'da kendini hep bu ateist olarak tanıtmış olan Krieger'in burada Hristiyanlığın bütün alçaklıklarını komünizm adı altında nasıl insanlara ulaştırmaya çalıştığını ve sonunda nasıl* ***insanın kendi kendini alçaltmasında*** *konakladığını göreceğiz.*

10. sayıda (kastedilen Der Volks Tribun adlı yayın organının 10. sayısıdır. / BN) *'Ne istiyoruz' ve 'Krieger'den Haro Harıng'e' yazılarında komünist mücadelenin amacı şöyle belirleniyor.*

*1) '****Sevgi dinini*** *bir doğru* ("Wahrheit"; burada herkesin kabul ettiği başlangıçsız-sonsuz mutlak doğru anlamında. / BN) *haline getirmek ve uzun suredir hasretle beklenen gökyüzünün kutsanmış sakinlerinin toplumunu bir gerçeklik haline getirmek.'*

Kriege burada yalnızca bir şeyi atlıyor: Buradaki Hristiyan safsataları gerçekte var olan dünyanın fantastik ifadesidirler ve bunların 'gerçekliği' bu var olan dünyanın kötü ilişkilerinde karşılığını bulur.

2) 'Biz sevgi dini adına, açların doyurulmasını, susuzluk çekenlere su verilmesini ve çıplakların giydirilmesini talep ediyoruz.'

Hani şu 1800 yıl önce de hiç bir başarı etmeden insanı iğrendiren sıklıkta ileri sürülen talep!

3) 'Biz sevmeyi öğretiyoruz.'

4) 'Sevgiyi kabul etmek...'

5) 'Sevgi imparatorluğunda şeytanlara yer yoktur.'

6) İnsanın en kutsal ihtiyacı kendi benliğini seven yaratıklar toplumu içinde bütünüyle eritmektir, ki bu toplum karşısında onun elinde tek şey vardır

7) 'Sınırsız sevgi.'

Bu sınırsızlıkla, sevgi teorisinin ötesinde daha yüksek bir zirvenin olamayacağı en yüksek noktasına vardığı düşünülebilir. Fakat böyle düşünen yanılır. Daha yüksek zirveler de vardır.

8) 'Bu sevginin ateşli bir fışkırması herkese kendini açma, bu ortaklığa duyulan tanrısal güdü bütün bunlar komünistlerin en içsel dininden başka bir şey değildir. Bu içsel din için yalnızca ona eş düşen bir dış dünya eksiktir, bu tamamlandığında insan hayatı bütünlüğüne varacaktır.'

Şimdiki dış dünya fakat yine de Kriege'nin 'en içsel dinini', 'tanrısal güdüsünü', 'kendini herkese açmasını', 'ateşli fışkırmasını', 'bütünluklü insan hayatı' içinde enine boyuna ve bağıra çağıra açıklaması için yeterlidir

9) 'Dinsel yüreğimizin uzun zamandır bastırılmış olan arzularını ciddiye alıp yoksullar, mutsuzlar, dışlanmışlar adına kardeş sevgisinin güzel imparatorluğu için mücadeleye atılmaya hakkımız yok mu?"

Yani anlayacağınız Kriege o gerçek, basit olan değil, bayağı dinsel olan, gerçek mahrumiyet içinde olan değil, onun fantezisinde şişirilmiş olan yüreğin arzularını ciddiye alıp mücadeleye atılıyor. O 'dinsel yüreğini' başkaları için, yani 'yoksullar' adına papazlık yapıp mücadeleye atılarak da ispatlıyor. Anlaşılır biçimde aslında kendisi için komünizmin gerekli olmadığı, kendisinin büyük yüreğiyle, muazzam fedakarlıkla 'yoksullar, mutsuzlar ve dışlanmışlar' için, onun yardımına ihtiyacı olan bu zavallılar için mücadele ettiği mesajını veriyor. O böylece dar kafalı küçük burjuvanın göğsünü kabartacak ve kötü dünyanın bütün derdini unutturacak iyi bir iş yaparak kendi kendini tatmin ediyor.

10) Ve Kriege bombasını patlatıyor: 'Böyle bir partiye destek vermeyen, haklı olarak insanlığın düşmanı olarak ele alınmayı hak eder.' Bu hoşgörüsüzlük cümlesi daha önce edilmiş tüm 'sevgi dini', 'kendini herkese açma' vb. sözleriyle çelişir görünüyor. Fakat gerçekte bu tüm düşmanlarına ölümcül nefret duyan ve takibat altına alan bütün dinler gibi olan yeni dinin

Marksist-leninist bir örgütün üyeleri kendilerine toplumun üzerinde güç, "ilahi misyon" vb. vehmetmez, kendini örgüt üyelerinden çok ayrı, çok özel insan olarak vb. görmez.

tutarlı sonucudur. Partinin düşmanı burada gayet tutarlı bir biçimde bir gâvura dönüştürülmekte; böylece gerçekte var olan bir partinin kendisiyle ***mücadele edilmesi gereken*** *gerçek bir düşmanı olmaktan çıkarılıp yalnızca fantazide var olan insanlığa karşı günah işlediği için* ***cezalandırılması*** *gereken bir günahkâra çevrilmektedir.*

11) Haro Harring'e mektupta şöyle deniyor: 'Biz bütün dünyanın yoksullarını, onların kırbacı altında ölümüne zulüm görmeye mahkum oldukları zenginlik sahte tanrısına karşı ayaklandırmak istiyoruz. Ve korkunç zalimi tahtından alaşağı ettikten sonra insanlığı ***sevgi yoluyla birleştirmek****, ona birlikte çalışmayı ve birlikte zevk almayı* ***öğretmek*** *istiyoruz ki uzun zamandır hasretle beklediğimiz sevinç imparatorluğuna kavuşabilelim.'* (Krieger / BN) *Modern para egemenliğine karşı yeterince kızabilmek için önce bir sahte tanrıya dönüş. Sonra bu sahte tanrı yıkılıyor –nasıl olduğunu öğrenemiyoruz–; bütün ülkelerin proletaryasının devrimci hareketi bir ayaklanmaya indirgeniyor. Ve bu devrime işi gerçekleştikten sonra 'biz' denen peygamberler gelip proletaryaya ne yapılması gerektiğini öğretiyor. (...)" (Marx-Engels Eserler, Alm. Dietz Verlag, cilt 4, sayfa 12-14)*

Yazı bu minval üzerine sürüp gidiyor. Bu kadarı Marx-Engels döneminde sosyalizm adına nasıl din yaratılmaya çalışıldığını göstermeye yeter.

Fakat ondan sonraki dönemde de bu eğilim bütünüyle ortadan kalkmamış, özellikle de yenilgi dönemlerinde, devrim dönemlerinde devrimci komünist hareketin saflarında yer alan bir kısım "aydın" din yaratma işine soyunmuştur. Örneğin 1907 döneminde Rusya'daki "tanrı arayıcıları" ve bunlara karşı Lenin'in mücadelesi ünlüdür.

Kural olarak ülke ne kadar geriyse, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi ne kadar geriyse, sosyalizm adına din savunusu ya da sosyalizmin bir din gibi savunulması ve tarikat tarzı örgütlenme o kadar yaygın olmaktadır.

Fakat bu gibi bir tarikat örgütlenmesi yalnızca geri ülkelere mahsustur sonucu çıkarılmasın. Bugün en ileri emperyalist ülkelerde bile, insanların kesin doğrular arama, hayatın özel anlamını arama vb. sonucu oldukça yaygın tarikat örgütlenmeleri vardır. Yukarıda "Scientology" somutunda bunun bir örneğini adlandırdık. Bir zamanlar kendileri tarikat olan bugünün egemen dinleri, bu tarikat örgütlenmelerine karşı mücadelede en fazla gürültü edenlerdir. Böyle klasik tarikatlar olduğu gibi, emperyalist ülkelerde de kimi devrimci / sosyalizm-komünizm adına konuşan örgütlerde, geri ülkelerde olduğu ölçüde olmasa da, sosyalizm adına tarikat örgütlenmesinin kimi izlerini de görmek mümkündür.

Bu anlaşılırdır da.

Tarikat tipi örgütlenme ve sosyalizmin bir din gibi savunulması; aslında dışarıdan kurtarıcı beklemeye alıştırılmış, politikayı hep kendi dışlarında birilerinin kendileri adına yaptığını görüp yaşamış geniş kitleler açısından ülke ne kadar geriyse o kadar başarı şansı olan bir modeldir.

Bu modelde, her dediği doğru olan, hiç yanılmaz bir yol gösteren vardır, dinle bilinçleri yoğrulmuş kitleler için dinsel söylemle aktarılan, dinsel hedeflerle benzerlik içinde olan güzel hedefler vardır; normal kitleden insanın kendi kafasını fazla yormasına gerek yoktur, onun yerine düşünenler vardır; dünya basitçe ikiye bölünmüştür, "biz" ve "düşmanlar", "bizden olmayan düşmandır"; dava için ölündüğü zaman "en yüce" mertebeye, "şehitliğe", "ölümsüzlüğe" ulaşılacaktır vb. vs.

Biz ülkemizde de bir dizi "sol", devrimci örgütte tekke örgütlenmesinin tipik özellikleri olarak saydığımız bir dizi özelliği yaşadık, yaşıyoruz. Bir dizi "sol", devrimci örgüt için gerçeklik, kendi örgütünün çizdiği sınırlarla belirlenmiştir. Geniş kitlelerin andaki durumu vb. belirleyici değil, kendi örgütlerinin gerçek diye adlandırdıkları şey belirleyicidir.

Biz; geçmişte "ulusal demokratik devrim mi" "milli demokratik devrim mi" gibi çok belirleyici(!!!) önemde ayrılıklar üzerine kavgalar yürütülmüş, böyle "önemli" ayrılıkların ayrı örgütlenmelere temel yapılmış olduğu; kendinden olmayan herkesin düşman ilan edildiği; gerçek siyasi örgütün gerçek siyasi hasımlarına karşı ideolojik mücadele yerine "cezalandırma" işlerinin yapıldığı; ayrılıklarda kafaların kırıldığı; sokak ortasında devrimcilerin –düşman ilan ettikleri– başka devrimcileri kurşunladığı; partilerin başkanlarının ölene dek başkan olduğu; kiminin her sözünde keramet arandığı, adeta peygamber haline getirildiği... bir "sol"a sahip bir ülkenin komünistleriyiz.

Biz, 1981'de, o zamanki TKP / ML'den ayrıldığımızda, bize TKP / ML'de kalanların getirdiği temel suçlama "Mao'dan ve tabii ki, parti çizgisinden kuşku duyma, **inançsızlık**" (Bkz. TKP / ML Üçüncü Konferans Eleştirisi, Dönüşüm Yayınları, Kasım 1990. İstanbul, sayfa 90) idi.

Belli noktalarda Mao'nun ya da parti çizgisinin eleştirilmesi adeta kâfirlik sayılıyordu!

Sosyal pratik, açıkça geçmişte doğru kabul edilen, "ilke" kabul edilen kimi şeylerin sorgulanmasını dayattığı halde, inanç talep ediliyordu!

Partinin 1981 Şubat'ında yapılan İkinci Konferansı'nda çoğunluk, okumadığı belgeler hakkında (1957-1960 Deklarasyonları, Büyük Polemik yazıları) o zaman parti önderi olarak kabul edilen "Fahri Üyeler"e ve parti çizgisine inanç temelinde kararlar alabiliyordu. Bu tavırların reddedildiği yerde damga hazırdı: "Parti düşmanlığı, revizyonist-troçkist kırması çizgi, devrim kaçkınlığı; yurtdışı revizyonistliği" vb. vb. Ve parti değerlerini koruma, ele geçirme vb. adına "inançlı komünistler" yoldaşlarımızın kafasını gözünü yarıyordu!!!

O dönemde bize karşı çok "inançlı" parti çizgisi savunucularının önemli bir bölümünün daha sonra devrim saflarını bütünüyle terketmeleri olgusu tarihe düşülen trajı-komik bir nottur!

Yansımalar kendini bir dizi devrimci örgütün ajitasyonunda kullanılan, dinden ödünç alınmış bir dizi kavramda da, devrimci literatürde yerleşmiş bir dizi dini kavramda da göstermektedir.

Örneğin, "devrim şehidi", "ölüm orucu" vb. O kadar ki, belli sorunlarda tavır takınırken biz bile yer yer anlaşılmak kaygısıyla bu kavramları kullanmak zorunda kalıyoruz.

Bizim için belirleyici önemde olan şey, bu özellikleri –bunlar kısa süre açısından ne kadar başarı vaat ederse etsin– kendimize sıçratmamak; tekke-tarikat örgütlenmesinin her görünümüne karşı kararlı bir mücadele yürütmektir.

4 Ekim 2001 ▲

Ajitasyon üzerine bazı notlar...

7. Kongremiz, 6. Kongreyle 7. Kongremiz arasındaki dönemi değerlendirirken işçi sınıfı içindeki ajitasyon-propaganda çalışmamızı ve bu çalışmamızın örgütleme alanına yansımasını da değerlendirdi. Sözkonusu değerlendirmede, gücümüz gözönüne alındığında sözkonusu çalışma döneminde, işçi sınıfını uyandırma faaliyeti bağlamında yaptığımız yazılı ajitasyon-propaganda çalışmasının başarılı bir çalışma olduğu tespit edildi.

6. Kongre ile 7. Kongre arasındaki dönemin, bizim gelişmelere, özellikle sınıf mücadelesine katılma / müdahale etme bağlamında, önceki dönemlerle karşılaştırıldığında en aktif olduğumuz dönem olduğu değerlendirmesi de yapıldı.

Bu çalışmada yaptığımız ajitasyon-propaganda çalışmasının boyutunun –gücümüzle orantılı olarak– neredeyse gücümüzün üzerinde bir faaliyet olduğu, yaptığımız ajitasyon-propaganda çalışmasının boyutunun sevindirici olduğu da vurgulandı. Örgütlemeye temel yaratan bu çalışmanın örgütsel alana yansımasının birebir olmadığı, yeni insanlar kazanma bağlamında zorluklarımızın olduğu da tespit edildi. Bu zorluğu aşmak ve örgütleme bağlamında daha da ilerleyebilmek için geçen çalışma döneminden dersler çıkarıldı.

Çıkarılan temel derslerden biri, yaptığımız yazılı ajitasyon-propaganda çalışmasının yanısıra sözlü ajitasyona daha fazla ağırlık vermek; ajitasyonun esas olarak sözlü yapılan bir faaliyet olduğu gerçeğine uygun olarak sözlü ajitasyona geçmeyi pratikte öğrenmek ve insanlarla teke tek ilişkileri daha da geliştirmeye çalışmaktır. Yapılan yazılı ajitasyonda ise, geçmişe göre önemli ilerlemeler kaydetmemize rağmen, yer yer hâlâ ajitasyon yapmaya çalışırken propaganda yapma tavırlarından kopmamız gerektiği bilince çıkarıldı.

Bu makalemizde genel siyasi ajitasyondan, somut ajitasyona geçiş konusunda atılan adımların geliştirilmesinin yanısıra ajitasyon çalışmasının esasının sözlü ajitasyon olduğu gerçeğinin kavranması için sorunun bazı yönlerine değineceğiz.

Ajitasyon-propaganda bağlamında en başta hatırlatmak ve altını çizmek istediğimiz birkaç nokta şöyledir:

İşçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizm biliminin ışığında işçi sınıfının ve emekçilerin kurtuluş mücadelesine önderlik eden Komünist Partinin, işçi ve emekçileri bilinçlendirme ve örgütleme çalışmasının olmazsa olmaz önkoşulu ajitasyon ve propaganda çalışmasıdır.

Propaganda, birbiriyle bağıntı içinde **bir çok düşüncenin** aktarılması, ajitasyon ise, kitlelerin bildiği somut olgulardan yararlanarak kitlelere **bir tek düşüncenin** aktarılmasıdır. Propaganda, **esas olarak yazılarak**, ajitasyon ise **esas olarak konuşularak** yapılır.

Ajitasyon ve propaganda çalışması işçileri, emekçileri sosyalist bilinç temelinde aydınlatma, bilinçlendirme çalışmasının iki yolu, yöntemidir. Bu iki çalışma yol ve yönteminin, işçileri emekçileri örgütleme çalışmasının iki yolu, birbirinden bağımsız olmayan ve sürekli ve sistemli biçimde birbirini tamamlayan çalışma biçimleri olarak kavranıp uygulanması gerekiyor.

Her iki çalışmada da temel sorun, yapılan çalışmanın işçi ve emekçilerin bilincini geliştirmeye yönelik olmasıdır. İşçilerin, emekçilerin bilinç düzeyinin komünist partide örgütlenme adımını atma düzeyine yükseltilmesi ve komünizm için mücadeleye kazanılmasıdır. Bu bilinci edinmek belli bir süreci gerektirir.

Bu bilinçlenme dönemini kabaca ikiye ayırabiliriz. Birinci basamağı esas olarak duyumsama, duygusal olanıdır. Bu basamakta şeylerin dış görüntüleri algılanır, hissedilir. İkinci basamağı ise mantıki olanıdır. Burada artık hissi davranmanın yerini akıl alır. Şeylerin dış görüntüleri yerine, şeylerin, olayların arkasındaki gerçek nedenler algılanır, üzerine düşünülür ve kavranır.

Bilinçlenmenin bu iki basamağı da ajitasyon-propaganda ilişkisi gibi bir bütünü, bilinçlenme sürecinin birliğini oluşturur.

Bu sürecin ajitasyon-propaganda çalışmasına yansıması ise özetle şöyledir: Ajitasyon, herkesin bildiği bir olgudan yararlanarak "yığınlara tek bir düşünceyi aktarmaya, yığınlar arasında hoşnutsuzluk ve öfke yaratmaya hizmet ederken, propaganda, yaratılan bu öfkeyi bilince dönüştürmeye, birçok düşünceyi birbiriyle bağıntı içinde kavramaya hizmet eder. Bir cümleyle anlatmak gerekirse, ajitasyon propagandanın kavranmasının, propaganda ise örgütlenme bilincinin gelişmesinin ön hazırlayıcısıdır. Ajitasyon propaganda-örgütleme çalışmasının bütünlüğü de bunların birbiriyle bağının doğru biçimde kavranmasıyla ancak gerçek anlamda görülebilir ve sağlam temelde ele alınabilir.

Sürekli ve sistemli bir ajitasyon ve propaganda çalışması ancak birbirini tamamlayan –yani ajitasyonun propagandayı, propagandanın da ajitasyonu tamamladığı– bir çalışma bütünlüğü olarak ele alınıp yürütülürse; çalışmanın örgütleme alanına yansıması da geliştirilebilir.

Birbirinden ayrı kanallarda yürüyen, birbirini tamamlamayan bir ajitasyon-propaganda çalışmasının boyutu ne kadar yüksek olursa olsun; böylesi bir çalışmanın örgütleme alanına yansımasının olumlu olmayacağı, ajitasyon-propaganda çalışmasıyla örgütleme arasındaki orantısızlığın devam edeceği açıktır.

Kuşkusuz partimiz ajitasyon-propaganda-örgütleme ilişkisinin nasıl ele alınması gerektiğini yıllar önce doğru olarak ortaya koydu. Sorun, ortaya konan doğru çizginin bütünlüklü biçimde pratiğe uygulanmasıdır. Bu bağlamda esasta ajitasyon çalışmasında sorunlarımız olmasına rağmen, çizgimizi pratiğe uygulamada giderek ustalaşıyoruz.

Bu olumluluğu bilince çıkarmanın yanısıra, esas vurgulanması gereken yan ise, ajitasyon çalışmamızda şimdiye kadar yapılan esas şeyin, yazılı ajitasyon olduğudur. 7. Kongremiz de önceki dönem çalışmasını değerlendirirken bu gerçeği gözönüne almış ve sözlü ajitasyona geçmemiz, bu yönde atılan adımlarda ustalaşmamız gerektiğini tespit et-

mıştır Bu tespitin bilince çıkarılması, aynı zamanda ajitasyonun esas olarak konuşularak yapılan bir çalışma olduğu gerçeğini de bilince çıkarmak olarak görülmeli, kavranmalıdır

DİKKATE ALINMASI GEREKEN BAZI NOKTALAR...

Makalemizin bu bölümünde ajitasyon çalışmasında gözönüne alınması gereken bazı noktalara dikkat çekmeye çalışacağız

Herşeyden önce bilinçte tutulması gereken nokta, ajitasyonun somut olması gerektiğidir Eğer ajitasyon işçi ve emekçilerin işverene, sisteme, devlete karşı hoşnutsuzluk ve öfke yaratma, hoşnutsuzluğun nedenlerini sorgulamaya, öğrenmeye hizmet edecekse somut olmak zorundadır

Ajitasyonda başarı, yapılan ajitasyonun, ajitasyona muhatap olan insanların somut sorunlarını ele almasına, sözkonusu insanların hislerine hitap etmesine bağlıdır Her somutta sorunlar, muhataplar değiştiğine göre, bir somutta doğru olan, diğer somuta uymayabilir. Bu yüzden de her somutta yapılacak ajitasyonun, neyin ele alınacağı, nasıl anlatılacağı vb noktalarında yeniden ele alınması gerekiyor

Ajitasyonun somut olması gerektiği temel düşüncesine bağlı olarak kavranması gereken şey; tüm şartlara cevap verecek, "ajitasyon şöyle yapılır, böyle yapılır" diye genel bir reçetenin olmadığı, olamayacağıdır. Buna bağlı olarak ajitasyonun şu ya da bu durumdaki başarısının ajitatörün yeteneğine, bilinç düzeyine, somut durumu doğru tahlil etmesine, hitap ettiği insanları tanıyıp tanımamasına vb vb. bağlı olduğu bilinçlere çıkarılmalıdır

Şu ya da bu yoldaşın deneyimini aktarması gerekli ve iyidir Fakat her deneyim de, sadece gözönüne alınması gereken, kendi somut durumu için ders çıkarılabilecek bir deneyimdir Ama bir başka duruma birebir uygulanabilecek bir reçete değildir.

Ajitasyonun somut olması gerektiği yaklaşımına uygun olarak uluslararası komünist hareketin geçmişinde de ajitasyon sorunu tartışılırken, her somuta cevap verecek genel bir reçetenin olmadığı düşüncesi işlenmiştir. Buna bağlı olarak da, esas olarak ajitatörün hangi niteliklere sahip olması gerektiği, genel olarak ne yapması, neleri gözönüne alması gerektiği vb konuları ele alınmış, temel hatlarıyla ortaya konmuştur.

Sözkonusu bu temel hatların çoğu, bizim Bolşevik Partizan'da yazdığımız örgütsel sorunlarla ilgili yazılarda ortaya konmuştur Somut olarak ajitasyon bağlamında da, en son Bolşevik Partizan sayı 132'de önemli olan belli yanlara dikkat çekmiştik Ajitasyon çalışması yürüten her yoldaşın bilince çıkarması gereken, her biri kendi içinde detaylandırılabilecek olan bazı temel noktaları –hatırlatmak için– tezler halinde şöyle sıralayabiliriz.

– Ajitasyon, somut ve güncel olmalıdır

– Ajitasyon, somut ve güncel olma yanında gerçeklere dayanmak zorundadır Abartmalara, ya da kitleyi etkileme kaygısıyla gerçekleri olduğundan farklı göstermeye izin verilemez.

– Ajitasyonun anlaşılması için sade ve anlaşılır bir dil kullanılmalıdır Özellikle anlaşılması zor olan "yabancı" kavramların kullanılmasından, uzun peşrevler, nutukların çekilmesinden kaçınılmalıdır. Eğer ille de şu ya da bu anlaşılmayan kavram kullanılmak zorunda kalınıyorsa, sözkonusu kavramın ne anlama geldiği açıklanmalı, anlatılmalıdır

– Ajitasyonun etkili olmasının bir yolu da yer ve zamanın doğru seçimidir Anında ve etkili bir müdahale ajitasyonun başarısını güçlendirir

– Ajitasyonda somutluk, kararlılık, hedeflilik, açıklık olmalıdır

Ajitatör için de şu temel noktalar bilince çıkarılmalıdır:

Ajitatörün, ajitasyon yaptığı konuda mümkün olduğunca geniş bilgiye sahip, konuya hakim olması gerekir Burada ajitatörün ideolojik sağlamlığı, politik bilinç düzeyinin yüksekliği tayin edici rol oynar

- Ajitatörün söz ve eylem birliğine uygun davranması gerekir Kitlelere karşı samimi, dürüst ve alçak gönüllü olması, sırt sıvazlama tavrından uzak, kibirliliği reddeden bir pratik sergilemesi gerekir

Ajitatör, inisiyatifi elinde tutmalıdır. Dikkatleri üzerine çekebilmeli ve dinleyenleri kendi istediği yöne yönlendirmeye çalışmalıdır.

– İster küçük ister büyük, ister basit ister karmaşık olsun işçi ve emekçilerin çıkarlarını dile getirip onları harekete geçirebilecek her sorun ajitatörün çalışmasında yansımasını bulmalıdır

Kısaca ajitatör, kararlı, tutarlı ve inandırıcı tavırlarıyla, yaptıklarıyla örnek olmak, insanların güvenini kazanmak ve böylece otoritesini kabul ettirmek zorundadır

Tezler halinde özetlediğimiz bu noktalar, ajitasyonun başarısı için olmazsa olmaz önkoşullardır. Fakat yeterli değildir Bir ajitatör yüksek bilinç düzeyine sahip, söz-eylem birliğine uygun hareket edebilir Samimi, dürüst ve alçakgönüllü olabilir vb vb Bu özellikler kitlelerin güvenini kazanmak için sahip olunması gereken bazı temel özelliklerdir. Ama ajitasyonun etkili olabilmesi için yeterli değildir

Etkili bir ajitasyonun yapılabilmesi için tüm bu özelliklerin yanısıra, ajitatörün insanları tanıması zorunludur Ajitasyonun etkili olabilmesi için somut olması gerektiği düşüncesinin temelinde yatan düşünce de esas olarak insanları tanıma zorunluluğu düşüncesidir Eğer hitap edilen insanlar tanınmıyorsa, bilinç düzeyleri, istek ve talepleri, onların hoşnutsuzluğunu geliştirmenin hangi soruna değinmekle mümkün olabileceği bilinmiyorsa siz ne kadar doğru şeyler söylerseniz söyleyin etkili olamazsınız

Bu noktada sözlü ajitasyon ile insan tanıma ve etkileme konusunda gözönüne alınması gereken bazı noktalara değinmek gerekiyor

Sözlü ajitasyonun biçimleri, toplantılarda, mitinglerde konuşmak, seminer vermek, gruplarla veya birebir konuşmalar yürütmek, ortak gazete okumak vb. biçimlerdir

Ajitatörün insanları tanımasının imkânları dinleyici kitlenin az ya da kalabalık olmasına bağlı olarak genişler ya da daralır

Örneğin bir yürüyüşle, mitingte dinleyici kitlenin tanınması imkânı, dar gruplarla konuşmalar, birebir konuşmalarla karşılaştırıldığında çok daha azdır Bu durumda ajitatörün orada bulunan herkesin sorunlarına, istek ve taleplerine cevap verebilmesi, herkesi aynı düzeyde etkilemesi zordur

İnsanları en iyi tanıma yolu, birebir veya gruplarla konuşmalar, sohbetler, tartışmalardır Böylesi ilişkiler aji-

tatöre sözkonusu insanları dinleme, onların sorunlarını, istek ve taleplerini öğrenme imkânını verir.

Böylece ajitatör, kimin hangi sorunu olduğunu, neyi istediğini, bilinç düzeyinin ne olduğunu gözönüne alarak, herkesin sorununa cevap verme imkânını ve sözkonusu insanlarla giderek yakınlaşma, onları da kendine yakınlaştırma olanağını elde eder.

Sözlü ajitasyon–insan tanıma ilişkisi kuşkusuz önce insan tanıma, ondan sonra ajitasyon yapma biçiminde mekanik bir ilişki olarak anlaşılmamalıdır. İnsanları tanımak da bir süreç işidir. Sorunun özü ajitasyonla–insan tanıma sürecini doğru biçimde kaynaştırmayı bilmektir. Bu süreç birçok yerde doğrudan içiçe yürür. Örneğin dar bir grupla, ya da birebir konuşmayla yapılan ajitasyon, aynı zamanda o insanlarla/insanla yapılan bir konuşma, sohbet olarak da görüldüğünde, hem ajitasyon yapma hem de sözkonusu insanları/insanı tanıma işi birarada yürür. Böylesi bir ortamda ajitatör sadece karşıdakilerine öğretmekle yetinmez, aynı zamanda kendisi de öğrenir, öğrenmesi gerekir. Bunun sonucunda da bir dahaki görüşmede, bir önceki görüşmede eksik bıraktığını tamamlar, ortaya çıkan yeni sorunlara cevap verir. Eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının sistemli ve sürekli bir biçimde işletilmesi gerekir.

Sözlü ajitasyon–insan tanıma ilişkisini kavrama bağlamındaki önemine dikkat çektikten sonra, bu ilişkilerde gozönünde tutulması gereken birkaç noktanın altını çizmek gerekiyor.

– Ajitatorun insan tanımasında öne çıkan noktalardan biri, ajitatörün ilişkide bulunduğu insanları ciddi ve sabırlı biçimde dinlemesi ve anlamaya çalışmasıdır.

– Ajitatör, kendisine yönelen her soruya ikna edici, anlaşılır biçimde cevap vermelidir. Sorulan soruya "konumuz bu değil", ya da "gündem dışıdır" diye cevap vermemek yanlıştır. Eğer ajitatör şu ya da bu soruya hazırlıklı değilse, cevap veremiyorsa, açıkça sözkonusu soruya anda cevap verebilecek durumda olmadığını, ama bir dahaki sefere bu konuda cevap vermek için çaba göstereceğini, cevaplayacağını söylemelidir. Ayrıca ajitator, verdiği her cevap karşısında kendisini sorumlu hissetmek zorundadır.

– Ajitatör, tartışmanın, konuşmanın yönlendiricisi olma inisiyatifini elde tutarak, gönüllü, serbest bir tartışmayı, görüş alışverişini; karşıdakilerin canlı ve aktif biçimde tartışmaya, konuşmaya katılmasını sağlamaya çalışması gerekir. Bu ise, somut olarak sözkonusu insanların ilgi duyduğu konuların, güncel pratik sorunlarla kopmaz bağlarla işlenmesiyle olabilir. Yani ajitatör, sadece kendisini konuşmacı, karşıdakileri de sadece dinleyici olarak ele almamalı, böyle davranmamalıdır. Muhatapların kendi görüşlerini serbestçe dile getirmedikleri bir ortam, ne ajitatörün muhataplarını tanımasına, ne de muhatapların gelişmesine hizmet eder.

– Ajitatörün, muhataplarını ikna etmesi için konuya hakim olması, bilinç düzeyinin yüksekliği, doğru bilinç taşınması için önemlidir. Bu özellikler pratik yaşamdan seçilen uygun örneklerle desteklenirse, dinleyicilerin anlatılanları anlaması, ikna edilmesi kolaylaştırılmış olur. Onun için ajitatör de kendi bilincini, bakış açısını sürekli ve sistemli biçimde geliştirmekle yükümlüdür.

Sonuç olarak ajitasyon sanatının temel sorunu (siz ajitasyonun başarısının ölçüsü olarak da okuyabilirsiniz), Bolşevik Partimizin, Marksizm-Leninizm biliminin düşüncelerini, ilkelerini işçi-emekçi kitlelere, en iyi, basit ve ikna edici biçimde işçi ve emekçilerin karşı karşıya olduğu sorunlara cevap verme temelinde taşınmasıdır. İşçi ve emekçilerin bilincinin devrim için mücadele düzeyine yükseltilmesidir.

Bolşevik ajitasyonun mücadeleci, aktif ve harekete geçirici niteliğine uygun olarak her ajitatörün aynı zamanda örgütçü olarak da davranması gerekir ve bu, ajitasyonun başarısını da perçinler.

BİLİNCE ÇIKARILMASI GEREKEN BİR NOKTA DAHA...

Yukarıda ajitasyonun başarısının ajitatörün yeteneğine, bilinç düzeyine ve somut durumu doğru tahlil edip ona uygun davranmasına bağlı olduğunu tespit ettik. Ajitatörün kendi bilincini, bakış açısını sürekli ve sistemli biçimde geliştirmekle yukumlü olduğunu da vurguladık.

Evet, ajitasyonun etkisi, amaçlılığı ve kalitesi ajitatöre bağlıdır. Ajitatörün ideolojik seviyesi yüksek bir temelde ajitasyon yapabilmesi için ajitatorun teorik bilgisini derinleştirmesi, siyasi ve kulturel ufkunu genişletmeye uğraşması zorunludur.

Sözlü ajitasyona geçmeyi öğrenmemiz, atılan adımları geliştirmemiz gerektiği bir dönemde bu soruna dikkat çekmek ve nedenini kısaca da olsa açıklamak önemlidir.

Şöyle ki:

Yer yer yoldaşlarımız arasında şöyle bir ses yükselmektedir: "Yayınlarımız çok, pratik işlerden dolayı okumaya zaman bulamıyoruz, yayınlar azaltılmalı" vb. vb. İlk bakışta bu tavrın "haklı" bir tavır olduğu duşunülse de, gerçekte bu tavır, ajitasyon-propaganda-örgütleme çalışmasının başarısı için,

a) sürekli ve sistemli olarak güncel gelişmelerin takip edilmesinin,

b) teorik seviyenin derinleştirilmesinin olmazsa olmaz koşullar olduğu gerçeğini kavramayan bir tavırdır.

Ve bu tavır, özellikle de makalemizin konusu olan ajitasyon bağlamında önemli bir yanlışa, ajitasyonun başarısına engel olacak önemli bir tehlikeye işaret etmektedir.

Neden?

Çünku, ajitasyon, gerçek anlamda somut yapılacaksa ve bu somut genelle, yani sosyalist bilinç taşıma işiyle birleştirilecekse, bunu yapacak olanın hem somutu hem de geneli bilmesi gerekir. Bu bir.

İkincisi, her bolşevik ajitator siyasetini kitlelere taşımakla yukumlu olduğu partinin içinde bulunulan andaki siyasetini bilmekle yukumludur. Eğer bunu bilmiyorsa, bolşevik ajitasyonun, bolşevik propagandayı tamamlaması, ya da madalyanın öbür yüzü olan bolşevik propagandanın ajitasyonu tamamlaması işi gerçekleştirilemez. Bu bütünlük sağlanmadığı yerde de ajitasyonla etkilediğiniz insanların örgütlenme adımını atmasını ya çok beklersiniz, ya da "şanslı" iseniz bu adımı atacak olanlar çok az sayıda olur.

Üçüncüsü, her bolşevik ajitatorün, ajitasyon yaparken gerekli olan yerde partinin propagandasını –sozlu propaganda– da yapabilmesi ve örgütçü olarak davranabilmesi gereklidir. Örneğin işsizlik sorununda somut durum için ajitasyon yaparken işsizliğin kapitalizmin yol arkadaşı olduğunu bağıntılarıyla açıklayamı

yorsa, kendisine bu noktada yönelen soruya doğru ve ikna edici cevap veremiyorsa, o zaman yaptığı ajitasyonun etkili olamayacağı açıktır. Bu, diğer tüm sorunlarda –örneğin, kadın sorunu, ulusal sorun, çevre vb. sorunlar– da aynıdır.

Dördüncüsü, ajitasyonun somut ve güncel olması gerektiği yaklaşımına uygun olarak, her somutta ajitasyonun konusu, biçimi, ajitasyonun muhatapları vb. vb. değişmektedir. Bu değişikliğe uygun tavırlar geliştirebilmek için daha fazla bilgiye ve teorik derinliğe ihtiyaç vardır. Eğer bir ajitatör andaki bilgisiyle yetinir, sürekli ve sistemli biçimde öğrenme uğraşını terkederse, kendisine sorulan sorulara, karşılaştığı sorunlara ikna edici, öğretici, ilerletici cevap veremez duruma düşer. Bu tabii ki belli bir süre sonra ancak görülebilir, ama sonucun böyle olacağı muhakkaktır.

İşte, bu duruma düşmemek, kendisine sorulan sorulara doğru ve ikna edici cevaplar verebilmek, karşılaşılan yeni sorunlara çözüm bulabilmek için ajitatörün sistemli ve sürekli biçimde okuması, güncel gelişmeleri takip etmesi zorunludur.

Bu bağlamda sadece partinin yayın organlarını değil, burjuva basınını-medyayı, çalışması içinde karşılaştığı başka siyasetlerden insanlarla tartışabilmek, özellikle de onları işçiler, emekçiler arasında teşhir etmek için onların da siyasetini takip etmesi gerekir. En basitinden, öğretmek için kişinin kendisinin çok daha fazla öğrenmesi gerekir.

Her yoldaş, ajitasyonun başarısının ajitatöre bağlı olduğu gibi, ajitatorun başarısının da onun yeteneğine, bilgisine, teorik derinliğine, güncelle ve özeli genelle birleştirebilmesine, bunun için de her ajitatorun de kendisini sürekli ve sistemli biçimde geliştirmesine vb. bağlı olduğunu kavrayıp buna uygun davranması gerekir.

Kuşkusuz bunu pratiğe geçirmek yazıldığı kadar kolay değil. Ama doğru olanı budur. Zorluklar aşılmak için vardır. Ve biz doğru yolu seçtiğimize göre kolay olmasa da aşamayacağımız zorluk yoktur.

İşçilerin, emekçilerin gönüllerine girerek beyinlerini kazanmak bizim elimizdedir!

12 Ekim 2001 ▲

Devrimci tutsakların katili faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacaktır!

Kuzey Kürdistan-Türkiye cezaevlerinde faşist Türk devletinin F tipi cezaevi saldırısına karşı bir yılı aşkın bir süredir açlık grevi ve ölüm orucu suruyor. Bu bir yıllık süreçte faşist Turk devleti açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutuklulara çeşitli yol ve yöntemlerle saldırarak direnişi kırmak istemiş, ancak tüm çabalarına karşın bugüne dek direnişi kıramamıştır.

Bir yılı aşkın bir süredir devam eden direnişte bugüne kadar 76 devrimci tutsak yaşamını yitirdi, yüzlerce devrimci yaralandı, sakat kaldı.

19 Aralık saldırısıyla 30 devrimci tutsağı katleden, yüzlercesini yaralayan faşist Türk devleti; açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimcilere işkence, zorla tedavi vb. gibi saldırılar yanında; durumu ağırlaşan devrimci tutsakları salıverme, devrimci tutsakların cesetlerini kaçırma, "dışarıda" açlık grevini sürdüren tutsaklara, bu tutsakların açlık grevini-ölüm orucunu sürdürdükleri semtlere yönelik saldırılar vb. vb. ile de direnişi kırma yönünde çabalarını sürdurdü, sürdürüyor.

Geçtiğimiz bir yıllık süreçte devlet saldırılarını "dışarıda"; devrimci tutsakların yakınlarına ve direnişe destek veren veya direnişin taleplerini savunan kesimlere de yöneltti. Tutsak yakınları gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi; tutuklu ailelerinin örgütlenmeleri üzerinde devlet terörü yoğunlaştı. İnsan hakları kuruluşları, açlık grevi ve ölüm orucuna duyarlı tavır takınan sanatçı ve aydınlar, meslek kuruluşları, sendikalar, kimi partiler... devlet terörü ile sindirilmeye çalışıldılar. Yine devrimci tutsaklara yönelik devlet saldırılarını konu edinen haber-yorum vb. yayınlayan, açlık grevi ve olüm orucu direnişi karşısında duyarlı bir kamuoyu yaratma yönünde çaba gösteren, direnişle dayanışmada bulunan devrimci yayın organları çeşitli devlet saldırılarıyla susturulmaya çalışıldılar...

Bu bir yıllık direniş sürecinde 76 devrimci tutsak yaşamını yitirdi; yüzlerce devrimci tutsak yaralandı, sakat kaldı. Tüm bu baskı ve saldırılara karşın açlık grevi ve olüm orucu direnişi sürüyor.

İşçileri ve emekçileri baskı altında tutan devletin gerçekte sömürücü sınıfların devleti oldğunu söyledikleri için, işçilerin ve emekçilerin düşmanı bu devletin varlığı koşullarında gerçek kurtuluşun olamayacağını, kurtuluşun bu ücretli kölelik duzeninin devrimle yıkılması sonucu kazanılacağını, gerçek demokrasinin, barışın ve özgurlüğün ancak ve ancak devrimle, sosyalizmle kazanılacağını söyledikleri için; kurtuluşun gerçekleşmesi için örgutlenmek ve müca-

dele etmenin gerekli olduğunu söyledikleri için... kısaca işçilerden, emekçilerden yana oldukları için cezaevlerinde tutulan devrimcilerin katledilmelerine karşı çıkmak her işçinin, emekçinin görevidir!

Görev; devletin baskılarına, saldırılarına karşı sessiz kalmamak, sesini yükseltmek; devrimcilerin sessizlik içinde katledilmesine, sakat bırakılmasına karşı çıkmaktır!

Görev; ölümlere seyirci kalmamak, *yeni ölümlere izin vermemektir!* Görev; açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsakların taleplerini sahiplenmek, savunmaktır!

Görev; devrimci dayanışmayı ve devrimci mücadeleyi yükseltmek, devletin topyekün saldırılarına karşı topyekün direnişi örgütlemektir!

Görev; cezaevlerindeki katliamların da sorumlusu-suçlusu olan faşist Türk devletini devrimle yıkmak; işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktır!

• • •

Onlarca devrimciyi cezaevlerinde katleden, yüzlercesini yaralayan, sakat bırakan faşist Türk devleti, sürmekte olan direnişi kırmak için çeşitli sahtekârlıklara da başvurmaktadır.

Aşağıda yayınladığımız mektup bu sahtekârlığın en açık örneğidir. "Adalet" ve İçişleri" bakanlıkları imzasıyla ailelere (aşağıda yayınladığımız mektupta devrimci tutsak Cenker Aslan'ın ailesine) gönderilen bu mektupla faşist Türk devleti; aileleri direnişi kırma yönünde çaba göstermeye çağırmaktadır.

Aşağıda yayınladığımız ikinci mektup; devletin gönderdiği mektuba, Cenker Aslan'ın ailesinin verdiği yanıttır.

"Yedikleri insan eti, içtikleri kan" olan faşist Türk devletinin tüm sahtekârlıkları onun barbarlığını kapatmaya yetmez! Devrimci tutsakların katili faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacaktır! Er veya geç; ama mutlaka!

Ekim sonu 2001 ▲

Sayın: Fatma–Süleyman ASLAN

Sözlerimize size ve oğlunuz **Cenker ASLAN**'a geçmiş olsun dileklerimizle başlamak istiyoruz; en kısa sürede birbirinize kavuşmanız dileğimizi sunuyoruz.

Canınızın bir parçası olan, çok sevdiğiniz, onun için güzel hayaller kurduğunuz, sizin ve bizlerin geleceği olan, umutları olan **Cenker ASLAN**'ın cezaevinde olmasını istemezdiniz elbette. O bizim de evladımız, biz de istemezdik. Ancak, yasalar, kurallar hepimiz için var ve biz bu yasalara, kurallara uymak zorundayız.

Geçmişte yaşananlar hafızalarımızda hâlâ tazeliğini korumaktadır. 1980 öncesinde sağ-sol çatışmasında 5 bin gencimiz ölmüş, 1980'den sonra ise, bölücü terör yüzünden 30 bin insanımız yaşamını yitirmiştir. 1990'lı yıllardan sonra ise, insanlarımızın dinî duygularını kötüye kullanan irtica terör örgütleri de sayısız insanımızı öldürerek mezar evlere gömmüşlerdir.

Ülkemizde 30 yıldan bu yana yaşanan terör, on binlerce insanımızın ölmesine ve yaralanmasına, yüz binlerce insanımızın göç etmesine, trilyonlarca lira masrafa neden olarak, bütün insanlarımızın yaşamını şu ya da bu şekilde etkilemiş ve etkilemeye devam etmektedir.

"Şimdi çocuklarımız için neler yapabiliriz, onları hiç birimizin istemediği bu durumdan nasıl kurtarabiliriz, onlara nasıl yardım edebiliriz?" diye düşünmenin tam zamanı.

Biz onların cezaevlerinde güvenliğini sağlamak için birçok çalışma yaptık. Onlar için yasalar da çıktı. Artık cezaevlerinde spor yapabilecek, rahatlıkla kitaplarını okuyabilecek, çalışabilecek, yemeklerini rahatça yiyebilecek, banyo ve temizlikleriniyapabilecek, en önemlisi güven içinde yataklarına uzanıp uyuyabileceklerdir. Unutmayın, onlar bizim de evlâtlarımız ve bize emanettirler.

Biz bu gencecik insanlarla cezaevlerinin dolmasını istemiyoruz, hiç kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Annelerin, babaların, evlâtların ayrılmasını istemiyoruz. İyi eğitim görmelerini, iş sahibi olmalarını; size, ülkemize yararlı katkıları olmasını istiyoruz.

Bu nedenlerle sizinle el ele vermek istiyoruz. Bizim amacımız, sizlerin desteğiyle evlâtlarımızı yeni bir yaşama hazırlamaktır. Görüş ve önerilerinizi aşağıdaki adrese yazmanızı veya telefon ve faksla bize ulaşmanızı bekliyoruz. Hiçbir hak, yaşam hakkının üzerinde olamaz.

Birlikte kurtaralım çocuklarımızı. Onları kazanmak için birlikte çalışalım; biz ve güzel ülkemiz, Türkiye'miz kazansın.

Cenker ASLAN'ın bir an önce normal yaşamına dönmesi, sağlığına ve size kavuşması, size sarılması umuduyla.

ADALET BAKANLIĞI

Adres: F Tipi Kapalı Cezaevi Müdürlüğü - **Edirne**
Telefon: 0 284 214 80 52
Faks: 0 284 214 80 60

İÇİŞLERİ BAKANLIĞI

Telefon: 0 312 412 33 27
Faks: 0 312 428 81 79

F TİPİ CEZAEVİ MÜDÜRLÜĞÜNÜN GÖNDERDİĞİ MEKTUBA YANIT

Anlaşılan o ki; bu son kozunuz ve aynı zamanda son şansınız. Emin olun bu kurnaz ve sinsi taktiğiniz de tutmayacak. . Eni sonu çocuklarımızın taleplerini kabul etmek zorunda kalacaksınız

Utanmadan, hangi yüzle, o sizlerin ve bizlerin geleceği, o bizim de evladımız diyebiliyorsunuz, hangi hakla?! Bundan utanç duyarız...

Evlatlarımız hiçbir zaman sizlerin de evladı olmayacak...

Evlatlarımız hiçbir zaman sizlerin de geleceği olmayacak ..

Olsa olsa kâbusunuz olurlar...

1980 öncesinden ve sonrasından dem vurmuşsunuz... Sağ-sol çatışmasıymış, bölücü terörmüş vs. Siz iflah olmazsınız, ne söylesek boş .. Ama yine de söyleyeceğiz... Biz 1980 öncesini de biliriz, sonrasını da Ve biz, o çokça ağzınıza doladığınız terörün nereden geldiğini de biliriz, teröristin kim olduğunu da. .

Peki siz bizim evlatlarımızın terörist olmadığını biliyor musunuz?!!! Bahse gireriz bilmiyorsunuz... Ah, çok yazık... Ama hemen üzülmeyin, kolayı var . Bizim çocuklara sorun, onlar size anlatırlar... Ve hatta bir kaç kitap tavsiye edebilirler...

Ha şu mezar evlere gelince; o vahşeti yalnız biz değil, dünya alem bilir.. Mezar evler bu kokuşmuş düzenin aynasıdır ve ta kendisidir... O aynaya yakından bakarsanız, terörü, işkenceyi, F tipi hücreleri, tecriti, izolasyonu, yargısız infazları, gözaltında kayıpları, yoksulluğu, işsizliği, açlığı, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi gibi sayısız katliamı ve de pek tabii cezaevi katliamlarını rahatlıkla görebilirsiniz . Hoş, bilmiyor değilsiniz ya!

Hiç düşündünüz mü, 1990'lı yıllardan sonra başladığını ileri sürdüğünüz irticai terör neden şimdiye kadar hep halktan insanları öldürdü?!! Taa ki ortaklık bozulana kadar!!! Ne o, damarınıza bastık herhalde... Bizi zor durumda bırakacak sorular sormayın deyişinizi duyar gibi oluyoruz. . Size zahmet vermemek için buna da biz yanıt verelim; e "öküz öldü, ortaklık bozuldu"... Sanırız irticai terörün de, milliyetçi terör gibi dar günler için beslendiğini, sıkışık zamanlarda iplerinin gevşetildiğini, tehlike geçince de, fazlaca bir yük olacağından eşşek cennetine gönderildiğini, geriye yalnızca damızlıkların bırakıldığını bilmiyorsunuz.. İnanmıyorsanız bizim çocuklara sorun, biz onlardan öğrendik ..

Yasalar ve kuralların hepimiz için varolduğunu ve uymak zorunda olduğumuzu yazmışsınız... Yasalar ve kurallar bu çürümüş düzenin ayakta tutulması için vardır ve bizler uymak zorunda değiliz... İlle de biz uyacağız diyorsanız ona karışmayız, o sizin takdiriniz!!!

Çocuklarımızın güvenliği için çalışmalar yaptığınızı ve onlar için yasalar çıktığını iddia etmişsiniz.. Buna kargalar bile güler... Şu meşhur 16. madde değişikliği... tecritin ve tretmanın yasalaşmasından başka nedir ki?!

Sahi cezaevlerinde ne gibi çalışmalar yaptınız, çocuklarımızın güvenliği için?!!! Zahmet etmeyin biz biliyoruz Mesela sayımda ayağa kalkmayana dayak atmak.. farklı hücrelerde kalanlar birbirlerini görmek bir yana, görüş yerine gidip gelirken konuşmasınlar diye her hücrenin görüş saatini ayrı ayrı belirlemek .. avukatlar görüşüne veya aile görüşüne çıkarlarken ağızlarının içini dahi aramak... devrimci şarkı söyleyene dayak atmak... mahkemeye, sevke götürüp getirirken dayak atmak... üç kitaptan fazlasını almamak... içeriye hangi kitapların alınacağına, kimin kiminle hangi saatte spor yapabileceğine, hangi radyo kanalının dinleneceğine çocuklarımızın iradesi dışında karar vermek vs. Eh, bu kadarı yeter herhalde..

Bütün bunları gösteriyor ki; yememiş içmemiş, çocuklarımızın güvenliği ve rahatı için çalışmışsınız... Pes doğrusu!

Onların iyi eğitim görmelerini, iş sahibi olmalarını, ülkemize yararlı katkıları olmasını istiyormuşsunuz!!!

Son altı ayda kaç kişinin işten çıkarıldığını biliyor musunuz? Ya da üniversiteye girmek için kaç para gerektiğini?... Hadi diyelim girdiler; hangi koşullarda okuyacaklarını ve eğitimlerini sürdürmek için kaç para harcamak zorunda kalacaklarını; e diyelim sürdürdüler ve mezun da oldular; kaçının iş bulacağını biliyor musunuz?!!! Ve bu çürümüş düzen onlara ve bizlere acıdan ve yoksulluktan başka ne verdi ki, yüzünüz bile kızarmadan yararlı katkıları olmasını istiyorsunuz. . Bizim çocuklarımız bu çürümüş düzene değil, onların ve bizlerin düşlediği, özgürlüğün hüküm süreceği düzene yararlı katkılarda bulunuyorlar ve bulunacaklar...

Ha bir de tumturaklı bir söz etmişsiniz; ***hiçbir hak yaşam hakkının üzerinde olamaz***(mış)!!! Cezaevlerinde bunca katliam yaşamışken, Buca'nın, Ümraniye'nin, Diyarbakır'ın, Ulucanlar'ın, Burdur'un ve 19 Aralık katliamının kanı yerde dururken, hangi yaşam hakkından bahsediyorsunuz?!!! Bu ne ikiyüzlülüktür, bu ne arsız bir demagojidir?!!! Bu kadar mı köşeye sıkıştınız, bu kadar mı aciz durumdasınız?! Cellatlık sökmedi, şimdi papazlığa mı soyundunuz? Ama birşeyi unutuyorsunuz, cellatların yaşam hakkından sözetmesi kadar gülünç birşey olamaz!

Hayvanca, diz çökerek, onursuzca da olsa yaşamak İşte sizin yaşam hakkı dediğiniz bu. Size tavsiyemiz, en yakın kitapçıdan Türkçe bir sözlük alın ve onurun kelime anlamı neymiş öğrenin... Ve şimdi kulaklarınızı iyi açın, yalnızca bir defa söyleyeceğiz, ***insan onuru yaşam hakkının üzerindedir...***

Ailesi

FAŞİST DEVLETİN SALDIRILARINI ONAYLIYOR MUSUNUZ? ONAYLAMIYORSANIZ SESİNİZİ YÜKSELTİN! KARŞI ÇIKIN! HESAP SORUN!

Susmak onaylamaktır!

Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan-Türkiye cezaevlerinde uygulamaya koymak istediği F tipi hücre saldırısına karşı devrimci örgütler tarafından 20 Ekim 2000 tarihinde başlatılan açlık grevi ve ölüm orucunun üzerinden yaklaşık bir yıl geçti. Devletin devrimci tutsaklara dayattığı hücre tipi yaşama ve devrimci iradeyi bütünüyle teslim alma isteğine karşı başlayan direniş; acılarla, ölümlerle, sakatlıklarla, içerde, dışarda karşılaşılan çok çeşitli saldırılara karşı koyuşla sürüyor.

Neler yaşanmadı ki bu bir yıllık süreçte. 19 Aralık'ta açlık grevi ve ölüm orucunun 61. gününde "hayat kurtarma" adına saldırdı faşist devlet! Çok önceden planlanmış bir katliam daha gerçekleştirildi cezaevlerinde .. Diyarbakır, Buca, Metris, Ulucanlar... katliamlar zincirine eklendi 19 Aralık 2000 tarihli katliam. 34 devrimci bu saldırılar sonucunda yaşamını yitirdi, yüzlercesi yaralandı. . Devrimci tutsaklar, işkenceyle, baskı ve saldırılarla, dayakla hücre tipi cezaevlerine konuldu!

Yine faşist devlet; cezaevlerindeki devrimci tutsaklara uyguladıkları birçok işkence çeşidine zorla tedavi işkencesini de ekledi. Açlık grevini ve ölüm orucunu sürdüren onlarca devrimci tutsak zorla tedavi sonucu sakatlandı.

19 Aralık saldırısında birçok devrimci tutsağı katleden, yüzlercesini yaralayan; F tipi hücre cezaevlerini fiilen hayata geçiren devlet devrimci tutsakların izolasyona karşı direnişini kıramadı. Açlık grevi ve ölüm orucu eylemi hücre tipi cezaevlerinde de sürdü, sürüyor!

Tüm bu saldırılarla, devrimci tutsakları teslim alamayan, devrimcilerin haklı temelde başlattıkları direnişi kıramayan faşist devlet cezaevlerinde açlık grevini sürdüren devrimci tutsakları geçici olarak tahliyeye başladı. Ancak tahliye edilen devrimci tutsaklar eyleme "dışarıda" da devam ediyorlar. Tüm bu süreçte gerek devrimci tutsaklardan, gerekse onlarla dayanışmak amacıyla dışarıda ölüm orucunu sürdüren tutuklu yakınlarından otuzun üzerinde insan yaşamını yitirdi. Bildiriyi kaleme aldığımızda içerde, dışarda 19 Aralık 2000 saldırısı sonrasında yaşamını yitiren devrimcilerin sayısı 32 idi. Siz bu bildiriyi okuduğunuzda sayı belki de artmış olacak.

Ölümleri durdurmak sessiz çoğunluğun sesini yükseltmesiyle mümkün olabilir! Yükseltin sesinizi! Devrimci tutsakların taleplerini sahiplenin! Unutmayın; bugün sesini çıkarmayan; yarın kendisinin de bu sessizlik içinde boğulmasına davetiye çıkarıyor demektir! Unutmayın, susmak onaylamaktır! Susmayın, karşı çıkın, hesap sorun!

* * *

Bu bir yıllık süreçte devlet sadece "içeride" saldırmadı! "Dışarıda" da faşist devlet terörü "dışarıda" da –bu bağıntıda da– sürdü, sürüyor! Yaşamını yitirenlerin cenazeleri kaçırıldı, cenaze törenleri devlet terörü altında yapıldı, ailelere gözdağı verildi, yıldırma-sindirme amaçlı saldırılar, gözaltı ve işkenceler birbirini kovaladı... İnsan hakları savunucusu kurum ve kuruluşlar; tutuklu ailelerinin örgütlenmeleri, devrimci, demokrat basın, tecrit hapsine karşı çıkan duyarlı kesimler .. devletin çeşitli saldırılarıyla karşılaştılar. Faşist devlet, cezaevlerinde süren direnişe destek vermek amacıyla ölüm orucu eylemini sürdürenlerin kaldıkları evlere yönelik saldırılar gerçekleştirdi. Ölüm orucu eyleminin yapıldığı Küçükarmutlu semti, faşist devlet güçleri tarafından abluka altında tutuluyor...

Bu barbar devletin yaptıklarına daha ne kadar seyirci kalacaksınız; daha ne kadar susacaksınız?

* * *

'Bana ne?!" deme! "Benim gündemim değil!" deme! Devletin saldırıp katlettiği devrimciler, işçilerin-emekçilerin hakkını savunduğu için saldırı hedefi olmuştur! Onlara yapılan saldırılar, yalnızca onlara, örgütlü devrimcilere, tutuklu aile ve yakınlarına, ve ne yazık ki, milyonlarca işçi emekçi ile karşılaştırıldığında bir avuç olan destekçiye yapılan bir saldırı değildir. Bu saldırılar, gerçekte Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasiden, eşitlikten, kardeşlikten, barıştan, güzellikten, insanlıktan yana olan; emekten yana olan, sömürüye karşı olan herkese yönelen bir saldırıdır. Bu saldırılar karşısında kimse susamaz! Susmamalı! Susan, "Bana ne?!" diyen; "Ben ne yapabilirim ki?" vs. diyen; aslında suç ortaklığı yapmaktadır. Evet, kimse tek başına çok bir şey yapamaz! Fakat emekçiler bu toplumun büyük çoğunluğunu oluşturuyor ve egemen sınıflar emekçilere rağmen hiç bir şey yapamaz! Sorun gücümüzü kavramaktadır. Sorun görevimizi kavramaktadır! Çözüm birleşmektedir! Çözüm faşist devleti devrimle yıkmakta, işçilerin emekçilerin iktidarını kurmaktadır.

Saldırılara karşı sesimizi yükseltelim! Katil devletten hesap soralım! Ve şunu bilelim ki, bugün güçlü görünenler, ancak emekçiler onların bu güçlü görünüşünün altında kendi eylemsizlikleri, boşvermişlikleri, dolaylı ve dolaysız desteklerinin yattığını gördükleri gün, silinip gideceklerdir!

Gerçek güç yaratanlarda, işçi sınıfında, emekçilerdedir!

— Katliamların hesabı devrimle sorulacaktır!

— Susmayın, karşı çıkın, hesap sorun!

2 Eylül 2001

BOLŞEVİK PARTİZAN

DEVRİMCİ TUTSAKLARIN TALEPLERİ:

1 **Mimari değişiklik yapılmadan, bir ve üç kişilik hücreler kapatılmadan tutsaklar olarak koşulsuz bir arada yaşamamız sağlanmadan tecrit kalkmış olmaz. Tecride son verilmelidir.**

2 **Düşüncelerimizi yok etmek için getirilen bütün yasaklar ve uygulamalar kaldırılsın.**

3 **Tutsak temsilcileriyle koşulsuz olarak görüşmelere başlanmalıdır.**

4 **Zorla müdahale işkencedir. Sakat bırakmak suçtur. Zorla müdahale işkencesine son verilmelidir.**

DETUDAK İÇİNDEKİ ÖRGÜTLERE AÇIK MEKTUP...

Devletin F tipi tecrit hücresi dayatması karşısında devrimci tutsakların başlattığı açlık grevi ve ölüm orucu direnişine 19 Aralık 2000 tarihli saldırı sonrasında devrimci örgütler Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK) içinde belirli bir eylem birliği geliştirdiler. Devletin saldırılarının karşısına güçlü eylem birlikleriyle çıkılmasından yana olan, devrimci güçler arasında birlik ve dayanışmanın yükseltilmesi gereğine inanan biz Bolşevikler; devrimci örgütlerin DETUDAK temelinde gerçekleştirdikleri eylem birliğini –çeşitli yanlışlarına ve eksik yanlarına rağmen– olumlu bir adım olarak değerlendirdik ve Bolşevik Partizan olarak bu platforma katılmak istedik. Bu isteğimizi çeşitli örgütlere ilettik; bize katılım talebimizin yazılı olarak ulaştırılması gerektiği belirtildi.

Bunun üzerine, talebimizi içeren 8 Ocak 2001 tarihli mektubu bu platformda yeralan örgütlere ulaştırdık. Şubat ayına kadar herhangi bir yanıt verilmedi. 2 Şubat 2001 tarihli bir ek hatırlatma yazısıyla ilk mektubumuzu sözkonusu örgütlere bir kez daha ulaştırdık.

Ancak DETUDAK platformunda biraraya gelen örgütler bu mektubumuzu da yanıtsız bıraktılar!

Bu tavırsızlığı sözlü olarak defalarca eleştirmemize; DETUDAK'a katılım talebimiz konusunda olumlu veya olumsuz yazılı bir tavır takınılmasını defalarca talep etmemize; bu arada 8 Ocak 2001 tarihli mektubumuzu bir kez daha sözkonusu örgütlere ulaştırmamıza rağmen; bugüne kadar DETUDAK temelinde bir araya gelmiş olan yapılanmalar; talebimize olumlu veya olumsuz bir yanıt vermiş değillerdir.

İçinden geçtiğimiz süreçte çok daha gerekli olduğunu düşündüğümüz devrimci örgütler arasındaki dayanışmanın gerçekleşmesi ve ilkeli eylem birlikleri yönünde atılan/atılacak her olumlu adımın destekçisi olan biz Bolşevikler; "devletin saldırıları karşısında devrimci örgütler arasında mücadele birliğini sağlamak" iddiasında olan, bu temelde DETUDAK içinde biraraya gelen örgütlerden tutarlı davranmalarını talep ediyoruz.

"Bolşevik Partizan–Yurtdışı" adına devrimci örgütlere gönderdiğimiz DETUDAK'a katılım talebimizi içeren mektubu ve hatırlatma yazısını kamuoyuna yayınlıyor; DETUDAK içindeki örgütlerin tavır takınmalarını talep ediyoruz.

Ekim sonu 2001

Cezaevleri ile ilgili eylemlilikler konusunda
bir platform temelinde biraraya gelen devrimci örgütlere...

Değerli arkadaşlar;

19 Aralık 2000 tarihinde faşist devlet, açlık grevi ve ölüm orucunun sürdüğü cezaevlerine saldırarak onlarca devrimci tutsağı katletti, çoğu ağır olmak üzere yüzlerce devrimci tutsağı yaraladı. Faşist devlet saldırı sonrasında devrimci tutsakları F tipi olarak adlandırılan hücre tipi cezaevlerinde, tecride gönderdi. Tüm bu saldırılara karşın devrimci tutuklu ve hükümlülerin direnişi ölümüne sürüyor. Dışarıda ise –hem Kuzey Kürdistan-Türkiye düzleminde, hem de yurtdışında– gerek devletin cezaevlerine yönelik 19 Aralık saldırısına karşı protesto eylemleri, gerekse açlık grevi ve ölüm oruçlarıyla dayanışma eylemleri düzenlendi, düzenleniyor.

Devletin cezaevlerine saldırısı; yalnızca cezaevlerindeki devrimci güçlere yapılmış bir saldırı değildir. Bu saldırı, devrim cephesine yapılmış bir saldırıdır. Bu saldırı emekten ve emekçiden yana olanlara, özgürlük isteyenlere yapılmış bir saldırıdır.

İçinden geçtiğimiz süreç, tüm devrimci güçlerin ihtiyacı olan birlik ve dayanışmayı yükseltmesini, güçlü eylem birlikleriyle çıkmayı dayatmaktadır. **Geçtiğimiz günlerde bu yönlü bir çalışmanın başlatıldığını** düzeyini/kapsamını vs. tam olarak bilmemekle birlikte— **sözlü olarak öğrenmiş bulunuyoruz.**

Bu platforma katılım konusunda kimi devrimci partileri haberdar etmiş olmamıza rağmen bize verilen bilgi, bu talebin yazılı hale getirilmesi gerektiği şeklindeydi. Buradan hareketle; Bolşevik Partizan olarak biz, bu yazımızla devrimci örgütlerin oluşturdukları **platforma katılma talebimizi iletiyoruz.**

Bolşevik Partizan olarak biz; faşist Türk devletinin devrimci güçlere yönelik kapsamlı saldırısına, devrimci güçlerin dayanışma ve eylem birliği ile, güçlü bir şekilde yanıt vermesi gerektiğini düşünüyor; bu yönde atılan adımları önemsiyor ve atılan bu adımların daha da ileri götürülmesi noktasında üzerimize düşen görevleri –bugüne dek olduğu gibi, bundan sonra da– en iyi şekilde yerine getireceğimizin bilinmesini istiyoruz.

Konuyla ilgili tavrın en kısa sürede yazılı olarak tarafımıza iletilmesini rica ediyoruz. Devrimci selamlarımızla...

8 Ocak 2001

BOLŞEVİK PARTİZAN–YURTDIŞI

Platforma katılan örgütlere...

Değerli arkadaşlar;

Yeni yılın başlarında bir dizi örgütün biraraya gelerek "devletin topyekün saldırılarına karşı topyekün direnişi örgütleme" temelinde bir platform oluşturduklarını öğrenmiş, oluşturulan bu platforma katılma kararı almış ve bu kararımızı da TKP(ML) temsilcisi arkadaş üzerinden platforma ulaştırdığımız 8 Ocak 2001 tarihli bir yazımızda ifade etmiştik. **Bolşevik Partizan olarak platforma katılma** talebimizi belirttiğimiz yazıda, platformun bizim katılımımızla ilgili tavrını en kısa sürede bildirmesini rica etmiştik. Yine ulaşabildiğimiz kimi örgütlere durumu sözlü olarak da iletmiş, talebimizin platform gündemine taşınmasını ve bir an evvel karar alınmasını istemiştik.

Platforma katılmış bulunan örgüt temsilcilerinin bizim platforma katılma talebimizden haberleri olduğu halde ve talebimizi ilettiğimiz tarihten bugüne kadar platform bir dizi toplantı gerçekleştirdiği halde; **talebimiz hakkında tavır belirlenmemiştir.**

Bu hatırlatma yazımızla durumu bir kez daha platformun bilgisine sunuyor, **platforma katılma talebimizin en kısa sürede değerlendirilerek sonucun tarafımıza bildirilmesini rica ediyoruz.**

Devrimci selamlarımızla...

2 Şubat 2001

BOLŞEVİK PARTİZAN–YURTDIŞI

Ek: 8 Ocak 2001 tarihli yazımız...

ABD emperyalistleri rüzgar ekti, fırtına biçiyor!

EMPERYALİZM BARBARLIKTIR; BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ SOSYALİZMDİR!

11 Eylül 2001'de; dünyaya meydan okuyan Amerika belki de tarihinde hiç beklemediği bir saldırı ile neye uğradığını şaşırdı. Havalanan dört yolcu uçağı kaçırıldı. Bunlardan ikisi emperyalist dünyanın önemli bir merkezi olan Dünya Ticaret Merkezi'nin New York'taki kulelerine, bir tanesi de Pentagon'un Washington'daki merkezine yapılan intihar saldırısı gerçekleştirdiler. Saldırı sonucu bu merkezler yerle bir oldu. Dördüncü yolcu uçağının ise yapılan açıklamaya göre yolcular tarafından düşürüldüğü bildirildi. Dünyanın ezilenlerinin sömürü ve baskı altında tutulmasının yönetildiği bu merkezlere yapılan bu saldırılar emperyalistlerin hiç de görüldükleri gibi güçlü olmadıklarını da bize göstermiştir.

Bu saldırı sonucu, ABD'li ve batılı emperyalist güçler, burjuva medya aracılığı ile yoğun bir biçimde "terör" tartışmasını gündeme getirmiştir. Bunlar kendilerine yapılan her saldırıyı "terör" olarak görüp bu tür saldırıları cezalandıracakları üzerine tehditler savurup daha sonra binlerce masum insanın kanına girmektedirler.

Dünya Ticaret Merkezi'ne ve Pentagon'a yapılan saldırı ABD emperyalizmine bir tepkinin sonucudur. Bunu bütün emperyalist güçler, onların işbirlikçileri ve burjuva medya gözlerden gizlemeye çalışıyor. ABD'li emperyalistler deyim yerindeyse rüzgâr ekti fırtına biçiyor. Saldırının bir numaralı sorumlusu olarak gösterilen Suudi asıllı Usame bin Ladin; FBI tarafından Rus sosyalemperyalistlerinin Afganistan'ı işgali sırasında "CIA'nın koruması altında, Sovyet işgalcilere karşı savaşmak" için her türlü yardım yapılarak ödüllendirilmişti! Kendi çıkarlarına dokunan herkesi "terörist" ilan eden başta ABD emperyalistleri olmak üzere bütün emperyalist güçler, kendi terörist saldırılarını gizlemek için de bu saldırıyı sonuna kadar kullanacaklar. Usame bin Ladin'i koruduğu gerekçesiyle başta Afganistan olmak üzere, Irak, İran, Libya, Suriye, Kuzey Kore, bunlar tarafından tehdit edilmeye başlanmıştır.

Dünya halkları tam bir asırdır başta ABD ve diğer emperyalist büyük güçlerin terörü ve azgın sömürüsünün altında yaşıyor. Latin Amerika'dan Güney Afrika'ya, Avrupa'nın göbeğinden Ortadoğu'ya, Japonya'ya... kan kusturan bu haydutlar 1945'te Hiroşima ve Nagazaki'ye attıkları atom bombası sonucu yarım milyonun üzerinde insanı katlederken terörist değil miydi? Vietnam'da, Irak'ta, Somali'de, Bosna'da, Kosova'da, Kurdistan'da... tonlarca bomba yağdırarak, kimyasal silah kullanarak, yüzbinlerin ölümüne neden olanlar terörist değil mi? Bu gerçekler görülmeden, yapılan bu saldırıda ölen binlerce insanın sorumlusu görülemez. Saldırıyı düzenleyenlerle ABD emperyalistleri arasında özde bir fark yoktur.

Bu eylem ABD emperyalistlerine karşı tepki olarak da yapılsa, binlerce masum insanın ölümüne neden olduğu için doğru değildir.

ABD emperyalistleri, NATO'nun tüzüğünün 5. maddesini devreye sokup kendisine yapılan bu saldırıyı diğer NATO üyesi ülkelere yapılmış kabul sayarak saldırının boyutlarını daha da genişletme içindeler. Bunun sonucu olarak işbirlikçi faşist Türk hakim sınıfları hiç itirazsız zaten bir ABD üssü olan İncirlik dışında, Malatya ve Diyarbakır'daki üsleri de ABD'nin denetimine açarak efendilerine uşaklıkta kusur etmediklerini göstermişlerdir.

Emperyalizm var oldukça emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğunu yakın tarihimiz bize defalarca kanıtlamıştır. Emperyalist savaş da, emperyalist barış da dünya halkları açısından yıkım, açlık, yoksulluk, kısaca insanlığın yaşam temellerini yok etmek demektir. Bu barbarlığı durdurmanın tek yolu, emperyalizmi ortadan kaldırmak, sömürünün olmadığı, işçi ve emekçilerin egemen olduğu yeni bir dünya kurmaktır. Emperyalizmin biricik alternatifi olan **sosyalizm**; bugün geniş işçi ve emekçi yığınların gözünde emperyalizme karşı bir alternatif olarak görülmese de; emperyalizmin biricik alternatifidir.

Partimizin 7. Kongresi'nin bir kez daha vurguladığı gibi "Günün gerçek alternatifleri: **ya sosyalizm, ya emperyalist barbarlık içinde çöküştür.**" Emperyalist barbarlığı ortadan kaldıracak tek güç işçi ve emekçi yığınların örgütlü mücadelesidir. Bu mücadele ancak gerçek anlamda bolşevik partiler önderliğinde yürürse, geniş emekçi yığınlar bolşevik partiler etrafından örgütlenirse, gerçekte yıkılmaz görünen emperyalistler, kağıt kuleleri gibi yıkılıp gideceklerdir. Yeterki geniş emekçi yığınlar "biz bir şey yapamayız" düşüncesinden kurtulup, kendi güçlerinin bilincine varsınlar.

Görev o günleri hazırlamak, o günlere hazırlıklı olmaktır!

19. 9. 2001 ▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

BİR EYLEMİN GÖSTERDİKLERİ...

Yer: Bakırköy Özgürlük Meydanı
Tarih: 29 Eylül 2001
Saat: 14.00
Eylemin Konusu: **"Savaşa hayır!"**

Eylemi düzenleyenler: İHD-İstanbul Şubesi, Mazlum-Der, Halkevleri, Toplumsal Hukuk Araştırmaları Vakfı, Green Peace-Akdeniz Temsilciliği, Doğa Savaşçıları Örgütü, Sosyal Ekolojist Dönüşüm Derneği, İFSAK, Türkiye Gönüllüler Teşekküller Vakfı, Dicle Kadın Derneği, Emekçi Kadınlar Birliği, Başkent Kadın Platformu, Amargi Kadın Akademisi Girişimi, İstanbul Anti-Militarist İnisiyatif, Tuncelililer Derneği-İstanbul, GÖÇ-DER, KAYY-DER, Osman Akgün Kültür Merkezi Girişimi, KESK-İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul Emek Platformu, Belediye-İş İstanbul Şubeleri, Demokratik Mücadele Platformu, Halkın Demokrasi Partisi, Emeğin Partisi, Demokratik Barış Partisi, Çağdaş Gazeteciler Derneği, Özgür-Der, İrfan Vakfı, İnsan Vakfı...

Bu kurum ve gruplarca yapılan çağrıda **"Savaşa hayır!"** diyen herkesin bu **basının açıklamasına** katılması talep ediliyordu.

Biz de, ezilen halkların ve proletaryanın sermayenin egemenliğine, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı verdiği haklı savaşı savunmamıza ve desteklememize karşın, burada kastedilen savaşın ABD emperyalizminin kendisinin düzenlediği komplonun sonucu yaratmak istediği bir savaşa hayır denildiğinden hareketle, eylemi yerine gittik.

Eylem yerinde ilk göze çarpan alanın çok yoğun bir şekilde polisle doldurulmaya başlandığı idi. Bu durum tespiti, eylemin engellenmek istendiğine dair ilk işaretlerdi.

Yani ABD emperyalizmi baştan olmak üzere emperyalizmin uşaklığını üstlenmiş bulunan Türk hakim sınıfları ve onların hükümeti ABD'nin savaş senaryolarına tüm desteği sunmak ve böylece de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de mümkün olduğu kadar bu savaşa karşı olan eylemleri engellemek için görevini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyordu. Böyle de yaptılar. Özgürlük Meydanı'na gelen ve kendisini savaş karşıtı eyleme geldiklerini belli ettiren herkesi hemen dertop ederek gözaltına aldılar. Meydanda bir iki eylemcinin "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi! Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Savaşa hayır!" sloganlarının dışında pek ses çıkaran olamadı. Özgürlük Meydanı'nın dışında, yani çevresinde az sayıda insan "Savaşa hayır!", "Barış istiyoruz!" sloganlarını atmaya devam etti. Bunlardan bir dizi arkadaş gözaltına alındı. Toplam gözaltı sayısı 50 civarında idi.

Bu eylem neyi gösterdi?

Bize göre bu eylem bir kez daha, düzene karşı düzenlenen şu veya bu eylemin genel olarak devletin ilgili kurumlarınca yasaklanacağını gösterdi. Durum bu olunca da, legal alandaki imkânları kamuoyuna doğru bilgileri aktarmak ve kamuoyunu duyarlı hale getirmek için kullanmaya çalışırken legalizmin batağına tümüyle batmamamız gerektiğini gösterdi.

Eğer bu ülkede burjuva yasalar çerçevesinde bile demokratik hakları kullanma olanağının çok kısıtlı olduğu bilindiği bir durumda, yalnızca bu alanda sınırlı kalmak kabaca ifade edilirse ahmaklıktır.

Bu eylemin bu şekilde yasaklanacağının bilindiği ya da tahmin edildiği koşullarda, legal eylemin yapılacağı yere ufak bir grup insan göndererek ve evet onların gözaltına alınmasını da göze alarak eylem yapmak ve ama mutlaka İstanbul gibi bir metropolde değişik semtlerde izin almadan 'korsan' eylemler planlamak bir zorunluluktur ve günümüz koşullarında kitleleri eylemlere çekmenin de belki en iyi yoludur. Bu gibi eylemler çok kısa zaman dilimi içerisinde yapılıp dağınılmalıdır.

Bu eylem başka neyi gösterdi?

Bu eylem bir kez daha, bu gibi eylemlerde herkesin başıboş durduğu, yönlendirilmediği, herkesin kendi başına davrandığı, her ağızdan farklı seslerin çıktığı bir eylemlilik içinde olunduğunu gösterdi. O zaman **ne yapılmalı?**

O zaman legal alana dönük eylemlerin yapılması koşullarında da eylemin tümünden sorumlu olan bir merkezin, –bu eylemden eyleme yeniden belirlense de– olması gerektiğini ve eylem yerinde merkezi eylemin başarılı bir şekilde yapılabilmesi için, oluşturulmasını şart koşmaktadır.

Bu ama yalnızca kısa vade için bir çözüm olur.

Uzun vadede emparyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı ortak bir cephenin kurulması gereklidir.

Bu konuda Kuzey Kürdistan-Türkiye solu demokrasi açısından bir türlü amatörlüğünü aşamamış, sınıfa karşı sorumluluğunu yerine getirmede sorumsuz davranmış, tarihe karşı suçlu duruma düşmüştür. Hiç kimse gelecek kuşaklara bunun hesabını veremez. Ortak düşmana karşı sadece laf düzeyinde bir araya gelmeye çalışan bir sol olmaktan çıkılmak görevi vardır. Büyük örgüt, küçük örgüt hikâyeleri bir tarafa atılmalı, benmerkezci küçükburjuva yaklaşımlardan arınmalı ve sömürüsüz bir dünya kurma amacı güdenlerin, demokrasi ve özgürlüklerden yana olanların samimi davranıp asgari müştereklerde birleşmesi zorunludur.

İşte bu zorunluluğa uygun davranılmadığı içindir ki, emperyalist burjuvazinin yerli uşakları tarafından böylesi eylemlerde "çil yavrusu" gibi dağılmaktan/dağıtılmaktan bir türlü kurtulamıyoruz. Bu beceriksizlikten, basiretsizlikten kurtulmanın zamanı gelmiş ve geçmiştir bile!

Gerçekten demokrasiden, özgürlüklerden, insan hakları savunuculuğundan, sömürüsüz sosyalist bir toplum kurmaktan yana olan çevre, dernek, grup, örgüt ve partilerin 'taban'larına sesleniyoruz.

Yukarıda bahsettiğimiz sorunlara sadece dil ucu ile değinenlerden, Faşizme ve gericiliğe karşı ortak cephe kurmaya yan çizen sorumsuz önderliklerinizden kurtulunuz! Onlara rağmen her mahallede, her işyerinde, her şehirde ve giderek Kuzey Kurdistan ve Türkiye'de kendi cephemizi kuralım. Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı başka türlü galip çıkmanın bugünkü koşullarda imkânı yoktur.

Bu örgütlülükleri yaratmak isteyen Bolşevik Partilerimizin saflarında her dürüst, samimi devrimciye, sosyaliste yer vardır. Saflarımızı birleştirelim.

Kapitalist barbarlığa karşı birleşelim!
Gelecek sosyalizmdedir!
Gelecek bolşevizmle gelecektir!

1 Ekim 2001
Bir grup Bolşevik Partizan taraftarı ▲

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!

Emperyalist savaşa karşı mücadele, emperyalist sisteme karşı yürütülmek zorundadır!

11 Eylül'de ABD'nın iki metropolüne yapılan uçaklı saldırının ertesinde, bir aya yakın bir zaman savaş hazırlıkları ve çığırtkanlığı yapıldıktan sonra beklenen oldu ve savaş başladı. 7 Ekim Pazar gününden itibaren ABD'nın başını çektiği tüm NATO üyesi ülkelerin bu savaşı destekleme yükümlülüğüne tabı tutulduğu ve birkaç istisna dışında tüm dünya ülkelerince desteklenen haksız, gerici, emperyalist saldırının ilk hedefi, daha ortada hiçbir kanıt yokken ABD'ye karşı yapılan saldırının sorumlusu olarak ilan edilen Usame bin Ladin ve onu koruyan Afganistan'daki gerici Taliban rejimi oldu.

7 Ekim'den bu yana Afganistan'ın tüm büyük şehirlerine bombalar yağıyor. Zaten yıllardır iç savaş içinde olan Afganistan'da geriye kalan binalar ve evler tahrip ediliyor. "Sonsuz Özgürlük" adı altında yürütulen bu savaşta olan ezilen halklara oluyor. Bugüne kadar atılan bombalarda ölenlerin önemli bir bölümünü siviller oluşturuyor. Zaten onlar bombalamalarla ölmeseler bile, bombaların uzun sureli etkileri sonucu ölüme mahkum edilmişlerdir. Bunu biz Kosova'da yürütülen savaştan biliyoruz.

"Önce öldür, sonra yaşat!" mantığının hakim olduğu savaşta, ABD ve müttefikleri hiç utanmadan, bombalamalara paralel olarak havadan yiyecek paketleri atarak sivil halka karşı olmadıklarını kanıtlamaya(!) çalışıyorlar. Utanmazlığın böylesi zor bulunur!!!

Bu savaşta haklı bir yan yoktur. Bir tarafta, kendisini emperyalist sistemin efendisi ilan eden ABD ve müttefikleri; diğer yanda ise Rus işgali döneminde revizyonist işgalcilere karşı başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerce desteklenen ve silahlandırılan ve "komünizme karşı mücadelede" kullanılan ve ancak gelinen yerde eski efendilerini tanımayan gerici, Ortaçağ zihniyetli Usame bin Ladin ve Taliban rejimi var.

Yine saldırılar bahane edilerek tum emperyalist ülkelerde, zaten çok ağır olan, yabancılarla ilgili yasalar, daha da sertleştiriliyor. Irkçılık ve saldırganlık alabildiğine geliştiriliyor.

Tüm emperyalist ülkelerde İslam ülkelerinden gelenler potansiyel suçlu olarak görülüyor ve gösteriliyor. İslam kökenli olanlara yönelik onlemlerve saldırılar artırılıyor.

Bu savaş NATO ülkeleri konumunda olan Alman emperyalist devleti ve faşist Türk devletinin de içinde taraf olarak yer aldığı bir savaştır. Savaşa karşı çıkmak aynı zamanda Alman emperyalist devletine ve faşist Türk devletine karşı mücadele etmeyi de gerekli kılıyor.

Bu savaş, başta ABD olmak uzere emperyalist büyük güçlerin çıkarları ve dünya hakimiyeti için yürütulen ve onlara göre "sistem dışı" tüm muhalefeti hedefleyen bir savaştır. Bu savaş tüm dünyada, devrimci hareketlerin, ulusal bağımsızlık hareketlerinin, küreselleşmeye karşı direnişin vb. yokedilmek istendiği bir savaştır. Savaşın boyutu ve bileşimi emperyalistlerarası çıkar dalaşı nedeniyle sürekli degişecektir. Ancak ABD emperyalistleri Afganistan dışında Irak, İran, Suriye, Sudan ve Libya'yı da sisteme entegre etmek istiyorlar.

Afganistan'da emperyalistler kendilerine bağlı sadık bir rejim kurduktan sonra, onların hem Kafkaslar'da, hem de Ortadoğu'da etkileri daha da artacaktır.

Biz; iki haydut arasındakı çatışmalarda taraf değiliz. Biz tum savaşları ortadan kaldıracak olan devrim savaşçısıyız. Bunun için de bulunduğumuz tüm alanlarda savaşa karşı tavrımızı, emperyalist sisteme karşı tavırla birleştirmeli ve yeni bir dünya yaratma mucadelesi için örgütlenmeliyiz. Sistemin gerçek alternatifini yaratmaya çalışmalıyız.

— Emperyalist savaşa hayır!

— Emperyalist savaşı engellemenin yolu emperyalist sistemi yıkmaktan geçer!

— Sistemin gerçek alternatifini yaratacak olan bolşevik partilerin inşasına hız verelim!

11 Ekim 2001 ▲

KP/İÖ VE BOLŞEVİK PARTİZAN
BERLİN TARAFTARLARININ ORTAK EYLEM KARARI...

Devrimci mücadelenin güçlendirilmesi için olumlu bir adım!

Komünist Parti / İnşa Örgütü (KP/İÖ) ve Bolşevik Partizan Berlin taraftarları bulundukları bölgede bir durum değerlendirmesi yaparak ortak eylemler yapmayı kararlaştırdılar.

Kuzey Kürdistan ve Türkiyeli devrimci örgütlerin geleneğinde ilkeli, kararlı, dayanışmacı niteliklere sahip ortak çalışma anlayışı ve pratiği ne yazık ki yok denecek kadar azdır. Devrimci örgütler arasında hakim olan ilişkiler çoğunlukla karşılıklı kuşkuculuk, sekterlik, düşmanlık... hatta karşılıklı şiddet uygulamalarla belirlenmektedir. Bu durum hem devrimci mücadeleye, hem devrimci örgütlere ve taraftar kitlesine, hem de örgütsüz ama devrime ve devrimcilere sempati duyan kitlelere zarar vermektedir.

Devrimci örgütlerin kitlesinin çoğunluğu ile devrime ve devrimcilere sempati duyan örgütsüz insanların çoğunluğu devrimci örgütler arasında dayanışmacı, karşılıklı varlıklarına saygı gösteren, birlik istemektedir. Devrimci örgütler arası ortak eylem ve faaliyet birliği olmadığı gibi, bunu yaratma yönünde anda herhangi bir ciddi çaba da yoktur. Şu ya da bu devrimci örgütler arasında ortak, dayanışmacı eylemlerin değil de, sık sık şiddete kadar varan çelişmelerin-çatışmaların yaşanması, bir çok devrim sempatizanı insanın devrimci örgütlerden, devrimci örgütlenmeden soğumasını da beraberinde getirmektedir.

Halbuki devrimci örgütler arasında dayanışmacı, ilkeli, uzun vaadeli ortak eylem ve faaliyet birliklerinin gerçekleştirilmesi devrime sempati duyan kitle için değil, aynı zamanda gerekli olduğu için de doğrudur.

KP/İÖ ve Bolşevik Partizan Berlin taraftarları, ortak görüşmelerinde ve tartışmalarında kısa zamanda yukardaki anlayışlarda ve Berlin bölgesindeki devrimci çalışmanın ihtiyaçlarının değerlendirilmesinde esas olarak aynı noktalarda birleşmişlerdir. KP/İÖ ve Bolşevik Partizan Berlin taraftarları en geniş devrimci kesimi içine çekebilecek devrimci hedefler temelinde bir ortak çalışmayı mümkun ve gerekli görmektedirler.

Bu noktalarda esas olarak aynı değerlendirmelerde birleşen iki siyaset taraftarları, buradan ortak bir devrimci çalışma yapma ve geliştirme konusunda zorlanmamışlardır. Her iki taraf da; savundukları siyasetler arasında bir dizi siyasi, örgütsel vb. konularda önemli ve ilkesel görüş ayrılıklarının olduğu bilincindedir. Fakat bu farklılıkların devrimci bir eylem ve faaliyet birliği geliştirmenin önünde engel olmadığını da çok doğru olarak bilince çıkardılar. Marksizm-Leninizm alanındaki önemli görüş ayrılıklarına rağmen iki farklı siyasetin taraftarlarının ortak eylemlerde anlaşabilmeleri, bunların kendi siyasetlerine olan güvenin ve diğer siyasetlerin taraftarları ile tartışmaya açık olmanın da göstergeleridir.

İki siyasetin Berlin taraftarları pratik ve olumlu bir sonuç olarak ortak çalışma konusundaki aynı yöndeki değerlendirmelerini ortak bir eylem ve faaliyet planı çıkararak somutlaştırmışlardır: Basitten daha ileriye doğru geliştirme perspektifi ile;

— ortak seminerler yapmayı, her bir siyasetin kendisinin koyduğu seminere diğer siyasetin taraftarlarının belirli bir sistematik içerisinde katılmasını,

— kamuoyuna yönelik faaliyet ve eylemler (ortak yürüyüş, miting, ortak stand açmalar, ortak geceler vb.) düzenlenmesini,

— her iki örgüt taraftarlarının pratiğe geçirmek istediği ortak eylem ve faaliyet birliğine diğer devrimci örgütleri de katmak amacıyla ortak davranmayı,

— kendi bölgelerinde kitlelere devrimci örgütler arasında olumlu ve dayanışmacı bir ortak çalışmanın mümkün olduğunu göstermeyi, bunu pratikte kanıtlamayı,

— devrimci örgütler arasındaki ortak, dayanışmacı eylem ve faaliyet birliğini zenginleştirmeyi ve derinleştirmeyi amaçlamaktadırlar.

Bu yöndeki çabaların ilk önemli ürünü olarak 4 Kasım 2001 tarihinde "Almanya'da Göçmenlik Politikası ve Devrimci Örgütlenme" üzerine ortak bir seminer düzenlemeyi kararlaştırmışlardır.

KP/İÖ ve Bolşevik Partizan Berlin taraftarları arasında atılan bu olumlu adımın yalnızca Berlin'le ve yalnızca iki siyasetin taraftarları ile sınırlı kalmamasını umuyoruz. Diğer bölgelerdeki Bolşevik Partizan taraftarlarının da devrimciler arasında bu türden devrimci eylem ve faaliyet birlikleri oluşturma yönündeki çabaları bilinmektedir. Bolşevik Partizan taraftarları bu yöndeki çabalarını daha da geliştirerek olumlu örneklerin artırılması için ellerinden gelen her çabayı göstereceklerdir

Yaşasın devrimci dayanışma!

Yaşasın devrimciler arası eylem ve faaliyet birliği!

20 Ekim 2001 ▲

3 Ekim 2001 Büren eylemi üzerine...

Bu yıl Almanya'nın birleşme günü olan 3 Ekim'de Büren'de yapılan eyleme katıldık. Büren'de sınır dışı edilmesi kararlaştırılan multeciler için bir hapıshane bulunuyor. Sözkonusu hapishane Büren şehrinin 6-7 kilometre uzağındakı bir ormanlık alanın içinde.

Eylem antıfaşist, antırkçı grup ve hareketler, otonom gruplar ve bu hapıshane karşıtı kuruluşlar tarafından düzenlenmişti.

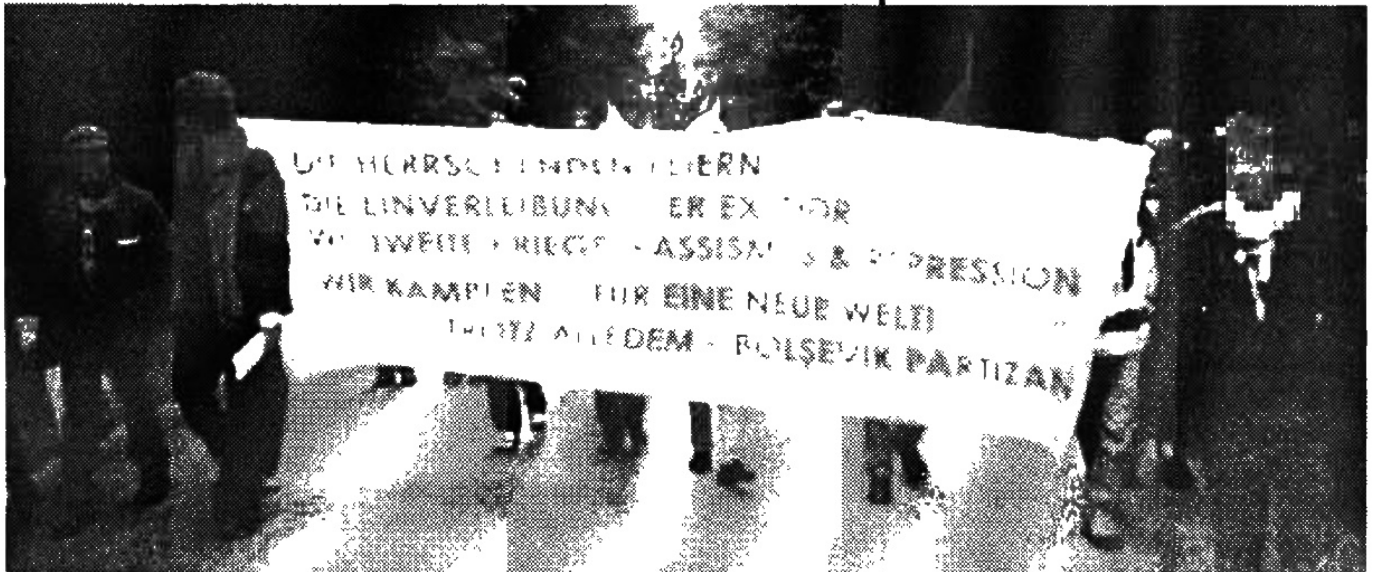
Eylem saat 12'de hapıshaneye doğru yapılan bir yürüyüşle başladı. Yürüyüşe katılım binin üzerındeydi. Hapıshanenın önüne kadar yürüyüşçüler sessiz ve "bir orman gezintisı" havası içindeydıler. Ancak hapıshanenın önüne vardığımızda atılan sloganlar, ıslıklamalar, enstrümanlar ıle yapılan gürültüler vs. ıle bu sessızlık bozuldu, ıçerdekılere ulaşılmaya çalışıldı. Burada Rusça, Turkçe, Fransızca, Arapça, İngilızce gibı çeşitli dillerde konuşmalar yapıldı; sloganlar atıldı.

Hapishanenin önünde Büren şehir merkezinde bir yürüyüş yapılacağı duyuruldu. Büren'de yapılan yürüyüşe yaklaşık ikibin kışı katıldı. Yürüyüş sırasında arabalardan çeşitli konuşmalar yapıldı. Hapishanenin durumu anlatıldı, oradaki koşulların zorluğu vurgulandı, eleştirildi. Yürüyüş şehir merkezınde yapılan bır mıting ile bıtirıldı. Eylem boyunca hem yapılan konuşmalarda olsun,hem atılan sloganlarda olsun devlete yönelik, sıstemi eleştiren konuşmalara rastlayamadık.

Biz bu eyleme Bolşevık Partızan ve Trotz Alledem imzalı almanca bir pankartla katıldık. Pankartımızda; Almanca olarak "Egemenler eskı Doğu Almanya'yı yutmayı, dünya çapında savaşları, ırkçılığı ve baskıları kutluyorlar! Bız yenı bir dunya için mücadele ediyoruz!" sloganı yazılıydı.

Ekım ve 11 Eylül'deki saldırı ile ilgılı bıldirıleri geniş bir şekilde dağıttık. Bu eyleme pankart açarak katılmamız ve genış bir propaganda yapmamız olumluydu. Ancak çok az sayıda ınsanla bu eyleme katıldık.

Eyleme katılan bir grup
Bolşevık Partizan taraftarı

7. Kongreyi tanıtım çalışmaları sürüyor!

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan - Türkiye) 7. Kongresini yaptığı Bolşevik Partizan'ın 137. sayısında duyurulmuştu. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan - Türkiye)'nin başarılı bir şekilde gerçekleştirdiği ve siyasi-örgütsel bir dizi kararın alındığı 7. Kongre'nin tanıtım çalışmaları sürüyor.

Kongre tanıtım bildirisi geniş bir şekilde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve yurtdışında dağıtılıyor. Yine kongrenin tanıtımı için afişlemeler yapılıyor, pul ve kuşlamalar mümkün olduğunca geniş bir çerçevede dağıtılıyor.

Yanda, 7. Kongre'nin tanıtımı amacıyla çeşitli bölgelerde hazırlanan ve kullanılan kongre tanıtım pul ve afişlerinden bazılarını yayınlıyoruz.

YAŞASIN 7. KONGREMİZ!

Sömürünün egemenliğini yıkmak için Bolşevik Parti'de örgütlenin!

ÖZGÜRLÜK, BARIŞ, DEMOKRASİ, HERKESE İŞ...
İŞÇİLERİN EGEMENLİĞİNDE GELECEK!
GELECEK BOLŞEVİZMLE KAZANILACAK!

Biji Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)
Aştî, demokrasî... Rizgariya gelên Kurd û karkêran bi şoreşê tê!
Biji Bolşevîzm!

PARTÎYA BOLŞEWÎK

PARTIYA BOLŞEWÎK
Özgürlük
Barış, demokrasi
Herkese iş işçilerin egemenliğinde gelecek!
Gelecek Bolşevizmle kazanılacak!
Bolşevik Parti'de örgütlenin!

Die Flagge des Bolschewismus gegen Ausbeutung, Unrecht und Ungleichheit erheben!
Unterstützt sie!
Organisiert kämpfen!

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
7. Kongre'sini Yaptı!
Sömürünün egemenliğini yıkmak için
Bolşevik Parti'de örgütlenin!

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
7. Kongre'sini Yaptı!
Emperyalizm dünyayı barbarlık içinde yok olmaya sürüklüyor!
Emperyalizmi tarihin çöplüğüne gömmek için
Bolşevik Parti'de örgütlenin!

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
7. Kongre'sini Yaptı!
Faşizmi yıkmak, gerçek demokrasiyi kurmak için, sosyalizmin yolunu açmak için
Bolşevik Parti'de örgütlenin!

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
7. Kongre'sini Yaptı!
Ücretli emek köleliğini yıkmak için.
Emeğin kurtuluşu için, sosyalizm-komünizm için
Bolşevik Parti'de örgütlenin!
YAŞASIN 7. KONGREMİZ

BIJÎ KONGRE YA ME 7. TAN!

Biji Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)

AŞÎTÎ, DEMOKRASÎ... RIZGARIYA GELÊN KURD Û KARKÊRAN BI ŞOREŞÊ TÊ!
BIJÎ BOLŞEVÎZM!

Özgürlük, barış, demokrasi, herkese iş...
İşçilerin egemenliğinde gelecek!
Gelecek Bolşevizmle kazanılacak!
Sömürünün egemenliğini yıkmak için
Bolşevik Parti'de örgütlenin!

BOLŞEVİK PARTİ

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

ŞOREŞA KURDISTANA BAKUR - TIRKIYÊ, PERÇEKÎ ŞOREŞA DINYA PROLETER YÊ JÊNABE YE!

49. Şoreşa Kurdıstana Bakur-Tırkiyê, perçekî şoreşa dinya proleter yê jênabe ye.

50. Kurdistana Bakur-Tirkıyê welatekî bi emperyalîzmê ve girêdayî kapîtalîst paşdemayi ye. Di aboriyê de û bi taybetî jî di avahıya jorın de bermayiyên feodal bandûra xwe dıdin ajotin.

51. Li Kurdıstana Bakur-Tirkiyê, hetanî niha şoreşa demokratîk nehatiye temam kirın, rêzek erkên bingeh yên şoreşa demokratîk –di herî serî de jî erka safîkırina feodalîzmê ji kokê de bi awayê şoreşgerî– çareser nebûye. Ferisandina feodalîzmê, di nava pêvajokê de axên erdan yên feodal bi sermayeyê mezın yê bı emperyalîzmê ve girêdayî têkevin nav hev û bibin yek "bı awayê kapîtalîstbûn", bi riya dı nav de cûdebûnê dıbe; rêzek pêwendıyên nîvfeodal hem dı aboriyê de hem jî bi taybetî dı avahıya jorin de hebûna dıde ajotin.

52. Şoreşa polîtîk ya antîemperyalîst dı bin pêşengiya Mustafa Kemal ku ji damezirandina Komara Tırkiyê re pêşengî kir, tevgereke bûrjûvaziya Tırk û musulman û axên erdan ku dı nava geşbûna xwe de berê xwe da dijî erkên şoreşa demokratîk.

53. Li Kurdıstana Bakur-Tırkıyê demokrasîya bûrjûva dı mana rast de tu zemanî nehatıye pêkanîn. Ji dema dewleta Komara Tirkıyê damezırî û bûrjûvazıya Kemalîst îktıdar dı qeysên bêlî de da saxlemkırın vır de (taqrıben sala 1925, dema Qanûna Takrîrî-Sukûn) bûye xwediyê karekterekî faşîst yê bi maska parlamenter. Di demên bêlî de hebûna îmkana ji mafên demokratîk bı kısmî kêranîn, vê rastiyê ji holê ranake.

54. KT dewleteke bı emperyalîzma gırêdayîbû ye, jı bo çînên serdest yên Tırk xwedîbûna armancên emperyalîst û lı ciyê ku hêza xwe digêhîje ne astengên pêkanîna sıyasetên emperyalîst e. Çînên serdest yên Tırk, ne bi tenê li Egê û Rojhılata Navîn, ji "Adrıyatîkê ta Deriya Çînê" lı ser serweriya herêma Tırk ya tê xewîn armancên xwe yên emperyalîst bı eşkerî formule dıke û dı dagiriya Qibrisa Bakur de, dı seferên Kurdıstana Başûr de, dı krîza Kardakê de û weke van de bı eşkerî tê dîtin pêktînın.

55. Kurdistana Bakur-Tirkiyê, ku tê de netewa (çînên serdest) serwer e û lê belê netewa Kurd ya ku ne Tırk e û rêzek însanên ji cûre mîlliyetan jî tê de dijîn, dewleteke pir netewi ye. Ancax bûrjûvazıya Tırk ya serwer, xeynî xwe hebûna neteweke qebûl nake, dijî yên ji nasnama xwe ya netewî derdıkevın siyaseta nijadkujıyê û asîmîlasyonê dışopîne. Di vê xalê de, çînên serdest yên Tırk pêkanînvanên nijadkujıya ewil ya sedsalê ne. Li ser netewa Ermenî nijadkujî hatiye pêkanîn. KT, ji bo netewên ku ne Tırk in tam hepısxaneke gelan e. Ew, ne tenê di nava sînorên KT de, lı derî wê jî hêrişker û dagirker e. Ji 1974 ve Qıbrısa Bakur dı bın dagırkerıye de hiştin bı tenê nımûneke vê ye.

56. Li Kurdıstana Bakur-Tırkıyê şoreş, dıkare ancax bi awayê şoreşeke hevpar ya ku çîna karker û kedkarên Kurdıstana Bakur-Tırkiyê di bın pêşengıyeke rast de yekbın û bimeşînın bıgêhêje serfıraziye. Ji bo ku gere lı Kurdıstana Bakur, gere lı herêmên dın yên KT ya ku serwer e eynî û dewletek e. Serfiraziya şoreşe li Kurdıstana Bakur û li herêmên din yên KT jî, dikare ancax bı hilweşandına iktıdara vê dewletê were hılgırtın. Ji bo vê, bi mercên cûre yên lı herêmên cûre, şoreşa Kurdıstana Bakur-Tirkiyê pêvajokeke yekbûyı ye.

QONAXA ŞOREŞA KURDISTANA BAKUR - TIRKIYÊ, QONAXA ŞOREŞA GEL YA ANTÎ-EMPERYALÎST -DEMOKRATÎK E!

57. Qonaxa şoreşa Kurdıstana Bakur - Tırkıyê, qonakxa şoreşa gel ya antîemperyalîst e. Ev şoreşa, di bingeha îtifaqa bingeh ya karker-gundî de, pêşengıya partıya komunîst û dı bin hegemonya proleter de, wê dîktatorıya faşîzmê bıxurîne, wê ji emperyalîzmê serxwebûnê, safîkirına bermayıyên kapîtalîzma bı emperyalîzmê ve gırêdayî û yên feodalîzmê pêkbîne, zordestıya netewî ji holê rake, wê mercên ku tê de netewên bındest karıbin mafê xwe yê veqetînê bı serbestî pêkbînın bıafirîne; wê ji bo hemû mîllıyetan wekheviya mafê tam pêkbîne, wê dîktatorıya şoreşger - demokratîk ya karker - gundıyan sazbıke.

58. Rıya pêkanîna dîktatoriya proleterya ya ku dı bingeha îtifaqa şoreşa sosyalîst û proleterya, ya gundîtıyê bı beşek xizan û kedkaran ve, wê ji aliyê şoreşa gel ya demokratîk were vekırın, temîzkirın. Pıştî şoreşeke demokratîk ya dı bin pêşengiya proleterya de, bı şerê çînî yê bêbırîn tê berdewamkirin, de dema herî kın de ji bo derbazbûna şoreşa sosyalîst, mercên objektîv yên avhıya sosyalîst bı serfırazî pêkanîne hene.

59. Dewleta KT ya faşîst, bı hinek reformên ku dı nava wê de werın kırın ne mumkûne ku bıgêhêje avahıyeke demokratîk. Ji bo li Kurdıstana Bakur - Tırkıyê demokrasî were qenckırin û rıya şoreşa sosyalîst were vekırin tek rêyek heye: Şoreşa pêşta xwe dıde lundıye! Demokrasî dıkare encax bı şoreşê bi perçebûna hetanî zere yê biçûk yê dewleta faşîst ya ıro were qezenckirın û wê mutlaq were qezenckırın.

ERKA ROJÊ, ÇÎna KARKER RONAKKIRIN, ORGANÎZEKIRIN Û JI ŞER RE AMADEKIRIN E!

60. Îro li Kurdıstana Bakur - Tirkıyê, tekoşîna çînî ya çîna karker, weke tekoşîneke ku hîna dı nava sazûmanê de û herî di qeysa paş de ye dimeşe. Çînên serdest, dıkarine tevgera karker di pevçınîna îktıdara nava xwe de weke qerasekî bikar bînin. Dı vê de, karê çîna karker bi poçıka bûrjûvazıyê ve kırınê ku sendıkayên zerfaşîst-reformîst hılgırtine ser xwe, rolê sereke dilîzin.

61. Erk, di pevgırêka tekoşîna çînî ya çîna karker de, wê ji boça bûrjûvazıyê ve bûnê rizgarkırın û ber bı tevgereke şoreşger ya çînî ya bır rastî serbıxwe ye ve pêşvebirın e. Ji bo vê ronakkirineke bı sebir, bı sîstem, karê ajîtasyon-propagandayê meşandin, ji çîna karker ve dîtinên Marksîst-Lenînîst anîn, dı bıngeha sıyaseteke rast de di refên herî pêşıyê de beşdarbûna tekoşîna çîna karker bûn pêwisti ye. Dı şoreşê de pêşengıya çîna karker; hetanî ku çîna karker ji bandûra bûrjûvazıyê neyê rizgarkirin û dı pêşengıya partıya xwe ya Marksîst-Lenînîst de nebe yek, pêknayê. Û ji alıyê komunîstên Kurdistana Bakur - Tırkıyê de erka şoreşê ya herî girîng, ya herî bêlî dıke jî ev e.

Bijî Kongreya me, ya 6!

BOLŞEVİK PARTİ SENİN PARTİNDİR!
PARTİNE SAHİP ÇIK!

BAĞIŞ KAMPANYASINA KATIL!